

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

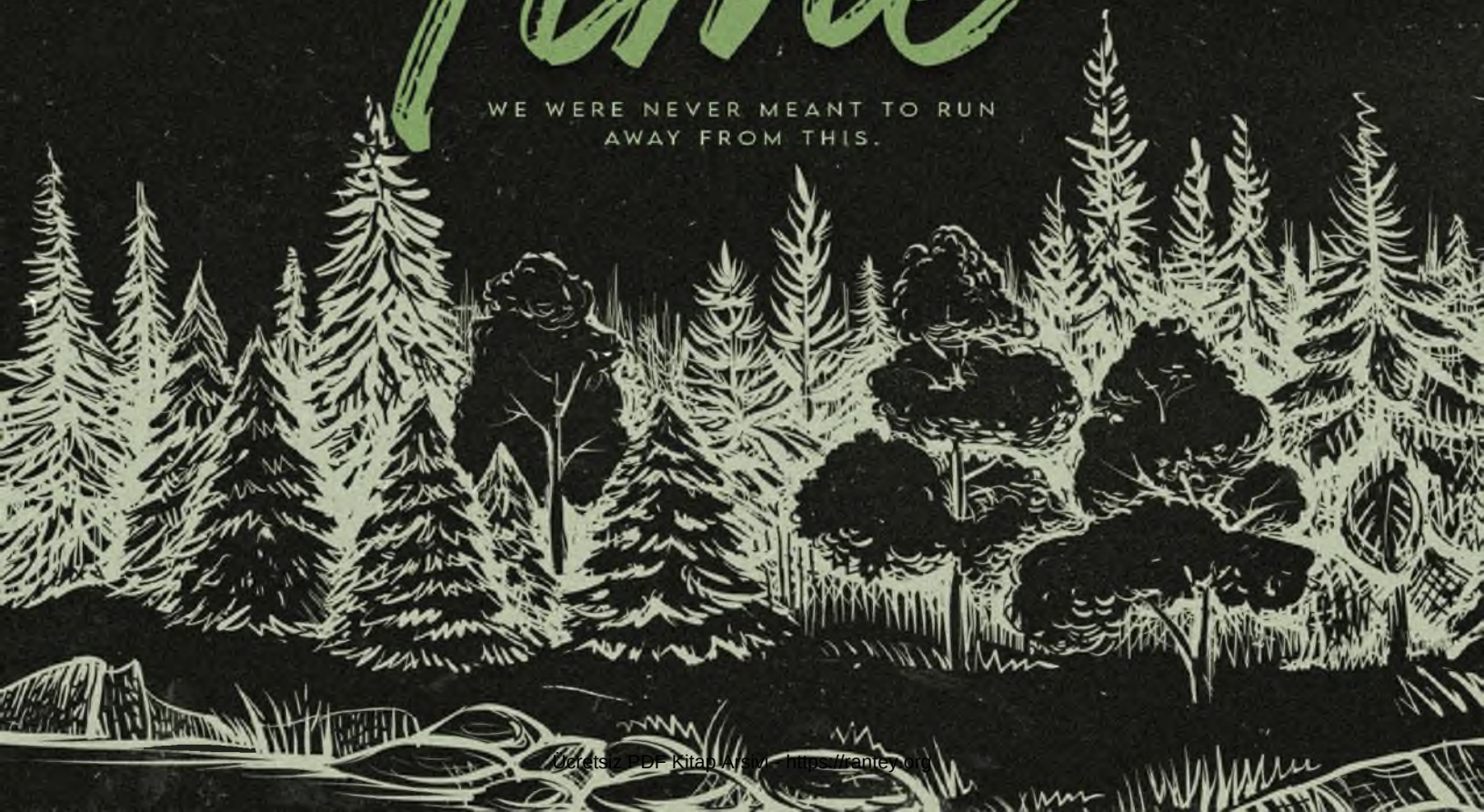
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARINA PIRLIMPOU

PORTLAND

AFTER ALL THIS *Time*

WE WERE NEVER MEANT TO RUN
AWAY FROM THIS.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BÜTÜN BU ZAMAN SONRA
AN MM, EN İYİ ARKADAŞLARDAN AŞIKLARA
ROMANTİZM

MARINA PIRLIMPOU

Telif Hakkı© 2025 Marina Pirlimpou

Tüm hakları saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında ve erişim sisteminde saklanamaz. Bu eserin veya içeriğinin hiçbir bölümü, yapay zeka yazılımı, programları veya materyallerinin kullanımı veya geliştirilmesi için çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, popüler kültüre, şirketlere, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya kişilerle, hayatta olan veya olmayanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Kapak tasarımı: Books and Moods

İÇERİK UYARILARI

Yetişkinlere yönelik, erkek ana karakterler arasında müstehcen sahneler içeren yetişkinlere uygun içerik.

Ölmüş bir ebeveynin bahsedilmesi.

YAZARIN NOTU

Merhaba, millet!

Burada olduğunuz için çok mutluyum ve umarım benim iki tatlı oğlum Liam ve Cooper hakkında yazdıklarımı okumaktan keyif alırsınız.

After All This Time, teknik olarak A Time for Love serisinin 2. kitabı olsa da, tamamen bağımsız bir kitap ve Nate ve Madison'ın hikayesine odaklanan MF romantizm kitabı olan 1. kitabı (This Time Around) okumanıza gerek yok. Nate ve Maddy bu kitapta sadece kısa birer cameo rolünde yer alıyorlar, bu yüzden bir Şeyi anlamayacağınız konusunda endişelenmenize gerek yok.

Bu hikaye tamamen Liam ve Cooper hakkında. Hikayeleri aşk dolu, ama aynı zamanda bolca baharatlı. Endişe seviyesi düşük ve 3. perdede ayrılık yok (yani endişelenmenize gerek yok!).

Hemen dalın ve diğer tarafta görüşmek

üzere! Okuduğunuz için teşekkürler!

-Marina Pirlimpou

Ağızlarından öpüşen erkekler hakkında okumayı sevenler için.
Ve başka şeyler de yapan.
Aşık olmak gibi.
Ama başka şeyler de.

İÇİNDEKİLER

<u>Başlık Sayfası</u>
<u>Telif hakkı içeriği</u>
<u>uyarıları Yazarın</u>
<u>notu Adanma</u>
<u>ÖNSÖZ</u>
<u>BİRİNCİ BÖLÜM İKİNCİ</u>
<u>BÖLÜM</u>
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>
<u>DÖRDÜNCÜ BÖLÜM</u>
<u>BEŞİNCİ BÖLÜM</u>
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>
<u>YEDİNCİ BÖLÜM</u>
<u>SEKİZİNCİ BÖLÜM</u>
<u>DOKUZUNCU BÖLÜM</u>
<u>ONUNCU BÖLÜM</u>
<u>ONBİRİNCİ BÖLÜM</u>
<u>ONİKİNCİ BÖLÜM</u>
<u>ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>
<u>ON DÖRDÜNCÜ</u>
<u>BÖLÜM ON BEŞİNCİ</u>
<u>BÖLÜM</u>

ON ALTINCI BÖLÜM
ON YEDİNCİ BÖLÜM ON
SEKİZİNCİ BÖLÜM ON
DOKUZUNCU BÖLÜM
YİRMİNCİ BÖLÜM
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM
YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM YİRMİ
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM YİRMİ BEŞİNCİ
BÖLÜM
YİRMİ ALTINCI BÖLÜM
YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM YİRMİ
SEKİZİNCİ BÖLÜM YİRMİ
DOKUZUNCU BÖLÜM OTUZUNCU
BÖLÜM
OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM
OTUZ İKİNCİ BÖLÜM
OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM OTUZ
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM OTUZ BEŞİNCİ
BÖLÜM
SON SÖZ
TEŞEKKÜRLER YAZAR
HAKKINDA

ÖNSÖZ

Liam

Cooper'ı ilk gördüğüm günü hatırlıyorum.

Yazdı¹ 1.sınıftan sonraki yaz. O günün ne kadar sıcak olduğunu çok net hatırlıyorum, babam ve ben Oregon, Portland'da yaşıyorduk ve o gün hava anormal derecede boğucuydu. Yazlar hiç bu kadar gölge ve serin su istemiştim.

Ama o gün, öğleden sonra güneşi bile çok fazla geliyordu.

Evimizin yakınındaki parkın hemen yanındaki oyun alanında oynuyordum. Babam işten çıktıktan sonra her öğleden sonra beni oraya götürürdü. Futbol topuna tekme atmak ya da yıpranmış basketbol topuyla dribbling çalışmak, zaman geçirmek için en sevdiğim şeylerdi.

Ancak o öğleden sonra, beton zemine sürekli vuran topun sesi, yüksek sesli tartışmaların ve kavga çıkmak üzere olan seslerin üstünü örtmeye yetmiyordu.

Ahşap bir bankta oturmuş, muhtemelen yine bir dedektif hikayesi olan yıpranmış bir kitabı okuyan babama bir göz attığımı hatırlıyorum.

Yükselen sesleri ve kavga seslerini takip ederek, parkın sonuna neredeyse ulaşmıştım ki, utangaç bir şekilde durdum.

köşeyi dönmek. Baştan aşağı beni kaplayacak kadar büyük bir çalılarının arkasına saklanarak, etrafı gözetledim.

Görünüşe göre benden daha büyük bir grup erkek çocuk, yarı daire şeklinde durmuş, benim göremediğim bir şeyi çevreliyorlardı. Çocuklar, tüylerimi diken diken eden bir şekilde alay ediyor ve kıkırdıyorlardı. Küçük kalabalık birkaç saniye için dağıldığında, gözlerimi kısarak, vücutları arasındaki küçük boşluktan neler olduğunu görebildim.

Ve nefesim ciğerlerimde dondu.

Küçük bir çocuk, önlerinde dizlerinin üzerine çökmüş, minik turuncu bir kedi yavrusu tutuyordu. Her ikisinin vücudunda da çizikler ve morluklar vardı ve her zaman sakin ve mantıklı biri olmama rağmen, o anda hiç bu kadar öfkelenmediğimi hatırlıyorum.

Nefesim hızlandı, aniden kısa ve sığlaştı, kalp atışlarım kulaklarımda çınılıyordu. Küçük yumruklarım o kadar sıkı sıkılmıştı ki acıyordu, vücudum ileri atılma dürtüsünden neredeyse titriyordu. Beni düşüncesizce koştuktan alıkoyan tek şey, her şeyin ortasında duran çocuğu görmüş olmamdı.

Yüzüne düşen, alnını kapatan koyu, neredeyse siyah saçları vardı. Ama kimsenin korkuyla genişlemiş gözler beklediği yerde, ben sadece etrafındaki gülen çocuklara yöneltilmiş, öfke dolu buz mavisi bir bakış gördüm.

Bu, korkmuş birinin bakışı değildi, köşeye sıkışmış bir hayvanın önemli bir şeyi koruduğu bakışıydı.

Bir saniye sonra, gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerinde şaşkınlık ve biraz da endişe belirdi. Muhtemelen benim de zaten devam eden zorbalığa katılmak için orada olduğumu düşündü. Onun yoğun bakışları beni esir aldı, gözlerimi ondan ayıramadım, bu yüzden sessizce onlara ait olmadığımı anlatmaya çalıştım.

Bana inanıp inanmadığını tam olarak anlayamadım, çünkü dikkati solumdaki bir yere çekildi. Daha fazla destek geldiğinden korktuğum için hızla döndüm, ama gördüğüm şey...

Başka biri de sesleri takip etmiş, benim yaşlarımda bir çocuk, kısmen bir ağacın arkasına saklanmış, olan biteni izliyordu. Tanıdık geliyordu, belki de okula birlikte gittiğim biriydi? Ama emin değildim ve daha önemli şeyler oluyordu.

Alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım vardı, gözlerimi ona diktim, aramızda sessiz bir iletişim geçti, kararlılıkla birbirimize başımızı salladık. Sürpriz unsurunu lehimize kullanarak, bir çığlık atarak zorbaların üzerine atladık.

Geriye dönüp bakınca, bir yetişkini çağırmak daha iyi bir hareket olurdu, çünkü sonunda dayak yedik. Ama en azından aldığımız kadar verdik, uçümüz de sıcak zeminde sırt üstü yatarken, ben, Nate ve Cooper deli gibi gülerek, Cooper'ın kurtarmak için neredeyse dayak yediği küçük turuncu tekir kediye korkutuyorduk.

Cooper'ı ilk gördüğüm günü hatırlıyorum.

Yazdı ve hava sıcaktı, gözleri öğleden sonra güneşinde kristal gibi parlıyordu.

Ve yıllar sonra ona baktığımda onun benim olduğunu düşündüğüm günü de hatırlıyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Sonra, 2007

Liam

"Katie benden ayrılacak galiba," diyor Coop, parkın yanındaki küçük basketbol sahasının zemini kaplayan sıcak betona topu vurarak, benim savunmamı aşmaya çalışırken.

Sözleri beni geçici olarak şaşırttı, ki bu lanet olası velet muhtemelen oyun ortasında bunu söyleyerek bunu başarmak istemişti, şüphesiz.

Sola doğru bir feint yapar, ama ben onu çok iyi tanıyorum. Sanki on yıldan fazla süredir en iyi arkadaş değilmişiz ve birbirimizin cebindeymişiz gibi, her zaman beni hilelerine düşürmeye çalışır.

O daha düşünmeden, yapacağı her hareketi biliyorum. Ama beni istediği gibi hareket ettirebilecek mi diye görmekten hoşlanıyor ve ben de ona bunu başarabileceğine inandırıyorum.

Sadece bir anlığına, sağ tarafıma kesmek üzereyken, elimi uzatıp topu kapmadan önce zaferin tadını çıkarmasına izin veriyorum.

Kısa süreli zaferini elimden aldığımda öfkeyle bağırıyor ve topu potaya atıyorum.

Nefes nefeseyim, sıcak öğleden sonra teri gözlerime damlıyor. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum

geriye doğru taradım, bir esinti alnıma biraz serinlik getirsin diye umarak, sonra şüpheli bir şekilde sessiz kalan Cooper'a dönüp baktım.

Onu bıraktığım yerde duruyor, mavi gözleri benimkilere dik dik bakıyor, elleri belinde, o da nefesini toparlamaya çalışıyor. Siyah saçları terden neredeyse dikleşmiş, bana attığı bakışlar olmasa gülünç görünebilirdi.

Yüzündeki öfke ifadesine gülmeden edemiyorum.

"Bana öyle bakma. Bunu bilerek yaptın."

"Anlamadım?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

"Hayır, özür dilemezsin." Ona yaklaşıyorum, o kadar yaklaşıyorum ki, gözlerime bakmak için başını hafifçe eğmek zorunda kalıyor. İkimiz de uzun boyluyuz ama o birkaç santim daha kısa. "Bunu, dikkatimi dağıtmak için düşürdün. Başaramamış olman benim suçum değil."

"Vay canına. Benim böyle bir şey yapabileceğimi düşünmen," dedi, başını sallayarak. "İncindim."

"Eğer doğruysa, incinmiş olamazsın."

O, öfkeyle ve iç çekerek bakışlarını kaçırana kadar, sessizce onun bakışlarını karşıladım.

"Tamam, tamamen haksız sayılmazsın. Ama bence o benden ayrılacak."

Ağacın gölgesinde bulunan bir bankın yanına gidip, şişelerimizdeki suyu bir dikişte içiyoruz. Susuzluk sandığımdan daha fazla.

Ya da belki de bu konuşmanın ağzımda bıraktığı hafif acıyı gidermeye çalışıyorum.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye soruyorum, elimle ağzımı silerek birkaç damla suyu alırken. "O bir şey söyledi mi?"

Coop başını sallar, kaşları arasında küçük bir kırışıklık belirir.

"Aslında hayır. Ama ben öyle hissediyorum, anlarsın ya? Şimdi mezun olduğumuzu ve

konuyu geçiştiriyor. Yani, yazdan sonra tamamen farklı yönlele gideceğiz. Bunun hakkında konuşmamız gerekmez mi?"

Ondan hayal kırıklığı yayılıyor ve onu bu kadar sıkıntılı görmek beni hemen gerginleştiriyor. Ağızımı açıp bir şeyler söyleme ihtiyacı hissediyorum ama ben bir şey söylemeden önce, o gülmeden bir kahkaha atıyor.

"Onunla sonsuza kadar aşk yemini etmek istediğimden değıl, Tanrı aşkına, sadece bir konuşma." Omuzları hafifçe düşüyor ve ağzından çıkacak olan sözleri hoşuma gitmeyeceğini biliyorum. "Bazen düşünüyorum da..." diye başlıyor ve başını sallayarak sözünü kesiyor.

Bir adım yaklaşıyorum, boğazımdaki baskı normal konuşmamı neredeyse imkansız hale getiriyor. "Ne düşünüyorsun?"

Gözlerini indirdiğı yerden kaldırır ve masmavi gözleriyle beni deler gibi bakar.

Yutkunmasını izledim, sonra itiraf etti: "Bence onun gördüğü, çoğı insanın gördüğü, işleri ciddiye almayan, eğlenceli, şapşal bir adam. Ve ben de öyleyim, elbette. Ama..." Yine sözünü yarım bıraktı, ama ne demek istediğini anlamam için devam etmesine gerek yoktu.

O sadece öyle biri değıl. O çok daha fazlası.

Farkına bile varmadan avucum onun ensesini kavırıyor.

"Beni dikkatlice dinlemenı istiyorum. Yapabilir misin?" Sesim alçalmış, birkaç oktav düşmüş, sözlerim sadece onun kulaklarına ulaşacak şekilde.

Cooper, bakışlarını hiç kaçırmadan, fark edilmeyecek kadar hafifçe başını salladı.

"Güzel," diyorum ve ensesini hafifçe sıkıyorum. "Zamanını ya da kendinden bir parçayı, bunların değerini bilmeyen kimseye

borçlu değılsin. Katie ile işler yolunda gitmiyorsa iyi

sen yolunda olduğı onlar oldukları doğru ,

bununla ilgili bir şeyler yap. Ama asla," son kelimeyi

sertçe vurgulayarak, "asla kendini küçük düşürme. Anladın mı?"

Bana sabit ve sakin bir şekilde bakıyor, bu da onu genellikle tüketen kaotik enerji yumağından farklı.

"Anladım."

Mesajımın ulaştığından emin olarak, onu bırakıp birkaç adım geri çekildim.

"Ayrıca, her zaman kız kardeşlerine danışabilirsin."

16 yaşındaki ikiz kız kardeşleri Ginny ve Lizzy'den bahsedilince gözle görülür şekilde titreyerek gerginlik bozulur.

"Hayır, teşekkürler. Eğer içimi dökmek istersem, daha acısız yollar bulmaya çalışırım," der, ama sözleri onlara olan sevgisini ve şefkatini gizleyemez.

"Umarım onlara hiçbir şey söylemem. Söylediğim bir şey yüzünden acı çekmenizi istemem."

Yüzündeki ihanet ifadesi, gülümsememi engellemek için içimi ısırmamı yeterli.

"Buna cesaret edemezsin."

"Oh, eminim yapardım."

"Ama sen benim en iyi arkadaşımsın. Benim tarafımda olman gerekir."

"Ben her zaman senin tarafındayım. Aslında onların sana farklı bir bakış açısı kazandırmasına yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

Bana boş boş bakıyor, bu da gülmeme engel oluyor.

"Eminim onların cevabı ya Katie'nin arabasına yumurta atmak ya da şampuan ve saç kremi şişelerini değiştirmek olacaktır."

"Gördün mü? Bakış açısı."

Cooper birkaç saniye daha boş boş bakmaya devam eder, sonra ikimiz de bu görüntüye gülerek kahkaha atarız.

Güneş batmak üzere ve hafif bir ılık hava esintisi saçlarımı dalgalandırıyor.

Kıkırdamalarımız dinip Coop'un eli omzuma konduğunda bunu fark ettim. Yüzünde hâlâ mizahı vardı, ama yine de hafif bir hüznü vardı.

"Teşekkürler, Liam." Başka bir şey söylemiyor ve söylemesine de gerek yok.

Bana teşekkür etmesine gerek yok. Olduğu gibi harika olduğunu bilmeli. O, fazlasıyla yeterli.

Her şey olduğunu bilmeli.

O gece eve döndüğümde, omuzlarımda taşıdığım yük önceki günden daha ağır geliyor.

Cooper ve ben biraz dinlendikten sonra eve döndük ve yarın konuşmak için planlar yaptık.

Babam, neredeyse her gece olduğu gibi, ikimiz baş başa olduğumuz için akşam yemeğini birlikte yememizi bekliyordu. Okuduğu gizem romanı hakkında konuştuk ve onun sevdiği gibi teorileri ve spekülasyonları ile coşmasına izin verdim, ara sıra kendi spekülasyonlarımı da ekledim.

Bu her zaman bizim alışkanlığımızdı, ama bugün düşüncelerim çok dağınıktı.

Uykusuz yatarken, zihnim Cooper ve Nate ile ilk tanıştığım güne gitti.

Nate harika biridir. Nate benim dostumdur, her zaman arkamı kollayacağına güvenilebileceğim bir arkadaşımıdır. Bu yüzden başımız belaya girse bile.

Ama Coop.

Coop, Nate gibi olmalı. Coop, benim Nate gibi olmamı bekliyor.

Ama o öyle değil. Ben de öyle değilim.

Ve her geçen gün kendimi kaybedememek gittikçe zorlaşıyor.

Elimi onun ensesine dokunduğum yer hala yanıyor. Bu hissi biraz daha uzun süre korumak için yumruğumu sıkıca kapatıyorum. Ya da belki de yok olana kadar bastırmak için.

Tek bildiğim, çoktan kendimi kaptırdığım.

İKİNCİ BÖLÜM

Liam

On yaşındayken, Cooper'ın evinde çok zaman geçirdiğimi hatırlıyorum.

Ön ve arka bahçeleri çok büyüktü, orada koşup oynayabilir, bacaklarımız ve kollarımız jöle gibi olana kadar yorulabilirdik.

Üzerine geçici bir salıncak takılmış kocaman bir ağaç vardı ve sırayla birbirimizi o salıncakta o kadar sert itiyorduk ki, salıncak kırılıp yüzüstü yere düşmememiz bir mucizeydi.

Orada vakit geçirmeyi her zaman sevmişimdir.

Cooper'ın kız kardeşleri baş belasıydılar ama çok zekilerdi, babası nazikti ve güzel bir kahkahası vardı, annesi ise dışarıda çok geç saatlere kadar kaldığımızda bize her zaman atıştırmalıklar ve taze limonata getirirdi.

O akşamlardan birinde — sanırım okul başlamadan birkaç gün önceydi çünkü hava farklı, sıcak ama yumuşaktı — arka bahçelerinde çimlerin üzerinde sırt üstü yatıyorduk.

Güneş çoktan batmıştı, ama gökyüzü hala mor, pembe ve turuncu renklerle boyanmıştı ve gözlerimi ondan ayırmak zordu.

"Annemi özlüyor musun, Li?" Coop'un sesi o kadar yumuşaktı ki, etrafımızdaki çimlerin rüzgarda fısıldaması nedeniyle duyulması zordu.

Başımı çevirip ona baktım ve ifadesi o kadar açık ve samimiydi ki, içim ısındı.

Onun sorusunu düşündüm.

Annemi özlüyor muydum?

Onu bebekken kaybetmiştim, bu yüzden onu tanıma fırsatım hiç olmamıştı.

Ama bazen biri yüzümü nazikçe okşuyormuş gibi hissediyordum ve bu onun olabileceğini düşünüyordum.

Yani, evet, bazen ben gerçekten özledim annemi
annemi Bir birinin bir anıyı özlediği gibi.

"Bazen," diye Cooper'a yüksek sesle söyledim.

Ciddiyetle başını salladı, konsantre olmak için kaşlarını çatı.

"Ama sen ve babanın burada bir yedek aileniz olduğunu biliyorsun, değil mi Li?"

Sözleri mideme yumruk gibi indi ve boğazımda oluşan yumruyu yutmaya çalışırken uzun bir süre sessiz kaldım.

Evet, öyle hissetmiştim, ama o bana bu sözleri söyleyene kadar bunun farkında değildim.

"Biliyorum, Coop," diye fısıldayarak cevap verdim.

Yüzünde beliren parlak gülümseme saf mutluluğu ifade ediyordu, ben de ona aynı şekilde gülümsedim.

Sonra ikimiz de mor, pembe ve turuncu gökyüzüne bakmak için döndük.

Onu ilk kez gördüğümde on altı yaşındaydım ve içimde bir şey sıkıştı.

Yine yaz gelmişti ve lise birinci sınıfı bitirmiştik. Havadaki nem oranı çok yüksekti, o kadar yoğunlu ki gökyüzü bulutlarla kaplıydı.

Coop ve ben bütün gün oyalanıyorduk — sokaklarda bisiklet sürerek, yerel oyun salonunda zombileri vurup hayali arabalarla yarışarak saatlerimizi boşa harcıyor ve ağzımızı her türlü abur cuburla dolduruyorduk.

Biz biz bitiriyorduk bitiriyor bitiriyorduk bitiriyor
sıcak hot dog'larımızı hedef yakındaki çöp kutusuna
atmaya çalışırken, bir şimşek gökyüzünü ikiye böldü ve sağanak
yağmur üzerimize yağmaya başladı.

Gökyüzüne ve sonra birbirimize nasıl şaşkın şaşkın
baktığımızı hatırlıyorum, sonra kahkahalara boğulduk, karnımızı
tutmak zorunda kaldık.

İlk birkaç dakika yağmurun durmaya niyeti olmadığını, aksine
üzerimize galonlarca su döktüğünü gösterdi, bu da bizi daha da
çok güldürdü.

Koşmaya başladık, nereye, hatırlamıyorum. Belki de
yürümeye karar verdiğimizde bir standla kilitli bıraktığımız
bisikletlerimize doğru. Belki de şiddetli yağmurdan bizi
koruyabilecek herhangi bir tenteye doğru.

Hâlâ o ayrıntıyı hatırlamıyorum.

Ama koştuğumuzu hatırlıyorum, o önde, uzun bacaklarıyla
kaldırımları yiyip bitiriyordu, ben de arkasında, çok yedikten
sonra zorlanarak onu takip ediyordum. Artık birinci sınıftaki
sıksa çocuk değildi. Hem boyu uzamış hem de kasları
belirginleşmişti, vücudu bir koşucunun vücuduna benziyordu,
benim basketbol oynayarak kazandığım kaslardan farklıydı.

Omzunun üzerinden bir bakış attı ve benim zorlandığımı
görünce sırıttı. Benim pahasına bir şaka duymaya hazırdım - ki
bunu hak etmişim - ama şaka yoktu.

Hızını, önümde koşarken beni geride bırakmayacak kadar
yavaşlattığını hatırlıyorum.

Bu sayede ona yaklaşılabildiğimi hatırlıyorum.

Ve onun elini uzattığını, avucunun benimkini bulduğunu, parmaklarımızı birbirine geçirdiğini ve bir kez daha parlak ve şeytani bir gülümsemeyle hemen hızlandığını, beni ona yetişmek zorunda bıraktığını hatırlıyorum.

Yağmur şiddetle yağarken öylece koşmaya devam ettik, ama tek hissedebildiğim, elinin elime dokunduğu o tek temas noktasıydı.

Yaz olduğu için yağmur soğuk değildi, ama yazın bile sıırılsıklam olduğunda hafifçe titremeye başlamak normaldir.

Ama ben titremezdim. Sanki birbirine kenetlenmiş ellerimizin tüm sıcaklığı pişmanlık duymadan uzuvlarıma ve tüm vücuduma yayılıyor, beni neredeyse terletiyordu.

Cooper, ağaçların bulunduğu bir noktaya geldiğinde yavaşlamaya başladı ve uzun dalları ve geniş yaprakları altında durdu.

En şiddetli yağmurdan korunduğumuzu, üzerimize sadece birkaç damla yağdığını fark etmem biraz zaman aldı. Tek odaklanabildiğim şey nefesimi düzenlemeye çalışmaktı. Elimi hala bırakmamış olması. Nefesimi düzenlemenin çılgın koşumuzla hiçbir ilgisi olmaması.

Bana dönüp baktı, yüzünde o kadar geniş bir gülümseme vardı ki gözlerim ona yapışmış gibi hissettim. Elini elimden çekti ve elim boş ve soğuk hissettiğini hatırlıyorum, cansız bir şekilde yanıma düştü.

Ona gülümsediğimi hatırlamıyorum. Kalp atışlarımı kontrol altına almakla meşguldüm. Onu içime sindirmekle meşguldüm.

Orada, yaz yağmurunda duruyordu, sade tişörtü ve eşofmanı vücuduna yapışmış, koyu renk saçları başına yapışmış, mavi gözleri kasvetli havaya tezat oluşturunuyordu.

Her şey çok gergin hissettiriyordu.

Göğsümde, boğazımda ve karnımın alt kısmında bir sıkışma vardı, bu da beni neredeyse başım dönüyor gibi hissettiriyordu.

Bendeki değişikliği fark etti mi bilmiyorum. Muhtemelen fark etmedi, çünkü sonunda ben de ona katıldım ve yağmur altında onunla birlikte gülümsedim.

Yüzümün bembeyaz olup olmadığını ya da titrememin fark edilip edilmediğini bilmiyorum.

Tek bildiğim, o günden bu yana iki yıl geçti ve artık hiçbir şey gergin hissettirmiyor.

Çünkü durum çok daha kötü.

oyladıktan sonra. Pencereı açık ama içeri giren tek şey nemli bir esinti.

"Seninle konuşuyordum ama sen dinlemiyordun. Bana başka seçenek bırakmadın." Bana dönüp baktı, kumral saçları alnına dağınık bir şekilde düşmüştü, yosun yeşili gözleri benim geniş gözlü, son derece masum bakışlarımı içine çekti ve yüzüme doğru burun kıvrıldı.

"Sen inanılmazsın, yemin ederim." "Teşekkürler," diye gülümsüyorum.

"Bacağımdaki çürüğü haklı çıkarmak için bu kadar önemli olan şeyi şimdi bana söylemek ister misin?"

Beni omzundan indirmede, bu yüzden nefesi yüzümü okşuyor.

"Çok önemliydi, bilmeni isterim. Yaz hızla geçiyor ve biz hiçbir şey yapmıyoruz. Farkına varmadan, yine Eylül olacak ve biz gitmiş olacağız."

Bu düşünceyle göğsümde hissettiğim acıyı engelleyemiyorum. "Yaz boşa geçmiyor, ciddiye almaya başlamadan önce dinleniyoruz

"Yani, sen ünlü bir spor fizyoterapisti olmak için ayrılacağın zaman mı?" diye soruyorum, umarım onu ikna edecek zoraki bir kahkaha atarak. Onu, on yıldan fazla bir süredir ilk kez kariyer yollarımızın ayrılması nedeniyle üzmemek istemem.

spor fizyoterapisti olmaya başlayacağın zaman mı?" diye soruyorum, umarım onu ikna edecek zoraki bir kahkaha atarak. On yıldan fazla bir süredir ilk kez kariyer yollarımızın bizi ayırmak üzere olması nedeniyle onu üzmemek istemem.

Bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor ve bir an için aklımdan geçenleri anlayabildiğini düşünüyorum. Ama sonra sıcak bir gülümsemeyle başımı omzuna yaslayarak sallıyor ve bu beni hemen gülümsetiyor.

"Eh, başarılı bir fizyoterapistin en iyi arkadaşı olarak başarılı bir iş sahibi olması gerekir, sence de öyle değil mi?"

İçimde karışık duygular dolaşsa da, sözlerinin samimiyeti ve bana olan inancı karşısında gülümsemeden edemiyorum.

Evet, kendi işimi kurmak her zaman hayalim olmuştur, ancak bunun nasıl bir şey olacağını hala çözmeye çalışıyorum.

Ve evet, Liam'ın tüm hedeflerine ulaşmasını gerçekten istiyorum.

Sadece içimde her zaman, tüm bunları yapmak için birbirimizden uzaklaşmamız gerekmeyecek bir yol olmasını dileyen küçük bir parça var.

Kafamı sallayarak bu düşünceleri kafamdan atmaya çalışıyorum. Hala birlikte geçirebileceğimiz zamanı bozmak istemiyorum.

"Tamam, peki. Çok meşgul olup yıldızlar haline gelmeden önce biraz rahatlayabiliriz, ama bir şeyler *yapmamızı* istiyorum, anlıyor musun?" Ön kolumla kendimi yukarı çekip, gözlerinin içine bakıyorum. "Bu bizim birlikte geçireceğimiz son yaz. Umursamıyor musun?"

Yaklaşan geleceğimizden nefret eden tek kişi ben miyim?

Gözleri sertleşir ve çenesi sıkılır.

Kaşlarımı çattım. Daha iyi bilmesem, kızgın olduğunu söyledim. Ama Liam neredeyse hiç kızmaz. Her zaman kontrollü, sakin ve rahat biridir.

Onun ifadesi, benim aşına olduğum rahat bir ifadeye dönüşüyor ve önceki gerginliği hayal ettiğime eminim.

Elini enseme koyup beni omzuna doğru çeker. Tanıdık dokunuş karşısında içimden küçük bir iç çekiş kaçar. Genel olarak fiziksel dokunuşlar her zaman sevdiğim bir şey olmuştur. Beni sakinleştirir.

"Tabii ki önemsiyorum, Coop. Demek istediğim, şu ana kadar yaptığımız şeyleri yapmaya devam etsek de benim için sorun yok. Her iki durumda da mutluyum." Sanki daha fazla şey söyleyecekmiş gibi durur, sonra susar.

"Benim aklına gelen her şeyi kabul etmekten mutlu olduğunu mu söylüyorsun?" Ona şeytani bir gülümsemeyle bakıyorum.

"Tanrım, hayır. Dersimi zor yoldan öğrendim. Seni dizginlemek lazım."

Ağzım açık kalır ve öfkeyle nefesimi tutarım. Elimle kafasını tamamen bana doğru çeviririm.

"Bunu söylediğine inanamıyorum."

Bu kadar yakından bakınca yeşil irisleri ormanın en iç kısmına benziyor. Birkaç saniye boyunca birbirimize bakiştık, sonra o ilk olarak bakışlarını kaçırdı, hafifçe ve nazikçe gülerek

kolunu ve omzunu başımın altından çekip, çapraz bacaklı oturmak için ayağa kalktı.

Sırt üstü uzanıp ellerimi başımın arkasına koydum.

"Eğer doğruysa elimden bir şey gelmez, Coop," diye gülümsüyor ve baldırıma hafifçe vuruyor.

Sertçe.

"Ah! Bu intikam mı?"

Omuz silkiyor, hala sırtıyor. "Sen çok açık sözlüydün dostum." "Bana çok kötü davranıyorsun. Ben de burada

"

"Öyle mi?" O kaldırır bir kaşını kaldırdı, biraz kısmen meraklanmış, kısmen de dehşete

kapılmış gibi.

"Evet, ama eğer kötü davranacaksan, ben yapmayacağım." "Tamam, sorun değil."

O kadar hızlı bir şekilde oturur pozisyona geçiyorum ki başım biraz dönüyor. "Ne sorun sorun ? ? neden yok sendaha

ilgi

Ben sorumu bitirmeden o çoktan gülmeye başlamıştı.

"Üzgünüm, yemin ederim ki seni dinliyorum." Gözlerinde gözyaşları olmasaydı daha

gözlerinde yaşlar olmasa daha ikna edici olurdu.

"Peki," diye somurtuyorum. "Belki bir tür geziye çıkabiliriz diye düşünüyordum. Pahalı veya çok karmaşık bir şey olması gerekmez. Kamp yapmayı deneyebiliriz ya da sahile gidebiliriz." Sözlerimden heyecan sızmaya başlıyor ve somurtmaya devam etmek istesem de bu imkansız. Yüzümün şimdiden gülümsemeye başladığını hissedebiliyorum. "Düşünsene, arabayı alıp ihtiyacımız olan her şeyi yükleyip maceraya atılabiliriz. Çok uzun sürmesi de gerekmez, birkaç gün, en fazla bir hafta," diye bitiriyorum.

Liam bir süre hiçbir şey söylemez ve gülümsememin kaybolmaya başladığını hissediyorum. Tam yerinde duramayacak hale gelmişken, bana tanıdık, yumuşak gülümsemesini yöneltir ve daha hiçbir şey söylemeden kabul edeceğini anlarım.

"Bu harika! Oh, çok eğleneceğiz!"

Benim coşkuma gülüyor, davranışıma başını sallıyor. Ama gözleri, pencerenin dışında yavaşça batan öğleden sonra güneşinde parılıyor, bu yüzden bir şekilde onun da heyecanlandığını biliyorum. Sadece bunu daha iyi saklıyor.

"Bir şartla," diyor, kaçak düşüncelerim birden duruyor.

"Ne?" diye sızlanıyorum.

"En azından *biraz* plan yapmalıyız, çünkü bir yerde mahsur kalıp çaresiz kalmanın hiç de eğlenceli olmayacağını garanti edebilirim."

"Tabii ki. *O kadar da* çılgın değilim."

Liam'ın boş bakışı her şeyi anlatıyor.

"Oh, kes sesini."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Liam

Öğleden sonranın geri kalanı, kontrol cihazlarımıza öfkeyle tıklayarak ve kendi oyuncularımıza bağırarak geçer.

Coop ve benim bu oyun için seçtiğimiz dövüşçüler birbirlerini dövüyorlar, bu da düşüncelerimi kapatmak için harika bir yol.

Aksi takdirde, düşüncelerim hala onun çenesindeki sakalların omzumda verdiği hisse ya da mavi gözlerinin beni yutacakmış gibi bakışlarına takılıp kalacaktı.

Sertçe yutkunuyorum.

O ne yaptığını bilmiyor. Yaptığı her şeyin beni içgüdüsel olarak nasıl etkilediğini hiç bilmiyor. Ve dokunmaya uyuşturucu gibi ihtiyaç duyması, ona sürekli sarılmamayı çok zorlaştırıyor. Ta ki sakinleşip bana yaslanana kadar. Ta ki tek hissedebildiğim onun düzenli nefes alışı ve güçlü kalp atışı olana kadar.

Ve şimdi bu yolculuk.

Tabii ki onunla zaman geçirmek istiyorum. *Tüm* zamanımı onunla geçirmek istiyorum, bu yüzden bu çok kötü bir fikir.

Ama bana o masum bakışını attığında, istediği her şeyi ona vermek istiyorum.

Yüksek sesle inlerim, bu da Cooper'ın dikkatini çeker.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye çabucak cevap veririm, söyleyecek bir şey bulmak için beynimi zorluyorum. "Sadece Nate'i tamamen unuttuğumuzu düşünüyordum. Onu da davet etsek olmaz mı?"

Tabii ki bu birçok nedenden dolayı saçmalık ve Coop hemen kaşlarını çatır.

"Nate gelemeyecek, Li, hatırladın mı? Bursuyla ilgili işleri halletmek için daha erken ayrılacak."

Evet, bunu biliyordum ama aklıma gelen tek şey buydu. tek şey buydu.

"Oh, doğru." Cooper'ın bana attığı şaşkın bakışları hala hissedebiliyorum konuyu değiştirmek gerekiyor.

"Katie ile olanları bana hiç anlatmadın." Bunu söylerken içimden bir ürperti hissediyorum. Onun kız arkadaşı hakkında konuşmak, konuşma konularım arasında en alt sıralarda yer alıyor ama iyi bir arkadaşın yapacağı şey budur.

"Oh. Ben... onunla yüzleştim. Doğrudan ona neden benden kaçındığını falan sordum." Bir süre durakladı, bu da benim oyunu duraklatıp ona dönmemi sağladı.

Gergin, parmakları kumandayla oynuyor, gözleri yere bakıyor.

Tepkisi beni anında tedirgin ediyor. "Ne oldu, Coop?" diye soruyorum ona yumuşak bir sesle.

Boğazının belirgin bir şekilde hareket ettiğini ve yutkunduğunu izledim.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldanır, mizah içermeyen zayıf bir kahkaha atar. "Özür diledi ve yazımı mahvederek beni incitmek istemediğini söyledi. İkimiz de buradayken, ayrılma zamanı gelene kadar ilişkimizi sürdürmek istediğini söyledi."

Cümlesini bitirirken sesi biraz zayıflar.

"Uzun mesafeli ilişkilerin zor olduğunu biliyorum, ama en azından benimle konuşabilirdi, değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse, biraz oyalanmış hissetmek yerine, durumdan haberdar olmak güzel olurdu." Omuzlarını silkiyor. "Her neyse, biz ayrıldık."

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor ama gerginliğinin hala devam ettiğini görebiliyorum.

Onu bu halde görmek kanımı kaynatıyor.

O her zaman mutlu ve şakacı olmalı, hiçbir şeyi umursamamalı ve her zamanki kaygısız ifadesini belirsizlik bozarken ona ulaşmamak imkansız hale geliyor.

Kontrol cihazını yanımdaki yatağa bırakıyorum ve farkına varmadan kollarımı ona doluyorum, onu kendime çekiyorum. O hiç şaşırıyor bile. Zaten yarı yolda, içime giriyor, elleri tişörtümün arkasını sıkıca tutuyor.

Taze çamaşır kokusu ve hafif bir limon kokusu var, ve yüzümden sadece birkaç santim uzaklıktaki simsiyah saçlarına burnumu gömmek için büyük çaba sarf ediyorum. Bunun yerine, ihtiyacı olduğu kadar onu kucaklayarak, arzuladığı rahatlığı bulmasına izin veriyorum.

Birkaç dakika sonra rahatlamış gibi görünüyor. Onu isteksizce bırakıyorum ve o kendi tarafına geri dönüyor, ama önce yanaklarında hafif bir kızarıklık fark ediyorum. Muhtemelen utanıyor, ama bu kızarıklık onu daha yumuşak gösteriyor ve yaydığı kırılmanlık benim kişisel zayıflığım gibi.

"Şöyle düşün," diyorum, ikimizin de dikkatini dağıtmasını umarak, "sinyalin belirsiz olduğu vahşi doğada olduğumuzda, yardım istemek için endişelenmemize gerek kalmaz."

Abartım istenen etkiyi yaratır, çünkü bana parlak bir gülümsemeyle bakar ve geçici ilgisizliği kaybolur.

"Peki, ne zaman gidiyoruz?"

Birkaç gün sonra, babamın arabasını gerekli eşyalarla doldurup yola çıkıyoruz.

Babam, planlarımızdan bahsettiğimde arabasını kullanmamıza seve seve izin verdi, çünkü Coop'un ailesinin arabasını birkaç günlüğüne bile olsa ayırmasının daha zor olacağını düşünüyordu.

Her şeyi planlıyoruz, sırayla sürmeyi kararlaştırıyoruz. Şu anda direksiyon başındayım, Coop ise yolcu koltuğunda uzanıyor.

Cam açık, sıcak hava içeri girip saçlarını dağıtırken, siyah buklelerini havaya kaldırıp savuruyor. Tabii ki bunu umursamıyor, son bir saattir deli gibi sırtıyor ve eminim ki koyu renkli güneş gözlüklerinin arkasından gözleri sevinçle parılıyor. Hava akımları yol kenarındaki çiçeklerin ve sıcak asfaltın kokusunu taşıırken, güneş cildimizi zar zor öpüyor.

Cooper radyoyla oynamaya başlar ve motorun uğultusuna kısa süre sonra eski radyo kadranının tıkırdayan sesi eşlik eder, ardından bir country şarkısının tiz sesi nihayet kulaklarımıza ulaşır.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu açıklayabilir misin?" "Ne?"

"Oregon çevresinde bir gezi düzenlediğimize yemin edebilirim. Tabii güneyde bir yol gezisi yapmıyorsak ve ben bunu kaçırmadıysam."

"Sarkazm, zekanın en düşük seviyesidir." "Sen sürekli sarkazm kullanıyorsun." "Konuyla alakası yok." "Peki asıl mesele ne, Coop?"

"Mesele şu ki, ben hep country müzik dinleyerek bir yolculuğa çıkmayı hayal ettim. Bırak da eğlenmeme izin ver. Neden keyfimi kaçıırıyorsun?"

Onun öfkesine gülümsüyorum.

Gözlerimi yoldan ayırmadan, elimi uzatıp ensesini kavradım ve hafifçe sıktım.

"Benim sıram geldiğinde değiştirmeme aldırmadığın sürece istediğin kadar eğlenebilirsin." Spoiler uyarısı. Ben

Muhtemelen benim seçim sırası geldiğinde yine onun müziğini dinlemesine izin vereceğim.

Başı koltuk başlığına yaslanıyor ve Coop kollarımda iç çekiyor.

Bu iç çekiş beni öldürecek. Onu bırakmam gerektiğini biliyorum ama ellerimi direksiyona koymam gerekmeden önce, onun hoşuna giden şekilde kaslarını biraz daha ovuşturmadan duramıyorum.

Hava sıcak ama bunaltıcı değil. Burada nadiren aşırı sıcaklıklar olur, bu yüzden yaz havasının böyle olmasına alışkınsınız.

Ben sürerken müzik çalıyor ve bir saat sonra Coop'a attığım hızlı bir bakış, onun uykuya daldığını, başının arabanın hareketiyle sallandığını gösteriyor.

Kıkırdamayı bastırıyorum. Sabah erkenden yola çıktık, bu da onun için çok erken olduğu anlamına geliyordu, dolayısıyla heyecanın adrenalini etkisi geçince hemen uykusu geldi.

Hedefimize ulaşmamıza en az bir saat var ve aklım bu yolculuğun nedenine geri dönüyor: bir süreliğine ayrı yollara gitmeden önce birlikte geçireceğimiz son yaz.

Bunu sürekli düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Nate ve Cooper ile neredeyse tüm zamanımı geçirmemenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum ve zihnim boşalıyor.

Nate ile başa çıkabilirim.

Ama Coop. O tamamen bilinmeyen bir bölge.

Bazen bunun tam da ihtiyacım olan şey olduğunu düşünüyorum. Biraz uzaklaşmak, mesafe koymak, belki de böylece duygularım soğur ve sonunda yok olur.

Ve belki bir gün ona bakıp içim yanıyormuş gibi hissetmeyeceğim.

Ama sonra, ondan bu kadar uzakta olmak, onun kendi sınır tanımayan tarzıyla gülüşünü izleyememek

kendi sınırsız şekilde gülüşünü izleyememek ya da istediğim zaman onun delici mavi gözlerine bakamamak, tam bir işkence gibi hissettireceğini düşündüğüm günler de var.

Cooper yanımda kıpırdanarak beni kasvetli düşüncelerimden çıkarır.

Gözlüklerini çıkarıp gözlerindeki uykuyu silerek, göz ucuyla önce bana, sonra da saatin ekranına baktığını görüyorum.

"Kahretsin! Neden beni uyandırıp yer değiştirmedin?" "Sorun değil, Coop. Yorgun değilim. Ayrıca, senin güzellik uykusuna ihtiyacın vardı."

Yan gözle bakmam, bana attığı megavatlık sırtışı görmem için yeterli.

"Vay vay vay, sonunda benim senden daha güzel olduğumu kabul etmen ne güzel."

Kesinlikle ikimizin kapalı bir alanda ve onun benden birkaç santim uzakta olduğu bir ortamda yapmak istediğim bir konuşma değil.

Koltuğumda kıpırdanıyorum. "Tabii dostum, geceleri uyumanı sağlayacaksa ne olursa olsun."

O dramatik bir şekilde nefesini tutar. "Benim yakışıklı olmadığımı mı söylüyorsun? Çünkü bilmeni isterim ki, kızlar siyah saçlı ve mavi gözlü erkeklere bayılırlar."

Ne yazık ki sadece kızlar değil, diye düşünüyorum, yumruklarım fark edilmeyecek şekilde direksiyonu sıkarken.

"O zaman üniversitenin yaklaşması iyi bir şey. Bir sürü fırsat var," diyorum, sözler ağzımda acı bir tat bırakmasına rağmen.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Evet, sanırım öyle," diye mırıldanır.

Biraz moral bozukluğu hissettiren ses tonu, ona bir göz atmamı sağladı, ama iyi görünüyordu, belki de hayal etmiştim.

Kısa süre sonra, kafamda ne tür düşünceler dolaşırsa dolaşsın, etrafımızdaki manzarayı görmezden gelmek imkansız hale geliyor.

Etrafımız sonsuz, yemyeşil bir doğayla çevrili. Kalın ağaçlar tüm sesleri bastırıyor, sadece arabamızın motorunun düşük uğultusu ve dallar ile yapraklar arasında ısıklık çalan rüzgârın sesi duyuluyor.

yaprakların arasından esen rüzgârın uğultusu duyulur. Açık pencerelerimizden, ağustos böceklerinin hafif vızıltıları yavaşça içeri sızar.

Harita, kamp alanının çok yakın olduğunu gösteriyor ve hesaplamalarımıza göre, cadde, yaklaşmamız gereken bölgeyi gösteren birkaç yararlı işaretin bulunduğu bir açıklığa açılıyor. Buradan okyanus görünüyor ve kumlu kıyılara vuran dalgaların sesi, ağaçların hışırtısına eşlik ediyor.

Zaten arayıp çadır alanlarından birinde yerimizi ayırttık ve plaja daha yakın olan bir yer seçtik.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra, bize ayrılan yere doğru yola çıkıyoruz. Coop, önümüzde uzanan manzaraya bakarak ilk olarak anlaşılmaz bir ses çıkarıyor.

Arabayı kapatıp kilitliyorum ve aceleyle, çoktan arabadan atlayan Coop'u takip ediyorum. Coop, rüya gibi bir ifadeyle okyanusa doğru birkaç adım atıyor ve duruyor.

Onun yanında dururum ve etrafımızı saran her şeyi içime çekerim.

Böylesine büyük bir park ve kamp alanı olmasına rağmen, burası neredeyse تنها bir yer gibi geliyor. Arkamızda ağaçlar, önümüzde ise göz alabildiğince uzanan deniz var. Bizden daha uzakta diğer kampçılar günlerini geçiriyorlar. Tuzlu su kokusu, çevremizdeki Sitka ladin ağaçlarının çam ve servi kokusuyla karışıyor.

Derin bir nefes alıp, mümkün olduğunca uzun süre ciğerlerimde tutmaya çalışıyorum.

Coop'a bir şey söylemek için dönüyorum ama o zaten bana bakıyor.

Gözleri sabahın son ışıklarında parlıyor. Ama bunun sadece bundan kaynaklanmadığını biliyorum.

O gerçekten mutlu ve sevinci neredeyse fiziksel olarak gözeneklerinden yayılıyor.

Gözlerimi ondan ayırıyorum. "Mükemmel," diye fısıldıyor.

Ve öyle.
Sadece onun yanında sönük kalıyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Cooper

Yarım saat sonra, Liam ve ben hayatımız için savaşıyoruz.

Daha önce ailelerimizle birkaç kez kamp yapmıştık, ama görünüşe göre her şeyi kendin yapmaya çalıştığında işler biraz farklı oluyor.

Şimdi buradayız, çadır direkleriyle kendimizi öldürmemeye çalışırken, çerçeve nedense son nefesine kadar direniyor ve ikimiz de yüzümüz kızarana kadar uğraşıyoruz.

Neyse ki, 50'li yaşlarındaki nazik bir çift bize acıyarak, kendi yerlerine giderken bize yardım etmeyi teklif ediyor ve ben onları öpmek istiyorum. Hatta başka bir şeye ihtiyacımız olursa diye bize cep telefonu numaralarını bile veriyorlar, ben de pes edip onlara sarılıyorum.

İşlevsel bir çadırı kurduktan sonra, şişirilebilir yataklarımızı, katlanabilir sandalyelerimizi ve yanımızda getirdiğimiz diğer her şeyi kurmakla meşgul oluyoruz. Alanın ortasında, ateş yakmak istersek kullanabileceğimiz küçük, önceden yapılmış bir çukur var ve kamp alanı tuvaletler, duşlar ve grup piknik alanları ile donatılmış, ancak burada geçirmeyi planladığımız birkaç gün için yanımızda oldukça fazla yiyecek ve atıştırmalık getirdik.

Liam'ın nasıl olduğunu kontrol etmek için arkama dönüyorum ve onun nefes nefese kalmış halini görünce gülmeme engel olamıyorum. Bu kadar sportif bir insan olmasına rağmen, kamp ekipmanları karşısında neredeyse yenilmiş gibi görünüyor.

Elleri belinde ve tişörtünün yakası zaten biraz terlemiş. Bizim yaşadığımız yerde hava hiç çok sıcak olmaz, ama yine de öğlen vakti.

Aklımdan geçen fikir somutlaşmadan harekete geçiyorum.

Liam'a doğru koşuyorum ve yanından geçerken omzumu onun omzuna değdiriyorum.

"Sana suya kadar yarışalım!"

Dalgalar çok sert görünüyor, bu yüzden aslında yüzemeyeceğiz, ama yine de ayaklarım kumlu zemine çarpıyor. Liam'ın adımı seslendiğini duyduğumda, tişörtümü çıkarmış ve sahile atmış durumdayım.

Ayak parmaklarım serin, köpüklü suya zar zor değdiğinde, kolum güçlü bir kavrayışla yakalanır ve beni döndürür.

"Aklını mı kaçırdın sen?!"

Sanki uçurumdan atlayacakmışım gibi bana bakıyor, sığ sulara atlayacakmışım gibi değil.

Şaka yapmak için hazırlanıyorum ama sonra yüzündeki ifadeyi tam olarak anlıyorum ve... Liam, daha iyi bir kelime bulamadığım için, perişan görünüyor.

Benim yüzüm de düşüyor ve bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama boşuna açılıp kapanıyor.

"Neden?" diye boğuk bir sesle soruyorum.

"Neden diye mi soruyorsun? Şu dalgaların büyüklüğüne bak, Coop. Seni canlı canlı yutarlar."

Bu sözler ve arkalarındaki dehşet göğsümü sıkıştırdı.

Liam'ı hiç böyle görmemiştim.

Onun yüzünde bir daha görmek istediğim bir ifade olduğunu sanmıyorum.

"Hey," diye ona yumuşak bir sesle söylüyorum, umarım bu onu sakinleştirir. "Sorun yok, Li. Dalma niyetinde değildim, sadece biraz suyla serinlemek

biraz suyla serinlemek istedim."

Elimi omzuna koyup onu güven verici bir şekilde sıktım ve o bir adım öne doğru attığında, elim daha yukarı kayarak omzunun boynuna değdiği noktaya geldi.

Küçük bir nefes alır ve gözleri aniden titrer.

Bana hafif bir gülümseme atar. "Haklısın, Coop. Sadece olasılıkları değerlendirmek zorundaydım," diye şaka yapmaya çalışır ama henüz tam olarak kendinde olmadığını görebiliyorum.

"Hey, boğularak gezimizi mahvetmek istemezdim, biliyorsun."

"Bu komik değil."

"Biliyorum, biliyorum, ama hayatta kalma içgüdülerim olduğuna güven, tamam mı?"

"Tüm kanıtlar aksini gösteriyor olsa da, senin sözüne güvenmek zorundayım," diye ciddi bir ifadeyle söyler ve ben gülümserim, çünkü onun geri döndüğünü biliyorum.

"Aksini gösteren kanıtlardan bahsetmişken," diye mırıldanıyorum ve bu, ayak bileklerimi kaplayan suyu tüm gücümle tekmelemeden önce ona verdiğim tek uyarı oluyor ve Liam'ın ön tarafının çoğuna su sıçırıyor.

Tişörtüne ve şortuna bakıyor, sanki su emdikçe yavaş yavaş koyulaştığını anlayamıyormuş gibi.

Ta ki başını kaldırıp yosun yeşili gözleriyle beni delip geçene kadar.

"Sen bittin."

Evet, gerçekten hiçbir hayatta kalma içgüdüm yok, diye düşünüyorum, şeytani bir gülümsemeyle 180 derece dönerek onun beni yakalayamamasını sağlıyorum.

Ayaklarım yere sertçe çarptı ve su her yere sıçradı. Onu geçebileceğime neredeyse emindim, ta ki onun bana yettiğini hissedene kadar. Güneşin altında, peşimden koşarken zor nefes aldığını duyabiliyordum. Arkamı dönüp ona bakacak zamanım bile olmadan, ıslak kumun üzerine beni yere yatırdı ve ikimiz de büyük bir gürültüyle yere düştük, kum ve

tuzlu su sıçradı. Her ikimiz de üstünlük sağlamaya çalışırken boğuşuyoruz. Hatta ıslak kumu alıp ona atarak hile yapmaya çalışıyorum, ya da gözlerine su kaçırmaya çalışıyorum, ama bunun yerine kendi gözlerime su kaçıyorum.

Ama o benden daha güçlüydü, bu yüzden kaçınılmaz olarak kendimi sırt üstü, her tarafım kumla kaplı, sırtım ve saçlarım soğuk suyla ıslanmış, titreyerek buldum.

Liam bacaklarımın üzerine oturur, hareketlerimi kısıtlayacak şekilde bacaklarımı sıkıştırır.

İkimizin de içinde bulunduğu bu berbat duruma gülerek tepki veriyorum, o benden daha da kötü durumda çünkü gömleğini hiç çıkaramadı. Son bir çaba göstererek onun altından sıyrılmaya çalışıyorum ama o beni daha sıkı tutuyor, elleriyle kollarımı sabitliyor.

"Pes ediyor musun?" diye soruyor, dalgaların gürültüsünün arasında onun alçak sesi kulağıma ulaşıyor.

Normalde teslim olmazdım, ama Liam'ın ne kadar gergin olduğu dikkatimi dağıtır. Sanki kopmak üzere olan bir yay gibi görünüyor, neredeyse kızgınmış gibi. Ama gözlerine baktığımda, gözlerinin köşeleri kırışmış ve içlerinde tanıdık bir meydan okuma var.

Bu yüzden, bundan sonra yaptığım şey için biriken adrenalinimi suçluyorum.

Onun kollarında kısa bir süre rahatlayarak teslim olduğumu düşünmesini sağladım, o da gevşedi ve ben de bu fırsatı değerlendirerek karın kaslarımı sıkıp, daha önce tuttuğum yerden, boynunun omzuyla birleştiği yerden onu ısırdım. Onu ürkütmeye yetecek kadar.

Ve evet, gerçekten de irkildi.

Dişlerim onun tuzlu cildine değdiği anda, hemen beni bırakıyor ve ısırıldığı yeri ovuştururken geriye doğru düşüyor.

"Ben kazandım," diyorum ona zaferle, dilimi çıkarıp, sırtışımdan dolayı neredeyse onu da ısırarak üzereyim. Heyecan, nefesimin sığ nefesler halinde çıkmasına neden oluyor, sanki kilometrelerce koşmuşum gibi.

Liam birkaç saniye şok olmuş gibi görünüyor, sonra ifadesi her zamanki sıcak haline dönüyor ve bana gülümsüyor.

"Evet, Coop. Sen kazandın."

ALTINCI BÖLÜM

Liam

Babam ve ben, her zaman birlikte kafa yorarak, babamın okuduğu son romandaki katilin kim olduğunu bulmayı çok sevmişizdir.

Bazen gerilim romanları, bazen eski usul dedektif hikayeleri, bazen de birkaç rahat okunan polisiye romanlar. Ama hepsinin ortak bir özelliği var: bizi meraklandırıp, kuyruğumuzu kovalamaya iten ve bir sonraki adımda ne olacağını merakla beklememize neden olan yoğun bir olay örgüsü.

Ben o lanet şeyleri okumuyorum bile. O birkaç bölüm okur, akşam yemeğinde bana her şeyi anlatır ve biz de tüm detayları incelerken yemeğimizi yeriz.

Bu bizim rutinimiz ve bu lanet alışkanlığımızı bozmayacağız. Ben üniversiteye gittiğim için artık bunu telefonla yapmak zorunda kalacağız.

Demek istediğim, yıllardır çoğu durumda bir sonraki adımda ne olacağını tahmin etme sanatında kendimi eğittim. Ve Cooper ile ilgili her konuda zaten bir diplomam var.

Ama o beni erken mezara sokmaya kararlı.

Yemin ederim, onun dalgalara doğru koştuğunu gördüğüm anda, *işte bu*, dedim. İşte bu anda kalbim sonunda pes etti, hem de kendini korumayı bilmeyen bir adam için.

Hoşça kal, baba. Hoşça kal, gizem roman telefon görüşmeleri. Hoşça kal üniversite ve hayat.

Çünkü o öfkeli dalgalara atlayacaksa, ben de kesinlikle onun peşinden atlayıp onu kıyıya geri yüzecektim. Ya da muhtemelen onunla birlikte boğulacaktım.

Arabamıza ve yeni kurduğumuz çadırımıza geri dönüyoruz, arkamızda su ve üzerimizden atamadığımız kumları bırakarak.

Tanrıya şükür, temiz suya ulaşmak kolaydı, yoksa buradaki ilk günümüzde bu halde duşları aramak zorunda kalacaktık.

Ayaklarımı bir adım bile hareket ettiremiyorum, bölgeyi keşfetmekten bahsetmiyorum bile.

Tek düşünebildiğim, birkaç dakika önce Coop'un dudaklarının ve dişlerinin olduğu omzumdaki hafif zonklama.

Bu da neydi böyle?

Bir dakika önce sırt üstü yatıyordu — ki bu şüpheli bir durumdu ve bu benim hatamdı — ama bir dakika sonra üzerime atlayıp beni ısırmaya başladı. Sırılıklam saçlarından gelen deniz suyu kokusu burnuma çarptı ama bu koku, vücudumu saran saf şok ve saf ihtiyaç karşısında neredeyse hiç fark edilmedi. Beni inanılmaz derecede aptalca bir şey yapmaktan kurtaran tek şey şaşkınlığımdı.

Mesela, bana morluklar bırakana kadar kafasını omzuma kilitlemek gibi.

Kalbim henüz sakinleşmedi ve duygularımın fırtınası beni sarsıntıya uğrattı.

O dalgalara sanki hiçbir şey olmamış gibi koştu.

Ve benim altımda hissettiği şey, vücudu yere yapışmış, su saçlarını kumda siyah mürekkep gibi siyahlaştırmış... Bunu düşünemem. O benden sadece birkaç adım uzakta

Asla.

Coop köpek gibi saçlarını sallayarak, her yere, bana da dahil olmak üzere, su damlacıkları sıçratıyor.

"Sen gerçekten düşün kendine edemezsin, yap edemezsin Sana ona gülerek söylüyorum.

O dönüyor beni bana dönüyor bir şaşkın kaşlarını çatarak. "Yardım ne yapabilirim?"

"Saçma sapan davranmak."

Nefesini tutuyor. "Anlamadım?"

Şimdi tamamen gülüyorum.

"Ne zamandan beri benden özür diliyorsun?"

"Hiçbir zamandan, ama bu tonuna uyuyor."

"Neden seninle arkadaş olduğumu bilmiyorum."

"Eminim birkaç neden bulabilirsin."

Oh, birçok neden düşünebilirim ve bunların hepsi onun aptal halini arkadaş olarak sevmekle ilgili değil.

Yerimize vardığımızda, her şey bıraktığımız gibiydi.

Neyse ki, tüm eşyalarımızı burada bırakıp plaja koşmadan önce, tüm değerli eşyalarımızı arabada kilitlemek gibi bir öngörümüz vardı.

İkimiz de kuru giysiler giyindik ve ben katlanabilir sandalyelerden birine oturup biraz dinlenmeye başladım.

"Eee, şimdi ne yapıyoruz?" diye Coop'un sesi yanımdan geliyor.

Gözlerimi kapattığımı fark etmemiştim bile.

"Birkaç saniye hareketsiz oturamaz mısınız?"

"Tabii ki yapabilirim. Ama bu, yapmak istediğim anlamına gelmez."

Derin bir nefes alıyorum. "Son 3 saattir araba kullanıyorum.

Bırak da biraz dinlensin, Coop," diyorum şakayla karışık.

Kısa bir duraklama gözlerimi açmamı sağladı.

Yüzü biraz asılmış ve yemin ederim ki göğsümde bir sızı hissediyorum.

"Haklısın, Li. Düşünemedim."

Keşke o ifadenin benim üzerimde yarattığı etkiyi bilseydi. Benden imkansız istese bile, yine de ona bunu sağlamak için bir yol bulmaya çalışırdım.

"Hey," diyorum ve ayağımı onun ayağına sürüyorum. "Sana bir teklifim var. Sen o kocaman spor çantandan bize yiyecek bir şeyler getir, biz de spor ayakkabılarımızı giyip dışarı çıkıp etrafı gezip bakalım."

O sevinçle bağırarak sandalyesinden atlar, neredeyse *sandalyesini* "Sen harikasın Li!" Kafamı sallıyorum.
Kendime.
Kendimi soktuğum durum için.

Şarj işlemi tamamlandıktan sonra, ağaçların arasından geçen belirli yollara doğru yola çıktık ve itiraf etmeliyim ki, bu, oturup beklemek yerine yorgun bacaklarımı esnetmek için daha iyi bir yöntem.

Manzara, ilk gördüğümde olduğu kadar şaşırtıcıydı: göz alabildiğince yeşil, arada sırada bulutsuz mavi gökyüzü ve derin mavi okyanusla kesintiye uğrayan bir manzara.

Burası çok kalabalık, hareketli, kahkahalar ve sohbetlerle dolu, etrafımızda her yerde aileler ve arkadaş grupları var — çadırların yanında, büyük büfelerde, küçük piknik alanlarında ve hatta dev karavanların yanında.

Ancak ağaçlar tüm gürültüyü emiyor gibi görünüyor ve düşen çam iğnelerinin üzerinde ayaklarımızın çıkardığı hışırtı sesi dışında diğer tüm sesleri bastıran yumuşak bir hışırtı bırakıyor.

Coop bile her şeyi sessizce sindiriyor gibi görünüyor, meraklı bakışları manzarayı emiyor.

Bir süre etrafta dolaşarak mekanı tanıyoruz ve yolumuzda karşılaştığımız birkaç kampçıyla da sohbet ediyoruz.

Bize, cesaret edip yürüyüşe çıkanlara eşsiz manzaralar sunan manzaralı park

Bize, cesaret edenlere eşsiz manzaralar sunan parkurlar hakkında her şeyi anlatıyorlar ve kısa bir yürüyüş mesafesindeki bisiklet kiralama hizmetinden de bahsediyorlar.

Coop'un gözleri bu iki şeyden bahsedilince parlıyor, ama ben sadece bisiklet kiralamayı denemek istiyorum çünkü yürüyüşün bizi öldüreceğinden eminim.

"Hey, Liam?" Cooper'ın sesi, yavaşça yerimize geri dönerken düşüncelerimi bölüyor.

"Hm?"

"Geldiğimize memnun musun?" Bunu normal bir tonla soruyor, ama sesinde bir parça belirsizlik hissediliyor.

"Tabii ki, Coop," diye gülümsüyorum. "Bu, son zamanlarda aklına gelen en iyi fikirdi."

O da gülümser, ama sonra aniden kaşlarını çatır.

"Bir dakika, son zamanlarda iyi fikirlerim olmadığını mı söylüyorsun?"

"Öyle demedim."

"Ama öyle ima ettin."

Cevap vermek için çok fazla zaman harcamakla hata yapıyorum.

"Sana inanamıyorum." Alaycı bir hayal kırıklığıyla başını sallar.

"Özür dilerim, sana parlak fikirlerinin önemli noktalarını hatırlatmam mı gerekiyor?"

"Devam et, dinliyorum," der, çenesini inatla yukarı kaldırarak.

"Tamam. On iki yaşındayken, mahallenin aşağısındaki terk edilmiş evin hayaletli olduğuna ve gece oraya gidip hayaletlerle karşılaşp karşılaşmayacağımızı görmek için mutlaka orayı ziyaret etmemiz gerektiğine emin olduğun zamanı hatırlıyor musun?"

"Şey, çok iyi bir ihtimal vardı, çok teşekkürler."

"Peki ya on beş yaşındayken, 8.sınıftaki bir kızın bana aşık olduğunu düşündüğün zaman ne olmuştu? Oysa o kız sadece okul projesi için uzun boylu bir erkek arıyordu."

"Ben nereden bilebilirdim ki? Sen aynı odada olduğunda sürekli sana bakıyordun!"

"Peki ya bizi bir yemek yarışmasına kaydettirdiğin zaman ne olmuştu? Ödül yeni bir bisiklet olduğu için bir daha asla kek görmek istemediğimiz bir hale gelmiştik."

Cooper bana utangaç bir şekilde bakar.

"Tamam, o konuda yanlış hesap yapmış olabilirim. Ama bu, fikirlerimin iyi olmadığı anlamına gelmez!"

"Nasıl tanıştığımızı unuttun mu?"

"O kediciğin zarar görmesine izin veremezdim, bunu biliyorsun!" "Elbette biliyorum, Coop. Niyetin iyiydi. Sadece uygulama yetersizdi."

"Ben öyle demezdim. Bu seni bana getirdi. Bence bu çok başarılı bir fikirdi."

O bunu sanki önemsiz bir şeymiş gibi söylüyor ve ben de boğazımda takılmış bir şeyi yutmaya çalışmıyormuş gibi onun yanında yürümeye devam ediyorum.

Kahkaham boğuk çıkıyor.

"Evet. Yani, Nate ve ben o gün sana rastlamamış olsaydık, hayatın nasıl olurdu, düşünebiliyor musun?"

Hafif ses tonum, onun cevabını duymak için sabırsızlandığımı hiç belli etmiyor.

"Hayır, Li." Çadırımıza vardığımızda o dümdüz önüne bakıyor. Berrak mavi gözleri bana doğru kayıyor ve benim gözlerime dik dik bakarak, daha önce hiç duymadığım kadar ciddi bir sesle, "Yapamam" diyor.

Bakışları kararlı ve kafasında neler olup bittiğini merak etmeden duramıyorum. Birkaç dakika önce o kadar kaygısız görünürken, onu birdenbire ciddi yapan nedir?

Ama birkaç saniye sonra, beni rahatlatması gereken ama aksine tüylerimi diken diken eden alaycı bir gülümsemeye bu halinden çıkıyor.

"Zaten yakında nasıl bir şey olduğunu göreceğim, değil mi?"

Gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

Üç adımda ona ulaşıyorum ve ilerleyebileceğim adım kalmayana kadar durmuyorum.

Elimi kaldırıp boynunu kavradım, gözlerinin benden ayrılmaması için yeterince bastırdım.

Ama buna gerek yok.

Göz teması hiç bozulmuyor.

"Sadece kısa bir süreliğine, Coop. Hepsi bu."

Kristal mavisi bakışları o kadar açık ve dürüst ki, hissettiği her şey gözlerinin derinliklerinde yansıtılıyor. Orada gördüğüm endişeyi, yutkunduğunda dudaklarının hafif titremesini nefret ediyorum ve zaman zaman gözlerinde beliren o çaresizlik ifadesini ortadan kaldırmak istiyorum.

Ve burada yapmaya çalışacağım şey de bu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Cooper

Buradan hiç ayrılmak istemiyorum.

Bu, bütün gün boyunca aklımdan çıkmayan tek düşünce.

Liam ve benim bugün yaptığımız her şey çok harikaydı.

Bölgeyi gezdiğimiz tur, burayı daha fazla keşfetme isteğimi daha da artırdı.

İlk olarak, suyun kuma çarptığı yerde biraz daha sıçradık, bu sefer sandığımdan daha fazla nezaketle.

Sonra, daha önce geçip gittiğimiz, herkesin yemek yemek için toplandığı, ahşap piknik masalarıyla dolu bir açıklığa doğru yöneldik, kendi konserve yiyeceklerimizi masalardan birine yaydık ve açlığımız bastırdığında yemeye başladık.

Yemin ederim, Liam cebinden bir deste kart çıkardığında, bu günün hayatımın en güzel günlerinden biri olabileceğini düşündüm.

O kadar uzun süre oynadık ve şakalaştık ki, yüzümdeki derinin normalden daha gergin olduğunu hissetmeye başladığımda, aslında ne kadar zaman geçtiğini fark ettim.

Şu anda öğleden sonra geç saatler ve kiraladığımız bisikletlerle, batmakta olan güneşin ışığında yıkanan, kartpostal gibi bir güzelliğe sahip bir patikada sürüyoruz.

Daha önce kaldığımız yerin biraz yukarısında olduğu söylenen bir noktaya ulaşıyoruz, bu yüzden bisikletlerle buraya gelmek oldukça zor oldu. Ciğerlerim, eforu telafi etmek için mümkün olduğunca fazla hava çekmek için ellerinden geleni yapıyorlar ve Liam'a bir bakış attığımda onun da aynı durumda olduğunu anlıyorum.

Ama önümüzde uzanan manzara buna değer — uyluklarımdaki ağrıya, ciğerlerimin yanmasına ve tişörtümü cildime yapıştıran terime değer.

Çünkü önümüzde sadece koyu mavi okyanus uzanan ve etrafımızı saran sayısız ağaçlardan başka hiçbir şeyin olmadığı küçük bir uçurumun üzerinde duruyoruz.

Güneş batmaya başlamış ve yanan turuncu rengi her şeyi alevler içindeymiş gibi gösteriyor.

Aniden, tek istediğim Liam'ın tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü görmek. Ve o da birkaç saniye önce benim olduğum kadar büyülenmiş görünüyor.

Kumral saçları artık neredeyse bakır rengi görünüyor, cildi benimkiyle aynı hafif güneş yanığı izlerini taşıyor. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor.

İçimde keskin bir hüznün hissediyorum ve bunun bu an yüzünden olduğunu biliyorum.

Sanki dünyada sadece ikimiz varmışız gibi hissettiğimiz bu an.

Bu küçük sızı, belki de en yakın arkadaşım ile paylaşabileceğim son macera olduğunu düşündüğümde bir çukur haline geliyor.

Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki başını çeviriyor, normalde yeşil olan gözleri öğleden sonra ışığında soluklaşıyor. Yüzümü incelerken gözlerinde anlaşılmaz bir ifade var.

Orada ne gördüğünü biliyorum, çünkü ne düşündüğümü veya hissettiğimi gizlemekte her zaman zorluk çekmişimdir.

Yüz hatlarının yumuşadığını ve başını hafifçe hareket ettirerek bana yaklaşmak istediğini görüyorum.

Ve ben de yaklaşıyorum, çünkü o beni okuyabilen, bana her zaman güvenli ama aynı zamanda güçlü hissettiren, her şeyi yapabileceğimi hissettiren birkaç kişiden biri.

Ben ona yaklaşınca, o sessizce davet edercesine kolunu kaldırdı ve ben yanına yanaştığımda kolunu omuzlarıma attı. Gerginliğimin yavaşça azaldığını hissettim ve kendimi tamamen ona bırakırsam, gözünü bile kırpmadan ağırlığımı taşıyacağını biliyordum.

Bu düşünceyle içimden küçük bir kahkaha kaçıyor.

"Ne oldu?" diye mırıldanır ve nefesi şakaklarımdaki saçları ve orada soğuyan teri gıdıklar.

"Önemli bir şey değil," gülümseyerek başımı salladım. "Sadece hava kararmadan ve bisikletlerimizle bir hendeğe falan yuvarlanmadan önce geri dönmemiz gerektiğini düşünüyordum."

Liam burun kıvrıldı. "Bunu mu düşünüyordun? Bütün bunları görüyorsun," dedi, önümüzdeki manzarayı geniş bir hareketle işaret ederek, "ve tek düşünebildiğin bir hendeğe ölmek mi?"

Cevap olarak onun yan tarafını çimdikledim, bu da tabii ki onun çılgılık atmasına neden oldu ama kolunu indirmemişti.

"Birinin beni pervasız olarak nitelendirdiğini hatırlıyorum, ama işte buradayım, ne kadar temkinli olabileceğimi gösteriyorum ve yine de eleştiriliyorum." Yüzünün yan tarafına bakıyorum, gözlerim çenesiyle aynı hizada. "Böyle bir en iyi arkadaşını hak etmek için ne yaptım?"

O gülümsüyor, beyaz dişleri görünüyor.

"Muhtemelen iyi iyi bir şey çünkü harika harika bir arkadaşım."

"Eğer harika bir arkadaş olsaydın, bana daha iyi davranırdın," diye mırıldanarak gizlice ona yaklaşmaya çalışıyorum.

Onun yanımda olması beni nasıl bu kadar sakinleştiriyor, yemin ederim ki asla bilemeyeceğim.

Kollarını sessizce beni sarmalayıp kısa bir süre sıkıca tuttu.

"Sana davranışından memnun değil misin, Coop?"

diye sorar, alaycı ve şakacı bir şekilde, ki bu son zamanlarda nadiren duyduğum bir ses tonu.

"Hayır, hiç sorun yok," diye cevap veriyorum, sesim birdenbire istediğimden daha yumuşak çıkıyor.
Boğazımı temizlerim ve hemen kaburgalarına hafifçe vururum. "Hadi gidelim. Yarışalım. İlk inen ilk yemek seçimi hakkı senin olur!" "Coop!"
"Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum."

Bisiklet turumuzdan sonra güneş hızla batıyor.

Kamp sandalyelerimize oturup yanımızda getirdiğimiz atıştırmalıkları ve bozulmayacak yiyecekleri mideye indiriyoruz.

Alacakaranlık çok güzel görünüyor ve çevremizdeki her şey sessizleşiyor — kulakları sağır eden bir sessizlik değil, huzur veren bir sessizlik. Tek duyabildiğim, kıyıya vuran dalgaların uzaktaki uğultusu ve diğer kampçıların neredeyse duyulmayacak kadar hafif mırıldanmaları.

Pille çalışan birkaç lamba yakmışız, yumuşak ışıkları oturduğumuz yeri aydınlatıyor, böylece bir yere takılıp ayak parmağımızı kırmıyoruz.

Yanımdaki spor çantama uzanıp küçük bir taşınabilir radyo çıkarıyorum, klasik rock şarkıları çalan bir istasyon bulana kadar bir süre radyoyla uğraşıyorum ve sonra radyoyu yere bırakıp şarkıları dinlemeye başlıyorum.

Esinti artık serin, sıcaklık da biraz düşmüş.

Duş aldıktan sonra giydiğim sweatshirt ve kapüşonlu cekete hiç bu kadar minnettar olmamıştım, yoksa şu anda şiddetli bir soğuk hissediyor olurdum. Hala hafif bir titreme hissediyorum.

"Üşüdün mü?" diye Liam'ın alçak sesi sağımdan geliyor.

Omuz silkiyorum. "Hayır, sadece serinliyorum galiba."

Yüzünün yarısı gölgede, küçük ışık ona neredeyse hiç ışık tutmuyor.

"Buraya gel."

"Neden? Beni kucaklayacak mısın?" diye alay ediyorum, ama aynı zamanda sandalyemi kaldırıp onun sandalyesine yaklaşıyorum.

"Eğer istediğin buysa," diyor ve şimdi gözlerinde alaycı bir ışıltı görüyorum. "Ama ben daha çok, yanımda getirdiğim bu hafif battaniyeyle ikimizi de örtmeyi düşünüyordum." Görünmeyen bir yerden uzanıp, ikimizi de zar zor örtecek kadar büyük görünen koyu renkli bir battaniye çıkarıyor.

Beni örtünce iç çekiyorum, battaniye vücudumun alt kısmını örtüyor.

"İhtiyacım olduğunu bilmediğim her şey."

Liam gülererek içini çeker ama başka bir şey söylemez.

Başımı geriye eğip sonsuz karanlığa baktığımda gece gökyüzü berrak. O kadar berrak ki, üzerinde milyonlarca yıldız noktası görebiliyorsun.

Şehirde gördüğüm gökyüzünden tamamen farklı bir gökyüzü gibi görünüyor.

"Hey, Li?"

"Evet?"

Bir an tereddüt ediyorum.

"Beş yıl sonra nerede olacağını düşünüyorsun?"

Sorumun cevabı sessizlik ve onun derin, düzenli nefes alıp verme sesidir.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum, Coop. Umarım diplomamı almış ve bir iş bulmuş olurum." Bir süre durur ve sanırım küçük bir iç çekişi kaçar ama belki de hayal etmiştir. "Belki biriyle bir ilişkim olur, düzgün bir dairede yaşarım, bunun gibi şeyler."

Bilmediğini söylüyor ama sözleri kesin ve sesi kararlı.

"Bu çok güzel, Li." Sesim neredeyse fısıltı haline geldi, sanki battaniyeyle yaptığımız kalede sırlarımızı paylaşıyormuşuz gibi. "Sence, seni sürekli azarlayan ve hiç rahat bırakmayan en iyi arkadaşına da bu hayatta yer var mı?" diyorum.

Şaka yapıyorum ama sorumda belirsizliğin izlerini ben bile duyabiliyorum.

Gerçek şu ki, ayrıldığımızda hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağından korkuyorum. İçimde, değerli bir şeyi kaybedeceğim ve bunun için yapabileceğim hiçbir şeyin olmadığı hissi var. Bu çok saçma çünkü mesafe hiçbir şey ifade etmiyor. En azından bizim için.

Liam asla öylece taşınıp beni unutmaz. Değil mi?

"Hey." Sesi beni düşüncelerimden koparır ve kalbimin hızla atmasının bunun yüzünden mi olduğunu bilmiyorum.

"Ne?"

Lambalarımızın sıcak ışığında gözleri endişeyle doludur.

"Seninle konuşuyordum ama dinlemiyordun."

"Oh," diyorum, garip bir kahkaha atarak. "Üzgünüm, dikkatim dağıldı."

Hâlâ bana öyle bakıyor ve ben cesur bir yüz takınmak istiyorum ama eminim ki sadece yüzümü buruşturuyorum. "Ne diyordun?"

Hemen cevap vermez, sadece gözlerimi hiç kaçırmadan bakar.

"Her zaman, Coop."

Söylediklerini anlamaya çalışırken gözlerim büyür.

Kafamın karıştığı belli olmalı ki, "Sana yerim var mı diye sormuştun." diye ekliyor.

Başımı sallıyorum.

Liam'ın gülümsemesiyle gülümsüyor, nazik, güven verici, beni her zaman rahatlatan gülümsemesiyle.

"Her zaman, Coop."

Ve onun bunu içten söylediğini biliyorum. Keşke bu kötü hissi ortadan kaldırılabilseydim.

"Ayrıca," diye devam ediyor, dudaklarının bir tarafında alaycı bir gülümsemeyle, ve biliyorum ki az önce söylediği şeyi mahvedecek. "Neden calm, normal everyday life where everything

olması gerektiği gibi olur mu? Her şeyin mahvolduğu günün hangisi olduğunu tahmin etmek daha eğlenceli.

"Burada bir tür gizli mesaj seziyorum ama yanılıyor olabilirim."

"Hayır. Altta yatan bir şey yok."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Sen çok kötü bir arkadaşsın."

Liam kahkahayı patlatıyor ve ben de ona kızgın bakışımı bırakıp ona katılıyorum. Neredeyse hiç gülmese de, her zaman harika bir kahkahası vardır.

"Ne olursa olsun, o zamana kadar ben de okulu bitirmiş olmayı umuyorum. Öğrenebileceğim kadar öğrendim." Cümlemi bitirirken bir esneme kaçır.

Liam'ın elinin omzumu sıktığını hissediyorum.

"Hadi dostum. Bir gün için yeterince heyecan yaşadık."

"Öyle bir şey yok."

"Tamam, bir gün için yeterince heyecan yaşadım ve sen de buna uymak zorundasın."

"Tamam, buna katılabilirim."

BÖLÜM SEKİZ

Liam

Sonraki 20 dakika, her şeyin bir şekilde düzenli olduğundan emin olmak ve etrafta olmaması gereken hiçbir şeyin kalmadığını kontrol etmek için çok koşturmacalı geçer.

Bu da beni bu gezinin en korkunç kısmına getiriyor.

Çadırın kapağına uzandım ve nefesim kesildi —neyse ki duyulmayacak şekilde— Coop'un bol, gri şort ve gevşek bir tişört giydiğini gördüm.

Şişme yatak üzerinde fermuarı açık uyku tulumunun üzerinde yatıyor.

Çok yumuşak ve rahat görünüyor. Yüzü telefonunun ekranının ışığıyla aydınlatılıyor — muhtemelen ailesiyle görüşüyor — ve saçlarının uçları, biraz önce yıkadığımızdan dolayı hafifçe ıslak.

Ben de uyku kıyafetlerimi giydim, bu yüzden orada duruyorum — nabzım düzensiz atıyor, avuçlarım terlemeye başlıyor — çadırın girişinde bir aptal gibi, o ise başını kaldırıp beni ona Noel Baba gibi bakarken yakalayabilir.

Sakinleşmeye çalışıyorum ve çadırın fermuarını kapattıktan sonra, dizlerimin üzerinde matın ve kendi uyku tulumumun yanına sürünüyorum.

Tanrıya şükür, ayrı uyku tulumlarımız var. Yatak ve çadırı paylaşmak zaten yeterince kötü olacak.

Ve tabii ki, o anda o telefonundan başını kaldırıp gözleriyle beni delip geçiyor, dudakları zaten gülümsemeye uzanmış durumda.

Ancak bu gülümseme, onun daha önceki sıkıntısını unutmam için yeterli değil.

Elbette saklamaya çalıştı, ama ben fark ettim. Bütün gün yüzünde hüznü bir ifade vardı ve bunu görmek göğsümü acıtıyordu.

Yanına otururken, telefonunu yanına koyduğunu ve benim de aynısını yaparken uyku tulumuna girdiğini görüyorum.

Artık ekranın ışığı sönmüş, çadırın içi neredeyse zifiri karanlık, sadece kumaştan sızan zayıf bir ışık var.

Dışarısı sessiz ve bu sessizlik sakinleşmeme yardımcı olmalı.

Ama bunun yerine, çıldırtıcı. Çünkü tek duyabildiğim şey o. Nefes alıp verme sesi.

Nefes alıp verme.

İkimiz de yan yatıyoruz ve o çok yakın.

Yani, bu çok doğal. İkimiz de uzun boyluyuz ve çok yer kaplıyoruz, ama sadece bir tane çadır var. Kahrolası çadır.

Beni bu ana getiren tüm kararlar için içimden inliyorum.

Bu mükemmel işkence anı.

"Li?" diye fısıldıyor karanlıkta ve gözlerim yüzünün belirsiz hatlarını yutuyor.

"Hm?"

Bir süre başka bir şey söylemez, bu da uykuya dalmış olabileceğini düşündürür.

Ama uyumamış.

Bunun yerine ben hissediyorum şilte biraz
hafifçe kayıyor Coop Coop hareket ederken.

Ve onun uyku tulumu benimkine çarptığını hissedene kadar, onun ne kadar yaklaştığını fark etmiyorum.

Bana uzanıyor, başını omzuma yaslayarak yanıma kıvrılıyor.

"Böyle iyi mi?" Sesi, güvensizlikle dolu, neredeyse bir fısıltı.

Kalbim çılgınca göğsümden çıkmak istiyor ve beni duyabilecek her şeye, onun bunu fark etmemesi ya da en azından garip bulmaması için dua ediyorum.

Çocukken böyle birçok kez birbirimizde yatıya kalmıştık.

Ama bu seferki farklı.

Bu acı, özlem ve korku. Ona

kelimelerle cevap vermiyorum.

Ama yine de kollarımı onun etrafına doluyorum ve onu göğsüme yaslayarak rahat olduğundan emin oluyorum, nefesinin düzeldiğinden ve uykuya daldığından emin oluyorum, tüm gerginliği vücudundan kaybolana kadar, ta ki sadece sıcak ve yumuşak olana kadar. Kollarımı sıkılaştırıyorum, zamanı dondurmak istediğimi diliyorum. Onu bırakmaktansa bu sonsuz işkenceyi tercih ederim.

Böyle devam edemem, bu düşünce boğazımda bir düğüm oluşturuyor.

Bunları yapmaya devam edersem, o bunu anlayacak ve onu kaybedemem. Kaybetmeyeceğim.

Belki mesafe iyi gelir.

Belki daha iyi bir arkadaş olmamı sağlar.

Belki hissettiklerimi uyuşturur.

Ama bunu düşünürken bile, göğsümde patlayan acı aksini söylüyor.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Saçlarına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve onu kollarımda tutarak rüyasız bir uykuya dalıyorum.

Sabah beklenenden daha erken geliyor gibi.

Muhtemelen en zayıf güneş ışığı bile çadırın ince örtüsünü delip geçmeye yetiyor.

Ama o kadar rahatım ki, gözlerimi açmaya bile üşeniyorum.

Uyku beni tekrar çekmeye çalışıyor ve sıcak bir bedenin benimkine hafifçe dokunması olmasaydı, seve seve onu takip ederdim.

Parmaklarımın altında yumuşak bir cilt var ve burnuma acı verecek kadar tanıdık bir narenciye kokusu geliyor. Bulunduğum durumu değerlendirirken yavaş yavaş farkına varıyorum ve kalbim hızlanıyor.

Yanımda, Coop'un vücudu bana yaslanmış, sırtı bana dönük.

Elim onun tişörtünün altında, karnındaki cilde dokunuyor.

Ağzım ve burnum onun ensesinden birkaç santim

uzakta. Ve hayatımda hiç olmadığım kadar

sertleşmiş durumdayım.

Saf bir korku damarlarımdan akıyor.

Neyim var benim?

Uyurken bile bana güvenilemez mi?

Onu o kadar çok mu istiyorum ki, bilinçsizken bile ondan uzak duramıyorum?

Kalbim her geçen saniye hızlanıyor ve hareket etmem gerektiğini biliyorum, ve edeceğim de. Onu uyandırmadan nasıl yapacağımı bulur bulmaz.

Ama derin nefes alıyor gibi görünüyor, hala uykunun pençesinde, bu yüzden dikkatlice elimi çekiyorum ve yavaşça geri çekiliyorum, en az birkaç santim uzaklaşana kadar.

Ancak o zaman cesaretimi toplayıp sertçe nefes veriyorum, vücudumu sakinleştirmeye, en iyi arkadaşımı arzulamaktan ve ona özlem duymaktan vazgeçirmeye çalışıyorum.

Sabah tamamen çöktüğünde, sırt üstü yatarak çadırın tavanına bakarak ne kadar süre kaldım bilmiyorum. Ama epey bir süre olmalı, çünkü Cooper uyku tulumunda kıpırdanıyor ve inliyor. Ve onun

sabahları kesinlikle nefret ettiğini bildiğim için, sandığım kadar erken olmamalı.

"Güneş neden doğdu?" diye yarı mırıldanır, yarı sızlanır ve duygusal kargaşama rağmen, sesindeki mutsuzluğu duyunca bir kahkaha atarım.

"Sana bunu söylemek istemezdim, ama bu, dünyanın yaratılışından beri olan bir şey."

Bir inilti daha.

"Şu anda mantık duymak istemiyorum, Li. Tamam mı?" diye mırıldanarak bana dönüp oturur.

Dün gece uyku tulumunun fermuarını tamamen kapatmamış, bu yüzden muhtemelen onun tenine ulaşabilmişimdir. Saçları her yöne dağılmış, sadece bir gözü aralık ve yanağında yastık izi var.

Ve hala beni yutkunmaya zorluyor. Bunun yerine, yüzündeki hoşnutsuz ifadeye gülümsüyorum.

"Üzgünüm," diyorum, gülümsememi saklamadan.

"Ah dostum, sabahları nasıl bu kadar neşeli olabiliyorsun?"

Gözlerindeki uykuyu silmeye çalışıyor, sonra eli gömleğinin altındaki karnını kaşımaya doğru kayıyor. Tam da az önce benim elimde olduğu yer.

Gözlerimi ondan ayırmamaya çalışırken, gülümsemem şu anda biraz tuhaf görünmüş olmalı.

"Bütün bunlar senin fikrindi, nasıl bu kadar huysuz olabiliyorsun?"

Ağzını kapattı. "Tamam, haklısın."

Dudakları şeytani bir gülümsemeye bükülür ve kristal mavisi gözleri tehlikeli bir şekilde parlar.

Uh oh.

"Bu, bugün benim fikrim olduğu için istediğim her şeyi önerebileceğim anlamına mı geliyor? Sabahları huysuzluk yapmayacağıma söz veriyorum."

"Bundan neredeyse %100 pişman olacağım ama neden olmasın?"

"Peki," der ve çadırın fermuarını açmak için dizlerinin üzerine çöker, parlak güneş ışığı ikimizi de geçici olarak kr eder. "Yakıtını doldur dostum, çünkü seni yrye götürüyorum."

Ve ortaya çıktı ki, duygusal çalkantılardan daha kötü şeyler de var.

BÖLÜM DOKUZ

Cooper

Yaptığımız küçük yürüyüşler bizi neredeyse öldürüyor.

Bu yüzden, burada kaldığımız sonraki birkaç gün boyunca bunları tekrar tekrar yapıyoruz.

Her gün güzel ağaçlık alanlarda yürüyüş yapıyoruz; karşılaştığımız çocuklu aileler için bile güvenli olan kolay parkurlarda bisiklet sürüyoruz; dalgalar kıyıya sakın bir şekilde vurduğunda birkaç kez suya atlamayı bile başarıyoruz.

Bunlar muhtemelen hayatımın en mutlu günleri ve ben çok fazla mutlu gün yaşadım.

Liam'ı aklıma gelen her şeyi yapmak için sürüklerim ve o da bana izin verir. Yürümekten yorgun düştüğünde, bisiklet sürmekten bacaklarımız yandığında, yeterince güneş kremi sürmediğimiz için güneşin bize zarar verdiği zamanlarda bile.

Tıpkı geceleri kollarında sarılıp uyumama izin verdiği gibi.

Bu düşünce göğsümü sıkıştırıyor. Neden gece çöktüğünde ve etrafımız sessizliğe büründüğünde onu aramaya devam ettiğimi bilmiyorum. Kendimi azarlamak işe yaramadı. Sanki buradan ayrılmaya yaklaştıkça, onu görebileceğim ve dokunabileceğim bir yerde olduğundan emin olmak için daha fazla ihtiyaç duyuyorum.

Onu görebileceğim ve dokunabileceğim bir yerde olduğundan emin olmak için daha fazla ihtiyaç duyuyorum.

Ve o beni asla uzaklaştırmıyor. Her ne kadar buna hakkı olsa da, çünkü kim sürekli kendisine yapışan birini ister ki?

Bunu düşünmekten hoşlanmıyorum ve neyse ki önümde yanan parlak turuncu ve kırmızı alevler dikkatimi dağıtmaya yetiyor.

Bizim yaşlarımıza yakın başka bir grubun kamp alanının ortasında bir çukurda yaktığı kamp ateşinin etrafında oturuyoruz. Benim gibi dışa dönük olmanın şimdiye kadar avantajları oldu; diğer gruplarla birlikte yemek yemeye, sahilde oynamaya, hatta şu anda yaptığımız gibi ateşin etrafında oturmaya davet edildik.

İçinde sadece meyve suyu yokmuş gibi tadı olan plastik bir bardağı emziriyorum, bu yüzden yavaş içiyorum.

Hafif bir sarhoşluk hoş, ama dağınık olmak hoş değil.

Gruptan bir kız, buraya geldiğimden beri benimle sohbet ediyor ve ben de son 20 dakikadır kaba görünmeden kendimi kurtarmanın bir yolunu arıyorum.

Liam'a sessizce bir SOS sinyali vermek için omzumun üzerinden ona bir bakış attım, ama o bardağına dikkatle bakıyor ve sonra bir dikişte içiyor.

Bu manzaraya kaşlarımı çattım ve kendimi kurtarma ihtiyacım çok daha acil hale geldi.

"Hey, dinle," diye kızın sözünü kesiyorum. "Üzgünüm ama arkadaşımın yanına dönmem gerekiyor. Onunla bir şey konuşmam lazım." Onu bu kadar ani bir şekilde terk ettiğim için onu yumuşatmak umuduyla ona gülümsüyorum.

"Tabii," diyor, gülümsemesi biraz soluyor. "Sorun değil, sonra görüşürüz."

"Teşekkürler. Görüşürüz."

Küçük bir veda el hareketi ile, hala evrenin gizemlerini ortaya çıkaracakmış gibi fincanına bakan Li'nin yanına gidiyorum.

Yanına oturup omzumla ona hafifçe dokundum. "Hey, ne haber dostum? En sevdiğin oyuncağını mı çaldılar?" oyuncağını mı çaldı?" diye soruyorum, gülerek, bunun onu sohbete katmasını umarak.

Ama katılmıyor. Bunun yerine, bakışları benimkilerle buluşuyor ve ateş gözlerimi yanıltıyor olmalı çünkü gözleri parlıyor. Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim ve bu, gülümsememi dudaklarımda donduracak kadar etkiliyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

O, birkaç saniye daha o ifadeyi korur, sonra omuzlarını silker.

"Hiçbir şey. Neden sordun?"

Ben burun kıvırıyorum. "Neden? Çünkü sen..." "Neye benziyorum?"

"Ben... Bilmiyorum. Garip görünüyorsun. Ve neden hepsini içtin? Onun portakal suyu olmadığını benden daha iyi biliyorsun."

Şu anda bana bakmıyor ama çenesinin sıkı sıkı kapandığını, ifadesinin daha da sertleştiğini görebiliyorum. Aniden ayağa kalktığında bu daha da netleşiyor.

"Biliyor musun? Sanırım çadıra geri döneceğim. Yorgunum."

Hala bana bakmıyor.

Bakışlarımdan kaçıyor mu?

Buna odaklanmakla o kadar meşgulüm ki, bir sonraki sözlerini neredeyse kaçırıyordum.

"Ama istersen kalabilirsin. Seni engellemek istemem."

Şaşırdığımı söylemek yetersiz kalır. Ağızım muhtemelen açık kalmıştır.

"Sen ne diyorsun be?"

Cevap vermiyor, bunun yerine kamp alanımıza giden yola doğru yürümeye başlıyor.

"Hey! Li! Nereye gidiyorsun? Bekle!"

Onu yakalamak için neredeyse koşuyormuşum gibi hissediyorum. Etrafımızda ağaçlar ve sessizlikten başka kimse yok.

"Liam!" Elim hızla uzanır ve onun adımlarını durduracak kadar sert bir şekilde pazısını kavrar.

Durur ama bana dönmez, sadece önüne bakmaya devam eder.

"Hey. Bana bak." Kolunu salladım. "Bana bak!"

Ses tonumdaki şaşkınlık ve incinmişliğim belli olmalı ki, birdenbire gözleri bana çevrildi.

Neler olduğunu anlamıyorum. Bana kızgın mı? Onu kızdıracak bir şey mi yaptım?

Derin bir nefes alıyorum. "Ne oluyor, Li?" diye sakın bir şekilde soruyorum.

Karanlıkta yeşil gözleri neredeyse siyah görünüyor, bu yüzden ne hissettiğini anlamak zor. Ama nedense bu bakış kolumdaki tüyleri diken diken ediyor, tüylerim diken diken oluyor.

Liam sadece başını sallar. "Hiçbir şey yok." Tamam, şimdi beni sinirlendirmeye başladı.

"Evet, buna inanmıyorum dostum."

"Boş ver, Coop." Sesi alçak ve sert, alıştığım tanıdık yumuşak ve istikrarlı tonuna hiç benzemiyor.

Bütün bunlara rağmen, bir sonraki sözlerimi neden söylediğimi bilmiyorum.

"Yoksa ne olur?"

Sanki gözlerimin önünde bir anahtar açılmış gibi.

Hâlâ kolunu tutuyorum, bu yüzden bana doğru geldiğini görmekten çok hissediyorum.

Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor, adım adım geriye doğru gidiyor, elim yanıma düşüyor, ta ki sırtım sadece bir ağaç olabilecek pürüzlü yüzeye çarpana kadar.

Ama Liam durmuyor. Neredeyse bana çarpacakken duruyor ve gölgelerin içindeki ifadesini görebilmek için başımı hafifçe yukarı kaldırmak zorunda kalıyorum. Akşam esintisi üstümüzdeki dalları sallıyor ve Liam'ın yüzüne yumuşak ay ışığı düşüyor.

Ve orada gördüğüm ıstırap nefesimi keser.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Neden kalbim bu kadar hızlı atıyor?

Ve... ve o çok yakın. Neden bana öyle bakıyor? Anlamıyorum...

Eli yüzümü bulur ve beni neredeyse titretmek üzere olan şefkatli bir okşama ile okşar ve beni, kırmak istemediği kırılgan bir şey gibi nazikçe kucaklar, bu da boğazımdaki kelimeleri durdurur.

Yutkunmaya çalışıyorum ve o da başparmağıyla gırtlığımı okşarken bunu hissediyor olmalı.

Orada donup kalıyorum, hissedilmez dokunuşuyla yere çakılıp kalıyorum, bana doğru eğilirken, yaklaşırken, daha da yaklaşırken, göz teması kurmadan, alını alnıma değene kadar onu izlemekten kendimi alamıyorum. Sabun gibi, kamp ateşinin dumanı gibi kokuyor ve daha önce hiç fark etmediğim, Liam'a özgü bir koku var.

Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum ama beynim çalışmadığı için yapamıyorum. Kulaklarım çınlıyor ve kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor.

Nefes almakta zorlanıyorum, bu yüzden biraz hava çekmek için dudaklarımı aralıyorum ama ciğerlerim beni yüzüstü bırakıyor.

Dudakları üst dudağımı nazikçe yakaladığında, alt dudağıma doğru kayıp onu acı verecek kadar nazikçe, acıtacak kadar tatlı bir şekilde öptüğünde, görmekten çok hissediyorum.

Dudakları ıslak, çok ıslak.

Bu... bu...

Bu hareket sonunda ağızımdan bir inilti kaçırıyor.

Ve bu nefes, onu neredeyse rüya gibi durumundan çıkarır.

Gözlerinin büyüdüğünü ve dehşetle dolduğunu izliyorum, elini geri çekip aceleyle benden uzaklaşıyor ve beni arkamdaki ağacın yardımıyla ağırlığımı desteklemek zorunda bırakıyor.

Hiç bu kadar kafam karışmış hissetmemiştim, ama bir şey çok açtı: Bana karşı olan sıcaklığın aniden yok olması.

Bacaklarımın tutmayacağından korktuğum için kıpırdamıyorum, ama onun mırıldanmaya başladığını duyduğumda kıpırdamadan duramıyorum.

"Ne yaptım ben?" diye başını sallıyor. "Çok üzgünüm, Coop. Bunları yapmak istemedim. Çok üzgünüm."

Farkına bile varmadan hareket ediyorum. "Neden özür diliyorsun?"

Kalp atışlarım henüz yavaşlamadı. Bir daha yavaşlayacak mı, onu bile bilmiyorum.

Kafam çok karışık, hem sıcak hem soğuk hissediyorum ve kafam çok karışık.

Ama bunların hiçbirine odaklanamıyorum çünkü Li tam önümde sinir krizi geçiriyor.

"Hey. Li," diyorum, elimi ona dokunmak için kaldırıyorum ama o geri çekiliyor. "Sorun yok, üzülecek bir şey yok."

Çıkardığı kahkaha sert, içinde hiç mizah yok.

"Li, sana söz veriyorum, sorun yok. Ben iyiyim."

"Hiçbir şey yolunda değil, Cooper!" diye bağırır. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Hiçbir şey."

Yüzünde yürek burkan bir ifadeyle arkasını dönüp çadırımıza doğru yürümeye başlar.

Birkaç dakika sonra ben de onu takip ederim, midemde ağır bir korku hissi var.

ONUNCU BÖLÜM

Liam

Onu öptüm.

Bunca zaman sonra, duygularımı ve ona olan ihtiyacımı kontrol etmek için gösterdiğim onca çabadan sonra, ben... kayıp düştüm.

Bunu içtiğim bir içkiye bağlayabilirdim ama bu yalan olurdu ve kendime yalan söylemeyi reddediyorum. Zaten başkalarına yeterince sır saklıyorum.

Sadece içimdeki bir şey kırıldı. Cooper'ın o kızla konuşup ona gülümsemesini görmek içimi ekşitiği için bile değildi. Birdenbire geleceğin nasıl olacağını görebildim - o, yanında başka insanlarla hayatını yaşıyor, ona dokunuyor, onu kucaklıyor, onu seviyor, ben olmayan, asla ben olamayacak insanlar. Ve bu gerçeğin acısı çok fazlaydı. Çadırımıza vardı ğ ı m da, düşen yapraklar ve orman zemini kaplayan duyabiliyordum.

Tanrım, onu hâlâ hissedebiliyorum.

Altında korkunun korkunç altında eylemlerimin eylemlerimin ve suçluluk suçluluğum bu duruma düşürdüğüm için, kalbimin derinliklerinde şarkı söylüyor.

Onu dokunduğum yerlerde parmak uçlarım karıncalanıyor. Dudaklarını kendi dudaklarımın arasına çektiğimde, onun dudaklarının izini hâlâ hissedebiliyorum.

Yumuşak ve dolgun dudaklarının izi hala üzerimde. Onun narenciye kokusu hala üzerimde.

Ve kulaklarımda hala onun nefes nefese kalışının sesi yankılanıyor.

Çadırın görüntüsü düşüncelerimi aniden durduruyor.

Bu gece onunla bu kadar yakın mesafede uyuyamam. Bastırdığım her şey birdenbire yüzeye çıkıyor, ham ve açıkta.

Ve onu biraz tatmış olduğum için, daha fazlasını, ondan daha fazlasını aramaya mahkum olduğumu biliyorum.

Hayır.

"Bu gece arabada uyuyacağım," diyorum alçak sesle ama beni duyduğunu biliyorum.

Sessizlik sözlerime karşılık veriyor.

"Ne?" Sorusu da aynı derecede sessizce bana ulaşıyor. O tek kelimenin içinde hafif bir titreme var, ama dönüp gözlerine bakmaya cesaret edemiyorum.

"Bu gece arabada uyuyacağım. Yarın zaten ayrılıyoruz." Boğazımdaki düğümü yutuyorum.

"Artık benimle çadırı paylaşmak istemiyor musun?"

Sesindeki incinmişlik, ona bakmamı imkansız kılıyor.

Benden sadece birkaç adım uzakta, sanki onu ezmişim gibi bana bakıyor. Üzgün, kafası karışık ve nefes kesici derecede güzel görünüyor.

Ellerimi yumruk yapıyorum, ona uzanıp onu kollarıma almam için, her zaman yüzünde bu ifade olduğunda yaptığım gibi.

Ama yapmıyorum.

"Bence böylesi daha iyi. Uyuyup dinleneceğim ve yarın her şey yoluna girecek."

Hıh, tabii ya.

Tereddüt ediyor, sonra bana doğru bir adım atıyor.

"Li," diye fısıldayarak adımları söyler ve damarlarımdan yeni bir özlem dalgası geçer. "Sence de konuşmamız gerekmez mi..." diye devam eder, ama başımı salladığımı ve gözlerimin muhtemelen hissettiğim çaresizliği yansıttığını görünce sözünü keser.

"Tamam, tamam," der, teslim olduğunu göstermek için ellerini kaldırır. Ellerini yanına indirip, "Sana bir battaniye ve yastık getireceğim," diye mırıldanır.

Ve birkaç dakika sonra, gözlerinde anlaşılmaz bir ifadeyle bunları bana uzatır. Gözlerindeki mavi renk artık koyu, sadece ay ışığıyla aydınlanıyor. Ama gözleri sorularla doludur, onu kaybetmek istemediğim için cevaplamak istemediğim sorular.

Eşyalarımı bırakarak, Cooper kalbimi sızlatan bir gülümsemeyle bana bir ipucu veriyor.

"İyi geceler, Li. Yarın görüşürüz."

Yavaşça başımı sallıyorum. "İyi geceler, Coop."

Çadırın fermuarını kapatmasını bekledikten sonra arabaya doğru yürüdüm, son bir saatte olan her şeyi silebilmeyi diledim. Onun hissettirdiklerini hariç her şeyi.

Cooper

Ertesi sabah uyanmakta hiç zorlanmıyorum.

Muhtemelen hiç uyuyamadığım içindir. Gözlerimi her kapattığımda, dün geceki her dakikayı yeniden yaşıyorum.

Kafam karışık, midem bulanıyor ve Liam ile olanları her hatırladığımda kalbim atışları hızlanıyor.

O... beni öptü.

Başka bir açıklaması yok.

Evet, neredeyse bir öpücük sayılmazdı, ama yine de bir öpücüktü. Ama... neden?

Alkol yüzünden miydi?

Hayır, sanmıyorum. Ne yaptığını biliyordun ve beni bir kızla karıştırması imkansız.

Liam erkeklerden

hoşlanıyor mu? O...

Beni mi?

Hayal kırıklığı, göğsümden kopan bir iniltiyle patlak veriyor, Liam'ın hemen yanımda arabada olduğunu unutuyorum.

Benim sıram olduğunu söylememe rağmen, bizi geri götürmek için ısrar etti. Ama beni dinlemedi.

Şimdi, inlememin sesini duyunca, kaşlarını kaldırarak bana yan gözle bakıyor.

Bu da benim, sanki boğazıma bir şey takılmış gibi öksürük krizine girmesine neden oluyor.

Bu da onun koltuğunun arkasından uzanıp bana bir şişe su uzatmasına neden oluyor, ama gözlerini yoldan ayırmıyor.

Tanrım, bu adam.

Dün olanları sormak, ne düşündüğünü öğrenmek için yanıp tutuşuyorum. Omuzlarından tutup, bana söylemediği her şeyi anlatana kadar onu sallamak istiyorum. Sırlarını boşaltana ve ben onları öğrenene kadar.

Eşyalarımızı toplamak ve hiçbir şeyin geride kalmadığından emin olmak çok zamanımızı almadı.

Görünüşe göre, çadırı sökmek onu kurmaktan daha kolaydı.

Her zamanki gibi uyumlu bir şekilde çalıştık. Ama bu seferki sessizlik rahatsız ediciydi. Gerginliğin arttığını hissedebiliyordum ama söylemek istediğim her şey boğazımda takılıp kalıyordu.

Ve farkına varmadan, o arabayı çalıştırdı ve yolculuk sona erdi.

Uykusuzluğuma rağmen - ya da belki de bu yüzden - kendimi gergin hissediyorum. Dizim sürekli yukarı aşağı zıplıyor ve aynaya baktığımda dudakımı ne kadar şiddetle ısırığımı görebiliyorum.

Önemli bir şeyin kaybolduğunu hissediyorum ve bunu konuşmak istiyorum ama o istemiyorsa ya da konuşmaya hazır değilse onu zorlamak istemiyorum.

Bu yüzden, ön camdan evimin tanıdık işaretleri görünene kadar sessiz kalıyorum. Evimin önünden geçene kadar. Ağzını açıp, kamp alanından hiç ayrılmamış olmayı dilememe neden olana kadar.

"Hey, Coop?"

Kapıyı açmak üzereyken, elim kapı kolunda, sesini duyunca ona dönüyorum.

Boğazını temizliyor ve sanki kendini bir şeye hazırlamak için nefes alıyor gibi görünüyor.

"Dün gece olanlar için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim. Yaptığım şeyi asla yapmamalıydım ve umarım beni affedebilirsin."

Sesi, bariz sıkıntısını ele veriyor ve ben, affedilecek bir şey olmadığını, bana her şeyi anlatabileceğini, onu dinleyeceğimi ve yanında olacağımı söylemek için ağzımı açıyorum. Yaptığı şeyden pişman olmadığını.

Çünkü bunu düşünmeden duramıyorum.

Ama o devam etmeden önce fırsat bulamıyorum.

"Sanırım biraz erken çıkacağım."

Onun söylediklerini tam olarak anlayamadığım için ona şaşkın şaşkın bakıyorum. Ta ki anladığım ana kadar.

"Gidiyor musun?"

Liam'ın büyük gözleri bana bana bana yalvarır beni anlamamı ama ben anlamıyorum.

"Evden mi gidiyorsun?" Panik içinde sesimin yükseldiğini duyabiliyorum. "Ama daha birkaç haftamız var, Li. Neden?"

"Ben... ben..." diye kekeliyor, ne diyeceğini bilemiyor. Eğer sadece başımı sallamamı bekliyorsa, büyük bir yanılgıya düşüyor.

"Gerçeği söyle, Liam.

Saçmalama." Bir an geçiyor.

"Çünkü ben zayıfım."

Burun kıvırıyorum. "Hayır, değilsin, sen tanıdığım en güçlü insansın."

"Sen söz konusu olduğunda zayıfım."

Nefesim kesilir, konuşmadan sadece ona bakarım.

"Sadece biraz ara vermem lazım, Coop."

O bir molaya ihtiyaç duyuyor. Neyden?

Göğsüm çok sıkışıyor ve sanki her şey etrafımda daralıyor, araba beni sıkıştırıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

"Benden mi?"

"Bu duygudan. Böylece sana ihtiyacın olan en iyi arkadaş olabileyim." Bana güven vermesi gereken hafif bir gülümseme atıyor, ama bu sadece beni daha da incitiyor.

"Yani, çözümün beni böyle terk etmek mi?" Bir süreliğine ayrı yollara gitmemiz gerektiğini biliyorum, ama böyle değil ve o da ne demek istediğimi biliyor.

Ama en son istediğim şey, onu itip, itiraf etmeye hazır olmadığı bir şey söylemesini sağlamaktı.

Derin bir nefes alıp, vücudumu koltuğa bırakıyorum, başım koltuk başlığına çarpıyor.

İçinde olan her neyse onu parçalıyor, ama şu anda bunun hakkında konuşmak istemese de, sonunda konuşmak isteyeceğine inanmak zorundayım.

Gözlerimi kapattığımda farkına bile varmıyorum.

"Tamam, Li. Yapman gerekeni yap." Yorgun gözlerimi ovuşturup bir kez daha kapı koluna uzanıyorum. "Arka koltuktan eşyalarımı alayım."

O başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan dışarı çıkıyorum.

Evime girmeden önce, arabasının yan tarafına gidip camına vuruyorum.

Camı indirir ve en iyi arkadaşımın yosun yeşili gözlerinde hiç görmeyi beklemediğim bir ifadeyle bana bakar.

"Bil diye söylüyorum, sen zaten benim ihtiyacım olan en iyi arkadaşımsın." Ve onun aramızın iyi olmadığını düşünerek gitmesine izin veremeyeceğim için, ona yarım bir gülümseme ve göz kırpması ile veda ederim. "Sonra konuşuruz, Li."

Bir an şaşkın görünüyor, belli ki bunu beklemiyordu. Ama sonra şaşkınlığı, en çok özleyeceğim Liam gülümsemesine dönüşüyor.

"Tamam. Görüşürüz, Coop."

Ve onun uzaklaşmasını izliyorum. Benden kaşışını izliyorum.

Ve ona izin veriyorum.

Çünkü biliyorum ki, bundan kaşış yok.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Şimdi, 2025

Cooper

"Bana çay çeşitlerimizi bir kez daha tekrar etmemi isterse, işi bırakacağım," diye söylenir Lily, uzun, kızıl saçları yüzünden uzak tutan renkli bandanasının altında sallanır.

"Uh oh, yine mi yaptı?" diye soruyorum ona, o da benim yanıma, tezgahın arkasına geliyor. Ben, her hafta aynı gün gelip pencerenin yanındaki aynı masaya oturan tatlı, yaşlı bayan için latte macchiato hazırlıyorum.

"Evet, yine aynı şeyi yaptı. Ve bir kez daha yaparsa, o kapıdan çıkıp bir daha asla geri dönmeyeceğim." Söylediği her kelimeyi, servis tabaklarına koymak için birkaç kruvasanı acımasızca bıçaklayarak vurgular.

O kruvasanları alacak zavallı adamlara bir şeyler ikram etmek için zihnen kendimi hazırlarken içim sızladı.

"Sen istifa etmeyeceksin ve ben de seni kovmayacağım, pastalarımı ne kadar işkence edersen et."

Mırıldanmayı bırakıp söz konusu hamur işlerine bakar, sonra bana utangaç bir bakış atar.

"Özür dilerim."

Onun ifadesine gülümsüyorum çünkü gerçekten üzgün olduğunu biliyorum. Sadece benzin gibi bir mizaca sahip olmaktan kendini alamıyor.

Lily, beş yıl önce bu kahve dükkanını açtığımda işe aldığım ilk kişiydi.

Dürüst olmak gerekirse, bir kahve dükkanında ya da başka bir yerde çalışmasına gerek yok, ama onun kendi nedenleri var ve ben burnumu sokmak istemiyorum. Onu mutlu eden neyse o.

Bütün bu işin başlamasından bu yana beş yıl geçtiğine inanamıyorum. Portland'ın bir mahallesinin uzak bir köşesinde, hem yerli halkı hem de ziyaretçileri çeken kendi küçük kafem. Evime yakın.

Göğsümde bir sızı hissediyorum ama onu bastırıyorum. Bunun yerine önceki konuşmaya odaklanıyorum.

"Bence senden hoşlanıyor ve bu yüzden sana tüm kataloğumuzu ezberletmeye çalışıyor, böylece seninle konuşmadan seninle konuşabilsin," siparişleri teslim edip geri dönen Lily'ye söylüyorum.

O an yerinde donup kalıyor ve bana boş boş bakıyor. "Huh."
Hepsi bu. Tek söylediği bu.

"Ha?"

Tezgahın üzerindeki birkaç kırıntıyı temizlemekle meşgul oluyor.

"O zaman ona biraz müsamaha gösterebilirim," diye iç geçirir ve ben onun kederli ses tonuna gülümserim.

Hemen sinirlenir ama hemen sonra kendini kötü hisseder. Tamamen yufka yürekli biridir.

Saati kontrol ediyorum, Matt'in vardiyasının başlama zamanı yaklaşmış, kapıdaki zil sanki onu ben çağırmışım gibi onun geldiğini haber veriyor.

Selamlaşıp, onun arka ofiste eşyalarını bırakmasını ve hazırlanmasını bekliyoruz, sonra onu işine bırakacağım.

Çıkmadan önce Lily ve Matt'in bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmek üzereyken cebimdeki telefonum çaldı.

Ekranda arkadaşım Nate'in adı belirir. "Selam dostum, naber?"

"Selam Coop. İş yerinde misin?"

"Neredeyse bitti. Neden sordun?"

"Yani, henüz çıkmadın mı?"

"Hayır, henüz." Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

Sessizlik.

"Bir şey yok. Neden öyle düşündün?" Oh, kesinlikle bir şeyler çeviriyor.

"Çünkü bir şeyleri saklamakta çok kötüsün."

"Hayır, değilim," diyor, gerçekten kırılmış gibi. "Tamam, peki. Şimdi bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

neler olduğunu söyleyecek misin?"

Onun yüksek sesle iç çektiğini duyarım.

"Orada bekle, birazdan görüşürüz," diyor ve telefonu kapatıyor.

Tamam, garip bir konuşma oldu.

Omuz silkiyorum ve Nate'i beklerken biraz daha arkadaşlara yardım etmeye gidiyorum.

Kapı zili çaldığında muhtemelen yarım saat bile geçmemişti ve ben birkaç rafı düzenlerken döndüm.

Ve kalbim durur.

Onu her yerde tanırım, kaç yıl geçerse geçsin.

Kafamda onun adını fısıldamak bile göğsümü acıtıyor.

Li.

En iyi arkadaşım burada, dükkânımın içinde duruyor, bakışları dokunduğu her yüzeyi tarıyor.

O burada ve ben sadece olduğum yerde donup kalabiliyorum, çünkü birlikte güldüğümüz, aptalca şeyler yaptığımız ve birbirimizin yanında olduğumuz tüm anların görüntüleri zihnimde canlanıyor.

Ta ki görüntüler son birlikte yaptığımız seyahatte durana kadar.

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor ve tezgahın köşesinden dönüp, onun yönüne doğru çekinerek bir adım atıyorum.

Kısa süre sonra gözleri bana takılıyor ve o tanıdık yosun yeşili gözlerin genişlediğini görüyorum. Gözleri benimkilere kilitleniyor, başka bir müşteri girişini engellediği için onun etrafından dolaşmak zorunda kalsa bile bakışlarını benden ayırmıyor.

Gözlerim, en iyi arkadaşımın her ayrıntısını yakalamadan duramıyor. Kısa bir süreliğine ayrılacaktı, ama birbirimizi görmeyeli yıllar oldu.

Telefon görüşmeleri, mesajlaşmalar ve sıradan, dostça sohbetler sayılmaz.

Onlar, tam karşımda duran onunla kıyaslanamaz.

Neredeyse aynı görünüyor.

Kumral saçları rüzgârla dağınık, muhtemelen her gün daha da güçlenen dışardaki esintiden dolayı. Kot pantolon, siyah gömlek ve siyah deri ceket giyiyor ve sanki motosikletten yeni inmiş gibi görünüyor.

Onun hemen önünde durana kadar ne kadar yaklaştığımı fark etmiyorum.

Onun keskin, yoğun bakışları hiç azalmıyor.

"Selam, yabancı." Aramızdaki durum ne kadar canımı yaksa da, dudaklarımdan yine de bir gülümseme kaçıyor. "Çok uzun sürdü."

Gözlerindeki ifade değişiyor, derinliklerinde yumuşak ve vahşi bir şey yüzüyor.

Ama sonra benimkinden daha iyi bildiğim gülümsemeyi takınıyor.

"Geri döndüm, Coop."

Onunla kucaklaşmak ve kollarıma almak için içimden gelen güçlü bir dürtüyle midem sıkışıyor. Onun kollarında kendimi tamamen kaybetmek ve son kez orada olduğumdan bu yana 17 yıl geçtiğini, kendimi güvende ve korunmuş hissettiğimi unutmak istiyorum. Ama yapmıyorum. Ellerimi kendime saklıyorum ve içimdeki her dürtüyü içimde saklıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Bütün bunların arkasında Nate mi var?"
Liam gülüyor ve bu ses beni titretir. "Evet, sana hiçbir şey söylememesini istedim. Ben... şey...

sana sürpriz yapmak istedim," diye utangaç bir şekilde bitirir.

"Evet, neredeyse seni ele veriyordu." "Nate yalan söyleyemeseydi, o da Nate olmazdı. Adam hayatı pahasına yalan söyleyemez."

"Nate, bunu yapmasaydı Nate olmazdı. Adam hayatını kurtarmak için yalan söyleyemez."

"Beni kendin arayabilirdin, biliyorsun."

Sözlerim dudaklarındaki gülümsemeyi dondurur ve cevap vermeden önce bir an yutkunur.

"Beni görmek isteyip istemeyeceğini bilemedim." Bu sözleri, sanki korkunç bir korkuyu itiraf ediyormuş gibi sessizce söyler ve bu, içimi burkar. Yüzünde bir daha asla görmek istemediğim bir ifadeye tehlikeli derecede yakındır.

Bu yüzden, aklıma gelen tek şeyi yapıyorum. Onun yanını sıkıyorum.
Sertçe.

"Orospu çocuğu!" diye bağırarak elimden kaçır. Tıpkı gençken her zaman yaptığı gibi. Bu da bize birkaç şaşkın bakış çeker.

"Aptalca şeyler söylediğin için. Bu son şansın. Bir dahaki sefere, çimdiklenmekten daha ağır bir ceza alacaksın. Anladın mı?"

Bana yoğun bir dikkatle bakıyor. Sanki ona burada bambaşka bir şans verdiğimi biliyormuş gibi. İşleri düzeltmek için bir şans.

Yüzü, en çok özlediğim yumuşak ifadeye dönüşüyor.

"Anladım, Coop."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Liam

Kaldığım otele varmam ne kadar sürdü bilmiyorum.

Cooper'ı kahve dükkanında bıraktıktan sonra saatlerce yürüdüğümden eminim.

Onun kahve dükkanı.

Sadece düşüncesi bile içimi ısıttı.

Merakım beni ele geçirdiğinde internette fotoğraflarını görmüştüm ama kendi gözlerimle görmek bambaşka bir şeydi.

Orayı her santimetresinde onu görebiliyordum — duvarlardaki koyu mavi sıçramalardan, masa, sandalye ve rahat koltukların seçiminden, Oregon ormanlarının vahşiliğini siyah beyaz olarak sergileyen, stratejik olarak yerleştirilmiş sanat tablolarına kadar.

O resimlerin, her gün onları görebilmek ve orada geçirdiğimiz günleri hatırlayabilmek için oraya koyulduğunu utanmadan merak ettiğim için başımı sallıyorum.

Atmosfer sıcak ve rahattı, büyük pencerelerin dışında hava çılgınca esiyorken oturup rahatına bakmanıza davet ediyordu.

Gözlerim ona takıldığı anı düşündükçe kalbim hızlanıyor.

Siyah kot pantolon, beyaz tişört.

Düz, siyah saçlar, arkada hala kısa, önde daha uzun, eskisine göre biraz daha uzun, ortadan ayrılmış, neredeyse kirpiklerinin uçlarına değecek kadar.

Ve bana hiç çekinmeden bakan buz mavisi gözler. Ne kadar aptal ve naif olduğuma gülmek istiyorum.

O gün, yağmur yağarken elimi tutup beni peşinden sürüklediğinden beri içimde yanan ateşi mesafe ve zamanın söndürebileceğini düşünmek.

Çeşitli spor takımlarında fizyoterapist olarak çalışmak ve okumak için uzaklarda geçirdiğim onca yıl, göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Ondan kilometrelerce uzakta okumak yoktu. Takımlarla birlikte ABD'nin her yerini gezip bu ülkenin her köşesini görmek yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Onu bir kez görmek yetti, ve ben o geceye geri döndüm, ağaçların altında, tek tanığımız ay ışığı, onun dudaklarını öptüğüm ve tek başıma her şeyi mahvettiğim geceye.

Hayır. En iyi arkadaşımı geri kazanamayacağıma inanmayı reddediyorum.

Ne yapmam gerekirse gereksin, her şeyi düzelteceğim. Hayatımın geri kalanında rol yapmam gerekse bile.

Telefonum bir mesajla çaldı ve beni düşüncelerimden kopardı.

Coop: Perşembe öğleden sonra boş musun?

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirir ve bunu saklamaya çalışmam. Bu küçük, şiddetli mutluluk patlamasını hissetmeye izin veririm.

"Yani, Cameron Parker ile arkadaş mısın? Yıldız hokey oyuncusu mu?"

Cooper'ın sorusu zorlu bir nefesle, sözlerine eşlik eden hafif bir hava püskürmesiyle ortaya çıkıyor. Gözümün ucuyla onun ifadesini yakalıyorum ve ağzı açık, inanamayan bakışlarına gülümsüyorum.

Son yarım saattir parkta rahat bir tempoda koşuyoruz, gökyüzü çoktan kararmaya başlamış. Bir dönüş yapıp yeni bir tur başlarken sokak lambaları yanmaya başlar. Akşam havası serindir ama vücudum o kadar ısınmış ki bunu fark etmiyorum.

İçten ve dıştan.

"Evet," diyorum basitçe, kendini beğenmiş bir şekilde sırtarak.

Cooper bana boş olup olmadığımı sorduğunda, aklında ne olduğunu bilmiyordum. Ama birkaç saat önce bana eşofman, kapüşonlu sweatshirt ve koşu ayakkabısı fotoğrafı gönderip "Var mısın?" diye mesaj attığında, o andan beri aptal gibi sırtıp durduğuma yemin edebilirim.

Yanımda başını salladığını görüyorum. Dürüst olmak gerekirse, sağ tarafıma sürekli bakarken şimdiye kadar kimseye çarpmamış olmam bir mucize.

"Bunca yıldır ne yapıyordun?" diye sorar.

Ve cevap beklemeden, "Bir dakika bekle," diye nefes nefese sorar. "Sen ünlü müsün?"

Ağzımdan çıkan kahkaha, oradan geçen küçük bir köpeği ve onu gezdiren kadını korkutmaya yeter.

"Hayır, hiç de değilim, Coop."

"Ama ünlü arkadaşların var. Bu daha da iyi!" "Tamam, arkadaşlar demek abartı olur. En iyi ihtimalle bir arkadaşım ve birkaç tanıdık var, daha doğrusu öyle."

İnanamayan bir ses çıkarır. "Beni tanıştırmalısın."

Yüksek sesle inlerim.

"Hey, ben senin çocukluk arkadaşınım. Tanıştırılmayı hak ediyorum! En iyi davranışımı sergileyeceğim, yemin ederim."

Bana bir göz attı ve ben de baş ağrısı olacak kadar gözlerimi devirerek hissettiğim şüpheliyi sonuna kadar gösterdim.

"Nedense bundan şüpheliyim."

"Oh, hadi ama, artık daha yaşlı ve daha akıllıyım. Ayrıca," diye duraksıyor ve ben de gizlice ona bakıyorum, ifadesinin yumuşadığını, önceki şakacı havasını kaybettiğini görüyorum. "En iyi arkadaşım olarak yerimin doldurulup doldurulmadığını görmek istiyorum."

Bunun olabileceği düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Yavaşlayarak durdum, Cooper da birkaç adım önümde aynı şeyi yaptı.

Bana dönüp bakar ve sokak lambasının ışığında bile gözlerinde eski tereddütlerin izlerini görebilirim.

"Bu asla olmayacak," diyorum, kendi sesimi bile zor tanıyacak kadar düşük ve kaba bir sesle.

Cooper hafifçe nefes alırken dudakları hafifçe açılır ve o anda alt dudağının ne kadar kırmızı olduğunu fark ederim. Sanki dalgın dalgın ısırmış gibi. Dudakları hala dilinin ıslaklığıyla ıslaktır ve onu kendime çekip, o parlak, dolgun dudağı emip ısırarak için tüm irademi kullanmam gerekir, ta ki hayatımdaki yeri hakkında hiçbir şüphesi kalmayana kadar.

Göğsü efordan dolayı inip kalkıyor ve yarısı gölgede, yarısı ışıktaki kızarmış yanakları ve dağınık saçlarıyla görünüşü midemi sıkıştırıyor.

"Nefes nefese görünüyorsun, Coop," diyorum ona, umarım hafif ve içimdeki kargaşayı ele vermeyecek bir tonda. "Sanki bunu uzun zamandır yapmamışsın gibi."

Yumuşak bir şekilde kıkırdar, gözlerinin köşeleri kırışır.

"Görünüşe göre beni tetikte tutacak birine ihtiyacım var," der, gözlerinde meydan okuma parıltısı belirir. "Hatta beni biraz zorlayan biri."

Lanet olsun. Onu istediği kadar sert ya da yumuşak iteceğim.

Hayır. Kes şunu, pislik.

"Bu konuda bana her zaman güvenebilirsin." Sesim bu noktada neredeyse kısık çıkıyor, ama umarım bunu koşu seansımıza bağlayabilirim.

Cooper'ın boğazı sözlerimle titriyor ve bunu fark ediyorum çünkü onun her tepkisine odaklanmış durumdayım.

Boğazını temizledi ve dikkatimi tekrar gözlerine çekti. "Neyse, bu aralar ne yapıyorsun? Kalacak mısın yoksa yine gidecek misin?"

Bu konuda kayıtsız görünmeye çalışıyor, ama sorusunun ardındaki gerginliği fark etmek zor değil. Onu benim kadar iyi tanıyan biri için değil.

Kollarını göğsünün önünde kavuşturması ve omuzlarının hafifçe içe doğru çökmesi, sanki kendini bir darbeden korumaya çalışıyormuş gibi.

"Ben kalacağım, Coop." Sesime olabildiğince kararlılık ve güven katmaya çalışıyorum. Benim ciddi olduğumu bilmesi gerekiyor. "Ya da en azından, kendime bir yer bulduğumda resmi olarak kalacağım."

Kaşları hafifçe çatıldı.

"Ne demek istiyorsun? Bunca gün nerede kalıyordun?"

"Şehir merkezinde bir otelde."

"Ne?! Baban ne olacak?"

"Orada kalamazdım. Dairesi küçük olmasının yanı sıra, görünüşe göre şu anda biriyle birlikte. Onun hayatını zorlaştırmak istemem," diye düşünerek gülümsüyorum.

Coop'un gözleri yaramazca parıldadı.

"Biriyle mi görüşüyor? Aferin sana, Papa Carter."

"Evet. Yeni ama onun yoluna çıkmak istemiyorum, o yüzden otel olsun."

"Şey, şey... bir her zaman başka seçenek vardır," diyor sessizce. Tereddütle. Gözlerimden kaçarak.

"Var mı?"

Cooper bakışlarını kaldırır, gözlerimin içine bakar ve yemin ederim ki, gözlerinde az önce beliren meydan okumanın izlerini görürüm.

"Benimle kalabilirsin."

Onun teklifinin kalbimi deli gibi attırıp kanımı kaynatmasını belli etmemek için tüm gücümü kullanıyorum.

"Ne?" Tanrım, umarım sesim düşündüğüm kadar kısık çıkmamıştır.

"Benimle kalabilirsin, Li," diyor tekrar ve lanet olsun, bana taktığı takma ad neredeyse utangaç bir şekilde ağzından dökülüyor.

Bu noktada, tüm vücudumun titrediğinden eminim... Gerginlik mi? Özlem mi? Ya da belki de beklenti mi?

Kuru boğazımı yutkunarak, kendimi şöyle derken duyuyorum: "Evet, yapabilirim. En azından kendime ait bir yer bulana kadar." Parmaklarım ona dokunma isteğiyle titriyor. "Teşekkürler, Coop."

Bana yönelttiği gülümseme o kadar çok mutluluk ve özenle gizlenmiş kırılgnlık yayıyor ki, içim acıyor.

Onu çok incittiğimi biliyordum. Ona hiçbir şeyin değişmeyeceğini ve sadece birkaç yıl ayrı kalacağımızı, sadece kendi geleceklerimizi düzene sokmak için yeterli bir süre olacağını söz vermiştim.

Ama bu sözümü tutmadım, en azından önemli olan konularda, ve şimdi anlıyorum ki, ona olan güvenini yerle bir etmişim.

"Arkadaşlar ne içindir ki, değil mi?" diyor, sözlerinde bir parça hüznün var.

Evet. Arkadaşlar.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GRUP SOHBETİ

Cooper+ Sis (x2)

Cooper: Tamam, belki de inanılmaz derecede aptalca bir şey yapmış olabilirim.

Ginny: Ne var bunda yeni?

Cooper: Hey!

Lizzy: Hadi ama G. Konuştuğun kişi bizim ağabeyimiz. Biraz saygı göster.

Cooper: Teşekkürler, Elizabeth.

Lizzy: Saygıyla, başka ne var ki.

Cooper: Siktir git, Elizabeth.

Cooper: Bana böyle davranacaksanız, ben yokum.

Cooper: Ciddiyim.

Cooper: Şu anda oturumu kapatıyorum.

Ginny: * iç çekiş *

Ginny: Neler oluyor, ağabey?

Cooper: Tamam, Liam geri döndü. Kalıcı olarak.

Lizzy: Vay vay vay, kayıp oğul geri dönmüş.

Cooper: Beniz parabol kullanacak kadar dindar olduğumuzu sanmıyorum.

Lizzy: Bu bir deyim. Beni rahat bırak.

Ginny: Konudan sapıyoruz.

Ginny: Liam geri döndü. Sorun ne?

Lizzy: Yani, en iyi arkadaşını ormanda öptükten sonra ortadan kaybolup şimdi birdenbire geri dönmüş olması dışında mı?

Ginny: Evet, onun dışında.

Cooper: Kendi evini bulana kadar kalacak bir yer teklif ettim.

Cooper: Ee, millet?

Lizzy: Vay canına, bu gerçekten inanılmaz derecede aptalcaydı.

Ginny: Sadece bir sorum var.

Ginny: Bebekken kafanı bir yere çarptın mı?

Cooper: Hatırladığım kadarıyla hayır.

Lizzy: Coop, bundan emin misin?

Cooper: Hayır.

Cooper: Sadece...

Cooper: En iyi arkadaşımı geri istemem o kadar kötü bir şey mi?

Lizzy: Tabii ki değil. Sadece senin tekrar incinmeni istemiyoruz.

Ginny: Bu sefer incinecek biri varsa, o da Liam piç kurusu.

Cooper: Ginny!

Ginny: Bana "Ginny" deme.

Ginny: Ne yapmak istiyorsan yap ama seni en ufak bir şekilde bile üzecek bir şey yaparsa, onun peşine düşerim.

Cooper: Sana minicik olduğunu hatırlatmam mı gerekiyor?

Ginny: Onu merak etme, bebeğim. Kocama yüksek alarmda olması için mesaj attım bile.

Lizzy: Tamam, bu *iş* halloldu.

Lizzy: Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver, tamam mı?

Cooper: Bildiririm.

Cooper: Sizi seviyorum çocuklar.

Lizzy: Biz de seni seviyoruz.

Ginny: <3 <3 <3

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cooper

Bugün, hayatımdaki tüm seçimleri sorgulamak için çok iyi bir gün gibi görünüyor.

Liam, bana yolda olduğunu mesaj attıktan sonra her an buraya gelebilir.

Eşyalarını taşımak için yardıma ihtiyacı olursa diye, resmi "taşınma" günü olarak Cumartesi'yi önerdim.

Şimdi burada, 2-kattaki dairemdeki pencere pervazına kafamı vurarak, pencereden dışarı bakıyorum.

Soğuk yüzeye karşı gözlerimi kapatıyorum.

Ne düşündüğümü bilmiyorum. En olası senaryo, hiçbir şey düşünmemiş olmam.

Pişman mıyım? Hayır,
değilim.

Otel'de kaldığını söylediğinde, ona misafir odamı teklif etme isteği o kadar güçlüydü ki, sözler kendiliğinden ağzımdan döküldü. Onunla tekrar vakit geçirmek, yokluğunun acısını açık bir yara gibi hissettirdi, her ne pahasına olursa olsun sarmak istediğim bir yara.

Pencereden kendimi kopararak, oturma odasında volta atarken, derimin altında kalıcı olarak yerleşmiş olan sürekli vızıltıyı kafamdan atmaya çalışıyorum.

Her şey yoluna girecek. Değil mi?

Hiçbir şey değişmek zorunda değil. O günden önceki gibi en iyi arkadaşlarımıza geri dönebiliriz.

O gün, basit bir dokunuşla tüm dünyamı alt üst etti ve ben bunu anlamaya fırsat bulamadan gitti.

On yedi yıl önce, Liam dudaklarıma gizli bir arzuyu fısıldadığı ve içimde bir şeyleri harekete geçirdiği o gün, o zamandan beri uykuda olan bir şeyleri, onu tekrar görene kadar.

Bu düşünceleri kafamdan silmek için şiddetle başımı sallıyorum.

Hayır, sadece arkadaşımı geri istiyorum. Onun burada, bizim yeniden biz olabileceğimiz bu alanda olmasını istiyorum ve bu şansı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım.

Sadece onu geri istiyorum. Hepsi bu.

"Tam olarak ne kadar eşyan var?"

Liam, son kutularını yukarı taşıırken gülümsüyor. "Bu bana bir gönderme mi?"

"Hayır. İğneleme değil, sadece yarın sırtım ve dizlerimin ne kadar ağrıyacağını merak ediyorum."

"Hey, asansörünün bugün izinli olması benim suçum değil."

Evet, bu eğlenceli bir keşifti. "Her neyse. Bana büyük bir borcun var."

Arkamızdaki kapıyı kapatıp, her şeyin nereye konulması gerektiğini belirledik.

Zaten onunla dalga geçiyorum; eşyaları çoğunlukla giysiler ve birkaç kişisel eşya. Ortalama büyüklükteki dairemde yerleştiremeyeceğim hiçbir şey yok.

Ona odaları kısaca gezdiriyorum: büyük bir televizyonun bulunduğu geniş bir oturma odası, ahşap bir masa ve birkaç sandalyenin bulunduğu sıradan bir mutfak, iki yatak odası ve bir banyo.

"Banyoyu paylaşmak zorunda kalacağız ama en azından yatak odası düzgün." Utangaç bir şekilde boynumu ovuşturuyorum.

Evim hakkında ne düşündüğünü duymak için endişeli miyim? Tanrım, bu çok saçma olmaya başladı.

Liam bana yanından bir gülümseme atıyor ve bu gülümseme endişemi anında yok ediyor.

"Mükemmel, Coop," diyor ve elini kaldırıp, birkaç saniye önce ovuşturduğum boynuma doluyor. Çok hafif bir baskı uyguluyor ve ben lanet olasıca mırıldanmak istiyorum.

Kahretsin, bunu çok özlemişim.

Keskin bir nefes, beni bu kısa mutluluk halinden geri getirir ve en kötü türden bir seyirciye sahip olduğumu hatırlatır. Liam'ın tepkimi fark etmemiş olmasını umarak, gözlerimi ona doğru kaldırırım.

Ve gözleri parlıyor.

"Hâlâ hoşuna gidiyor, değil mi?" Sesi yumuşak, neredeyse samimi ve boğazım o kadar kurumuş ki cevap vermekte zorlanıyorum.

"Beni tanıyorsun," muhtemelen kimseyi ikna etmeyen rahat bir tonla deniyorum.

Mümkün olduğunca rahat bir şekilde, elini omuzlarımdan çekiyorum ve hemen onun sıcaklığını özlüyorum.

"Neyse, kendini evinde hisset. Benim olan senin, falan filan."

O gülüyor ve aramızdaki gerginlik ortadan kalktığında rahat bir nefes alıyorum.

"Peki," diyor, yüzünde sabit bir gülümsemeyle bana dönerek.
"Günün geri kalanında ne yapıyoruz?"

En iyi arkadaşım geri döndü.

Önümüzdeki birkaç gün boyunca kafamda sürekli dönen tek düşünce bu.

Onun tüm eşyalarını kaldırdık ve bu kadar kısa sürede dairemde Liam'ın benimle yaşadığının ilk işaretleri görünmeye başlaması çok garip; kapının yanında asılı duran en sevdiği deri ceket, banyo tezgahındaki tuvalet malzemeleri - kokusunu koklayıp inlemiş olabileceğim pahalı görünümlü bir kolonya da dahil - ve sehpa da duran kişisel dizüstü bilgisayar, not defterleri ve kalemi.

Şu anda kafedeki vardiyamdan eve dönerken bile, evimde bu eşyaları göreceğim düşüncesi kalbimin atışını hızlandırıyor. Onun orada beni bekleyeceğini bilmek.

Aslında beni bekliyor sayılmaz.

Sadece, bilirsin... orada, benim evimde, kendi işini yapıyor.

Kesinlikle beni beklemiyor. Tanrım, neden böyle davranıyorum?

Biz sadece geçici olarak birlikte yaşayan iki arkadaşız.

Ama eve geldiğimde ilk gördüğüm şey, kanepede uzaktan kumandayı ve Netflix'i kurcalayan, önünde açılmış ama hiç dokunulmamış ve hala sıcacık bir pizza kutusu olan o olduğunda, içimde bir şey şiddetle çırpınıyor.

Hem garip hem de tanıdık bir şey.

"Selam," diye gülümsüyorum, o da başını kaldırıp bana bakıyor. "Bunlar ne böyle?"

"Şey, işten çıktığında yiyecek bir şeyin olsun diye bir şeyler sipariş edeyim dedim," diyor,

boynunu ovuştururken, beni gülümsetmek isteyen utangaç bir ifadeyle. "Ve şimdi fark ettim ki, belki de bu artık senin sevdiğin pizza değildir," diye bitirir, önündeki lezzetli pizzaya kaşlarını çatarak.

Ekstra sosisli peperoni. En sevdiğim.

Bu jest beni içten içe ısıttı, boğazıma küçük bir yumru takıldı.

"Teşekkür ederim, Li," diye fısıldıyorum, ama o beni duyuyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor ve öyle kalıyor.

O yosun yeşili bakışların içinde kapana kısılmış hissediyorum ve onun ne düşündüğünü bilmek istiyorum.

"Ayrıca," boğazımı temizliyorum, "beni tanıyorsun, ben tam bir sosis severim."

Sözlerim söyledikten 0,2 saniye sonra anlaşılıyor ve Liam'ın yüzündeki kurt gibi sırtışını görünce yüksek sesle inliyorum.

"Öyle mi?" diye kıkırdar.

"Oh, kes sesini," diye karşılık veriyorum ve o, gözleri kısılacak kadar çok gülüyor. "Gidip üstümü değiştirip yıkanacağım. Ben olmadan başlamaya cüret etme."

"Hayatta olmaz, Coop," diye seslendiğini duydum, ben yatak odama doğru giderken. "Tüm sosisleri kendime saklamak istemem."

Topaklanmış gömleğimin kafasına çarptığı "güm" sesi son derece tatmin edici.

On beş dakika sonra, pizza yiyoruz, sadece soğuk bir bira içmek için ara veriyoruz. Yemek, geçmişi yad etmek ve çocukluğumuzdan beri yaptığımız tüm aptalca şeyleri hatırlamak arasında, karnımız ağrıyana kadar gülüyoruz, izlememiz gereken aksiyon filmi, ona verdiğimiz tüm dikkat için sadece arka plan gürültüsü gibi.

Birkaç dakika boyunca, sanki hiç gitmemiş gibi hissediyorum.

"Demek artık dünyaca ünlü oldun, ha? Tüm takımların istediği ünlü fizyoterapist," diye alaycı bir şekilde gülerek omzumu onun omzuna çarptım.

O yüksek sesle inliyor. "Bu cümlede çok fazla yanlış var."

"Dünyevi kısmı mı, yoksa popüler kısmı mı?"

"İkisi de."

"Her yeri gezmedin mi?" "Evet,

biraz ama..."

"Ve birkaç spor takımıyla çalışmadın mı?" "Tabii, ama yine de..."

"O zaman, benim kitabımda, bunda yanlış bir şey görmüyorum," diyorum ona, dudaklarımın köşeleri yukarı doğru kıvrılırken. "Hayalini gerçekleştirdin, Li. İstedğin bu değil miydi?"

Televizyonun ışığı Liam'ın yüzünün yarısını gölgeye bürüdü.

Ama gözleri bana kararlı bir şekilde bakıyordu.

Zaten dolu olan midemde bir şeyler kıpırdanıyor ve yutkunuyorum.

Gözleri hareketimi takip eder, sonra tekrar benimkilere döner.

"Evet," diye yavaşça başını sallar, sesi sert bir fısıltıdır. "İstedğim buydu."

Daha fazla bir şey söylemek ister gibi görünüyor, ama sonra ifadesi yumuşuyor ve sevdiğim, acı verici derecede tanıdık bir şekilde gülümsüyor.

"Her neyse, övünmesi gereken biri varsa, o da sensin, Coop. Kafen harika görünüyor, gurur duymalısın."

Onun sözleri içimde şiddetli bir sevinç patlaması yaratıyor ve deli gibi sırtıtmamak imkansız hale geliyor.

"Beğendin mi?"

"Bayıldım," diyor ve ona inanıyorum.

İşlerimiz hakkında biraz daha konuşuyoruz ama sohbetimiz babasına ve hala devam eden ünlü gizemli roman komplo teorisi telefonlarına kayınca, ona ailemin, özellikle de kız kardeşlerimin son zamanlarda yaptıkları HER ŞEYİ anlatıyorum.

"Küçük Ginny evlendi mi?" diye hayretle soruyor. "Bu imkansız, o hala at kuyruğu yapıyor."

"İnan bana, o da buna inanmakta zorlandı. Brian onu yıprattı diyelim ve o zamana kadar, yıpranmaktan oldukça mutluydu. Aynı okulda çalışırken tanıştılar, biliyor musun? O gotik sanat öğretmeni, o da kaslı beden eğitimi öğretmeni. Cehennemde yapılan bir eşleşmeydi. Şimdi ikisi de çocukları eşit derecede korkutuyor."

Liam kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor, söylediğim her kelimeyi dinliyor ve onun dikkatini tekrar üzerime çekmenin damarlarımda tehlikeli bir heyecan yaratmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

"Bunu duymak çok güzel, Coop. Peki ya Lizzy?" "Oh, Lizzy kendi başına mutlu. Onda O, bunları "gündelik ilişkiler" olarak adlandırıyor, ama kuş gibi özgür. Şu anda video oyunu tasarımcısı ve çok mutlu.

Liam geniş bir gülümsemeyle

O, kız kardeşlerimi her zaman çok sevmiştir. Küçükken bizim evde kaldığı zamanları çok iyi hatırlıyorum, Ginny ve Lizzy bize defalarca saçlarını yapmamızı isterlerdi, tabii ki çoğu zaman beceremezdik.

Onun sırtışını yakından izlediğim için, yeşil gözlerindeki mutlu ışıltının farklı bir şeye dönüştüğünü fark ettim. Daha ciddi. Derin. Odaklanmış.

"Peki ya sen, Coop?"

Bu soru beni bir an için şaşırttı, neyi kastettiğini anlamadım.

"Bana ne olmuş?"

Gözleri beni öyle bir şekilde esir alıyor ki, onlardan gözlerimi ayırıp bağlantıyı koparmak imkansız hale geliyor.

"Biriyle birlikte misin?" Sesi alçak ve kontrollü, önceki eğlenceli hali yok olmuş.

Onun sorusuna cevap verecek kelimeleri bulmaya çalışırken yutkunuyorum.

"Hayır," diye nefes veriyorum, sözlerim neredeyse içimden zorla çıkıyor. "Kimse yok."

Ve bu ifadenin ardındaki gerçek, boğazımı lanet bir asit gibi yakıyor, evim gibi hissetmem gereken o yakalanması zor şeyi kovalamaktaki tüm başarısız girişimlerim zihnimde canlanıyor. Asit içimde yayılıyor, ta ki içimde hiç gitmeyen derin bir acı hissedene kadar. Asla dinmeyen bir ihtiyaç.

Kot pantolonumdaki deliğın gevşek ipliklerini koparana kadar, uzun zamandır hissetmediğim bir tedirginlik içinde olduğumu fark etmedim.

Kanepe yanımda çöküyor ve Liam'ın sıcak eli boynumda hissetmeden önce lavanta ve baharatlı portakal kokusu burnumu dolduruyor.

O noktayı ovuşturur ve başım öne eğilirken, göz kapaklarım kapanırken gerginliğim kaybolur.

Farklı bir tür çaresizlik beni yutmak üzere, ona yaptığını asla bırakmamasını, beni asla bırakmamasını, bana dokunmaya devam etmesini haykıran bir çaresizlik. Tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar.

Liam'ın sakın sesi cildimde kaymadan önce, yüzümün yanına bir nefesin fısıltısını hissediyorum.

"Buraya gel."

Sözler ağızından çıkar çıkmaz, ben o sese doğru atılıyorum, Liam'ın sıcaklığı ve sakınleştirici kokusuna gömülüyorum, o da beni vücuduna çekiyor, kollarıyla sıkıca sarılıyor.

Sonunda. Bu kelime içimde yankılanıyor ve beni tarif edilemez bir rahatlama ile dolduruyor.

Dokunuşu elektrik gibidir. Bağımlılık yapıcıdır.

Beni böyle kucaklamayalı yıllar oldu. Bu şekilde otururken, ona hiç olmadığı kadar yakınım.

Yüzüm onun boğazının çukuruna yaslanmış. Ve yemin ederim, vücudum hareketsiz kalma emirlerime uymuyor, bunun yerine o sarhoş edici kokunun daha güçlü olduğu yere doğru kayıyor.

Durmam gerektiğini biliyorum. Geri çekilip soğukkanlı davranmam gerektiğini, böyle davranmamam gerektiğini biliyorum. Sanki bana kendimi koparamayacağım bir şey veriyormuş gibi.

kendimi ondan koparamayacağım bir şey veriyor gibi.

Bir titreme vücudunu sarar ama ben ev, ev, ev diye bu akılsız mutluluğa o kadar kapılmışım ki, bunu tam olarak fark edemiyorum. Sadece kollarımı sırtına daha sıkı sarıyorum, ellerim gömleğini o kadar sıkı kavırıyor ki, muhtemelen sonsuza kadar öyle kalacaklar.

"Coop..." diye titrek bir sesle fısıldıyor. Ona karşı başımı sallıyorum. "Coop, bana bak. Lütfen."

Sesindeki yalvarış, başımı kaldırmamı sağlayan tek şey.

Bir yaz gecesinin anıları, fısıldayan yapraklar, ay ışığıyla aydınlanan karanlık ve sırtıma sertçe çarpan ağaç kabuğu, gözlerimiz buluştuğu anda bir slayt gösterisi gibi akıyor.

Hatırladığım her şeyin, patlamış göz bebeklerinin derinliklerinde, orman yeşili gözlerinde yansıdığını görüyorum.

Tanrım.

Ona hayatta kalmak için ihtiyacım olan bir şeymiş gibi sarıldığımı fark edince utanç beni yakıyor.

Neyim var benim?

Bizi eskisi gibi yapabilmek için elimden gelen her şeyi yapmam gerekirken, sırf ben... diye her şeyi yine mahvediyorum.

Telefon çalınca ikimiz de irkildik ve bu ses, kendimi içine attığım sarmalın içinden çıkmamı sağladı.

Liam'ın bakışlarından kaçınarak, kollarından kurtulur ve telefonuma uzanırım.

Ekranda Nate'in adı yanıp söner.

Boğazımı temizleyip aramayı cevaplarım.

"Selam dostum. Ne haber?" Tanrım, bu benim sesim mi?

"Selam dostum. Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Ben... şey... yardımına ihtiyacım var."

Ses tonu —tereddütlü ve tamamen normalden farklı— beni hemen alarma geçirir.

"Ne oldu?"

Liam'ın yanımda kıpırdadığını hissediyorum, yoğun bakışları neredeyse fiziksel bir dokunuş gibi.

"Bir kaza geçirdim."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Liam

Sonraki birkaç gün yoğun bir faaliyet içinde geçer.

Nate'in bir araba tarafından neredeyse ezildiğini duymak, Cooper ve beni bakıcı moduna geçirdi ve dostumuzun bakıldığından ve rahat olduğundan emin olmaya başladık.

O, hiçbir sorunu olmadığını ve korumaya çalıştığı kadını korurken düşerek sadece biraz çürük ve yaralanmış olduğunu ısrarla söylese de, herhangi bir şeye ihtiyacı olması ihtimaline karşı sırayla onunla kalıyoruz.

Coop ve ben, elbette, onu tamamen görmezden geliyor ve yine de yanında kalıyoruz, sadece annesine ve kendimize biraz huzur vermek için.

Bu da, aklımdan çıkaramadığım şeyi düşünmemek için harika bir dikkat dağıtıcı oluyor.

Cooper'ın dairesinde nadiren aynı anda bulunduğumuz için, Nate'in kazasından bu yana ikimiz baş başa kalmadık.

Bana sarıldığı an zihnimde tekrar tekrar canlanıyor ve onu hala hissedebiliyorum — yumuşak ve sıcak. Kalbi benim kalbime çarpıyor, nefesiyle tenim ısınırken kanım kaynıyor.

Aynı mekanda daha az zaman geçiriyor olabiliriz ama zamanımızın bir kısmını birbirimizin etrafında geçiriyoruz.

Onu yemek yaparken veya kurutucudan çıkan kıyafetleri katlarken mırıldandığını duyuyorum ve onun hareketlerini dinleyebilmek için gizli kalıyorum, her şeyi açgözlülikle içime çekiyorum.

O yakınımdayken parmaklarım her zaman onun tenine dokunma, bana yaslanarak rahatlamasını hissetme, iş yorgunluğunu gidermek için her şeyi yapma isteğiyle titriyor.

Ama onun bakışlarının üzerimde biraz daha uzun süre kalması, kalbimin deli gibi atmasına neden oluyor ve beni gereğinden fazla Nate'in yanında kalmaya itiyor.

Çünkü onun da beni özlediğini görebiliyorum, tıpkı benim onu özlediğim gibi.

Sadece aynı şekilde değil.

Ellerimi yüzüme sürüyorum ve Nate'in uykuya dalmış olması, beni bu halde görmemesi ve bana ne olduğunu sormaması için minnettarım.

Neler olduğu ise, hayatımın yarısı boyunca en iyi arkadaşıma takıntılı olduğum ve ayrılırken ona bunu açıkça söylemiş olmama rağmen, onun bunun sadece gençlik ve hormonların bir ürünü olduğunu düşündüğü. Bu duygunun öldüğünü ve unutulduğunu, içimde yaşamadığını, yavaşça içimi yaktığını düşündüğü.

Muhtemelen bu yüzden benimle eskisi gibi savunmasız olabileceğini düşünüyor.

Tek bildiğim, Coop'un benimle istediği her şeyi yapmasına izin vermekle - beni tüm vücudunu saran bir yastık olarak kullanması umurumda bile değil - ya da onunla konuşup akıl sağlığımın ve arkadaşlığımızın bir parçasını korumaya çalışmak arasında kalmış olduğum.

İçimde bir his, bu seçeneklerin hiçbirini kendimi delirtmeden kaldıramayacağımı söylüyor.

Nate uyanıp beni kovduktan biraz sonra dairesine giriyorum, ama bana teşekkür edip kurabiye vererek eve göndermeden önce.

Alıyorum çıkardım ayakkabılarımı ayakkabılarımı
duvar duyuyorum bir hareket
mutfakta mutfaktan gelen sesleri duyuyorum ve beni
Cooper'a götürecek sesleri takip ediyorum.

Onu ocak başında, eşofman altı ve tişört giymiş, etrafına gelişigüzel bağlanmış bir önlükle buluyorum.

Gülme kıkırdamam gülüşüm gülümsemem
görüntü bu bu uyarı ona benim varlığımı
Şaşkınlıkla arkasını döner, sonra yavaşça dudaklarında bir
gülümseme belirir ve yüzü değişir.

"Kapa çeneni. O bir
hediye idi." Ah, doğru.

Önlük.

"Kimden? Seni nefret eden biri mi?"

"Ha ha. Hayır, ukala, işyerindeki Lily'den. Yemek ve içecekler
giysilerimi çok sevdiği için bana bir tane lazım olacağını
düşünmüş."

"Şimdi buna inanabilirim."

"Biraz daha derinlemesine düşünürsem hoşuma gitmeyecek
bir ima olduğunu biliyorum, o yüzden bu konuyu
geçistireceğim."

"Evet, en iyisi bu."

Odanın iki ucundan birbirimize gülümsüyoruz ve zaman
duruyor ve hızlanıyor, zaman kavramı yok oluyor, artık sadece
kalp atışlarıyla ölçülüyor.

Bu yüzden bunu şimdi yapmak
zorundayım. "Hey, Coop?"

"Hm?"

Beni hiçbir şeyi gizlemeyen büyük, berrak gözlerle bakıyor
ve ona söylemek zorunda olduğum şey için kendimden nefret
ediyorum.

"Şey... geçen gün," boğazımı temizliyorum. "Nate'in bize
olanları anlatmak için aradığı gün."

Gülümsemesi kaybolur, vücudu tamamen bana
döner. "Evet?"

"Bence bu bir hataydı."

Aramızda bomba gibi patladı. Bana doğru bir adım atmaya
hazır olduğu halde durduğu halinden,

gözlerinin kapanması ve yutkunduğunda boğazının
titremesinden anlıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Nefesimi çekiyorum, sanki ciğerlerime ulaşamadan
buharlaşıyormuş gibi hissediyorum.

Onun delici bakışlarından kaçınıyorum, kendi bakışlarımı
mutfağın karo zeminine indiriyorum.

"Artık bunu yapamayız demek istiyorum," kendimi
zorlayarak söylüyorum.

Sözlerimin ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyor ve
onun gözlerine tekrar bakmamak imkansız.

Ancak o bana bana bana garip
okunması okunamayan bir ifade

"Yapamayız mı?" sesi bana ulaşıyor, zayıf, zar zor duyulur.
Ama ifadesi sert ve kararlı kalır.

Kafamı sallarım, kendimi tekrar edemem.

Çenesini sıkarak, hayal kırıklığıyla içini çekerek ağzından bir
nefes çıkar.

"Neden?"

Elimi saçlarımın arasında sertçe
gezdiriyorum. "Cevap ver, Liam."

"Çünkü bir dahaki sefere kendimi durduramayacağım!"
Sözleri tükürürcesine söylerim ve içlerinde nefret ve özlemi
tadabiliyorum.

Gözlerinde şok ya da yargılama bekliyorum, ama ifadesi hiç
değişmiyor. O tek bir anlık sinirlenmenin dışında, bana sabit ve
sakin bir şekilde bakmaya devam ediyor.

O zaman bana doğru birkaç adım atıyor.

"Ya eğer..." diye duraksıyor, kristal mavisi gözleri bir kez
daha savunmasız ve açık. "Ya durmak zorunda değilsen?"

yumruk o yakalıyor benim kalbimi sıkıyor onu şiddetle.
Acımasızca. Merhametsizce.

Hayır. En ufak bir umut kırıntısının bile içeri sızmasına izin
veremem, yoksa yıkılırım. Beni sevdiği için nazik davranıyor.

En iyi arkadaşı. Ama beni rahatsız eden düşünceleri bilseydi,
başka yöne kaçardı.

Ona duyduğum özlem.

"Ne dediğini bilmiyorsun," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi, gözlerinde parlayan acı, ona uzanmamı sağlayacak kadar güçlüydü.

Cooper dudaklarını sıkıştırır, gerginliği her yerinden yayılır.

"Bilmiyorum, ha?" diye mırıldanır.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum, ama o benden önce davranıyor.

"Tamam, Li," diye fısıldadı ve dudaklarının köşelerinde korkunç, sakın bir gülümseme belirdi. "Bir daha böyle bir şey yapma."

Birkaç saniye daha gözlerimin içine baktıktan sonra, mucizevi bir şekilde dökülmeden kalan ocaktaki yemeğe geri döndü.

"Aç mısın?" diye sorar, ben onun sırtına bakarken.

"Tabii," diyorum, bir insanın olabileceği kadar aç olmaktan uzak bir halde.

En iyisi bu, diye kendime tekrar tekrar söylüyorum.

Ve göğsümdeki boşluk hissine rağmen, buna inanmaya çalışıyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

Cooper

"Öfkeli temizlik diye bir şey duymuştum, ama bu bambaşka bir seviye, patron."

Lily'nin sesi, kahve dükkanımın arkasındaki küçük mutfaktaki her yüzeyi agresif bir şekilde ovma işimi durdurmamı sağladı.

Dik durup nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

"İstenmeyen fikrin için teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Ooh, biri kızmış." Kendini rahat ettiriyor ve yüzünde bekleyen bir ifadeyle yakınlardaki bir sandalyeye oturur. Bugün saçlarını geriye bağlayan fular parlak mor renktedir.

"Ne?" Ona göz kırpiyorum.

"Bekliyorum."

"Neyi?"

"Seni bu hale getiren şeyi söylemeni."

Ayna olarak kullanılacak kadar temiz olduğundan emin olduğum tezgahı ovmaya devam ederken inlerim.

"Anlatacak bir şey yok."

Kararsız bir ses çıkarır ama yerinden kıpırdamaz.

"Zaten yapman gereken işlerin yok mu?"

"Matt her şeyi halletti, konuyu değiştirme."

Hareketlerim yavaşlar ve kavga içimden çıkıp giderken, ellerimi tezgaha dayamak zorunda kalırım, başım omuzlarımla arasında sarkar.

"Hey," diye yumuşak sesi bana ulaşır, eskisinden çok daha yakındır ve küçük bir el koluna hafifçe vurur. "Bana hiçbir şey söylemene gerek yok. Sadece, yükünü hafifletmek istersen ben buradayım, bunu bil yeter." Hafifçe yüzünü buruşturur ve bu beni neredeyse gülümsetir. "Bu pek iyi olmadı."

O zaman hafifçe gülümsüyorum.

Elini kendi elimle kapattım ve hafifçe sıktım.

"Teşekkürler, Lily," diye boğuk bir sesle söylüyorum ve elini bırakıyorum. "Şimdi gidip hiçbir şeyin yanmadığından emin ol."

"Tabii ki patron," diye gülünç bir şekilde selam verdi ve onu bir kez daha yalnız bırakırken izledim.

O gözden kaybolduğu anda, onun az önce boşalttığı sandalyeye çöküyorum.

Aklım dün geceki olayları düşünmekten ve kafamda çevirmekten vazgeçmiyor.

O tam bir aptal. Yemin ederim, boğazına ellerimi geçirip, aklını başına gelene kadar onu sallamaya çok yakındım.

O ise... beni reddetti.

Başka hiç kimseye söylemediğim bir itirafı reddetti.

Beni istediğini açıkça söyledi ve ben de ona belki de bu konuda tek başına olmadığına dair bir şeyler söylemek üzereyken, beni susturdu.

Bana bakışında uzun zamandır var olan bir şey var. Aramızda olan her şeyi yıllarca tekrar tekrar düşündüm. Ve içten içe biliyorum ki, o zamanlar ne tür duygular beslemiş olursa olsun, bu duygularla ilgili bir şey yapmaya hazır değildi; onları itiraf etmeye ve kesinlikle onlara göre hareket etmeye hazır değildi. Gözlerindeki korku hala zihnimde canlı.

Ve kendime karşı dürüst olmak gerekirse, ben de ne olduğunu bilmediğim için onu zorlamadım.

O yanımda olduğunda her zaman ağrıyan göğsümdeki bir noktayı ovarken sertçe nefes veriyorum.

Belki hala buna bir isim koyamıyorum ama ne olduğunu kesinlikle bilmek istiyorum. Korkmak, kabul etmeye hazır olduğum bir seçenek değil, özellikle de ödül her şey olabileceken.

Keşke bunu sadece cinsel uyanışa bağlayabilsem. O zaman cevabım gün gibi açık olurdu.

Ama içimdeki bu ihtiyaç onun yüzünden yanıyor. Beni içten dışa ateşleyen, zihnimi boşaltan, tenimi karıncalandıran ve bedenimi sürekli ulaşılamayan, bilinmeyen bir şey için arzulayan *onun* dokunuşu.

Siktir et.

Yıllar sonra, yıldızların altında çekinerek beni öpen o çocuktan geriye hiçbir şey kalmadığını düşünseydim, bunu unutabilirdim.

O acı dolu gözlerle bana baktığında, benden sadece çocukluk arkadaşını gördüğünü düşünseydim, bunu unutabilirdim.

Ama artık burada bir şeylerin olduğunu kesin olarak bildiğim için bunu görmezden gelmeyeceğim. Bu şeyin yok olup gitmesi bir trajedi gibi geliyor.

Kararlılığım, kafamda yavaş yavaş şekillenen bir planla daha da güçleniyor.

Onu çok uzun süre kaçmasına izin verdim. Şimdi onu yakalama zamanı geldi.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Liam ile oda arkadaşı olmak... en azından ilginç olacak.

İkimiz de olağanüstü bir şey olmamış gibi davranıyoruz.

Banyoya giden küçük koridorda yanımdan geçerken hiçbir gerginlik yokmuş gibi.

İkimizin de bulunduğu odada, aramızda konuşulmamış ve çözülmemiş her şeyin patlamaya hazır bir bomba gibi durmadığı gibi.

Birbirimize attığımız her bakışta, yüzeyin altında akan bir akıntı yokmuş gibi davranıyoruz.

Bu yüzden, ben de rolümü oynayıp mükemmel bir en iyi arkadaşa olmaya karar verdim.

Birlikte şakalaşıyoruz, boş zamanlarımızı film izleyerek, video oyunları oynayarak, spor salonunda egzersiz yaparak geçiriyoruz.

Samimi, dostane zamanlar.

Salı gecesi hariç, onu mutfağa su içmeye giderken duyduğumda, ben de merakla susamış gibi, sadece siyah külotumu giyerek ona eşlik ediyorum.

Mutfak karanlıktı, ama küçük pencereden sızan ay ışığı vardı.

İlk başta beni duymadı, bu da bana lavabonun yanında ay ışığının ona nasıl düştüğünü incelemek için zaman verdi.

Ayaklarım beni mutfağın içine taşıyor, gecenin sessizliği adımlarımı gizlemeye yetmiyor.

Liam'ın suyunu içerken boğulduğunda, ondan birkaç santim uzakta durup kendi bardağıma soğuk su doldurduğumda bundan zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Gözlerinin üzerimde dolaştığını, yaptığım her hareketi izlediğini, açıkta kalan her santimetrekaremi yediğini, çenemden kayan ve köprücük kemiğime damlayan birkaç damlayı izlediğini hissediyorum.

Onun keskin bakışlarını bir okşama gibi hissediyorum, ama rahatsız olmamış gibi görünmek için gözlerimi öne doğru tutmaya çalışıyorum.

Deniyorum ama başaramıyorum, çünkü ona bakmamak, tepkisini görmek, kendime onun etkilendiğini kanıtlamak için kendimi tutamıyorum.

Bakışlarımız kesiştiği anda bir hata yaptığımı biliyorum.

Liam, iki eliyle sıkıca tutarak tezgaha karşı duruyor ve başı bana dönük, yüzü yarı karanlıkta kalmış.

Yüzündeki ifadeyi net olarak göremiyorum ama gözleri dipsiz bir uçurum gibi, nefesi kısa ve sığ.

Kalbim hızla atıyor ve o tezgâhtan ayrılıp bana doğru gelme düşüncesi nabzımı hızlandırıyor.

Eğer bana dokunmaya karar verse, ellerinin üzerimde nasıl hissettireceğini neredeyse boğazımın arkasında tadabiliyorum. Arkama nasıl yaklaşacağını, o kadar yakın ki göğsü sırtıma yapışacak. Sıcak nefesi boynumun hassas derisini okşayacak, kolları beni tezgaha sıkıştırarak ve sonra biri boğazımı kesin ve sahiplenici bir tutuşla kavrayacak. Bir tutuş ve bir damgalama.

Bu düşünce, iki gün sonra bile hala vücudumu tüyler ürpertici bir hisle sarsıyor.

Sanki bu olasılığı keşfetmeme izin verdiğim için, vücudumun ona karşı vahşi bir şekilde tepki verdiğini hissedebiliyorum.

—onun yakınlığına, kokusuna, her zamankinden farklı bir şekilde bana dokunmasının nasıl bir şey olacağına dair düşüncelere.

Farklı, ama iyi. Çok iyi.

İçimdeki sızlanan yaratığa, beni bir daha terk etmeyeceğine dair güvence verecek bir şekilde.

Liam'ın içimdeki değişimi fark edip etmediğini bilmiyorum. Ne düşündüğümü anlayabiliyor mu?

Eğer fark ediyorsa, bunu çok iyi saklıyor. Özellikle de ikimiz de Nate'in Madison'ı tavlama çabalarına yardım ettiğimiz için, bir değişiklik olsun diye başka bir şeye odaklanmak için zayıf bir bahane bulduk.

Ama hiçbir şey çok uzun süre saklı kalamaz ve bu yıllardır böyle.

Fırsat, cuma gecesi kendini gösterdi.

Nate, şehir merkezindeki bir kulüpte kız arkadaşıyla buluşmayı planladı ve kız arkadaşı arkadaşlarını da getireceği için Liam ve ben ona eşlik edeceğiz.

Arkadaşımla bu kadar aşık olduğunu görmek, ona durmadan takılmak istememe neden oluyor, ama onun hak ettiği mutluluğu, göğsümdeki sıkıcı zonklamayı hatırlatıyor bana.

Ama bu gece eğlenmeye kararlıyım.

Tam boy aynanın önünde durup görünüşümü kontrol ederken dudaklarım şeytani bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Köprücük kemiğimi açıkta bırakan siyah gömlek. Alt karın kaslarımın bir kısmını gösterecek kadar düşük bel siyah kot pantolon. Alnımı okşayan siyah saçlar.

Evet, bu gece oyun oynamayacağım.

Yatak odamın kapısının dışından bir ses geliyor, muhtemelen Liam hazır ve bekliyor.

Aynaya son bir kez bakıp, ona katılmak için dışarı çıkıyorum.

Onu ön kapının yanında, anahtarlarını ve cüzdanını alırken buluyorum.

Keşke onun görünüşünün her ayrıntısını takip etmediğimi söyleyebilseydim, ama kendimi asla yalancı olarak görmedim.

Koyu renk kot pantolon ve dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz gömleğiyle, yürüyen bir günah gibi görünüyor. Kum rengi saçları rahatça geriye taranmış, yüzü açık ve net görünüyor.

Benim varlığımı hissetmiş olmalı ki, bakışlarını kaldırdığında incelemem yarıda kesiliyor.

Gözleri keskinleşiyor ve beni uzun ve yavaş bir bakışla açıkça tüketiyor, bu bakış beni orada dururken nefesimi kesiyor.

Boğazımın kurummasını yutkunarak geçiştirip, yüzüme sakın bir gülümseme yapıştırıyorum, umarım bu, içimde yaşanan özel türden kargaşayı gizler.

"Senin araban mı, benimki mi?"

"Benimki." Boğuk sesiyle söylediği bu kelime, omurgamdan bir titreme geçmesine neden oluyor. "Bu gece içmeyi düşünmüyorum."

"Tamam," diye cevap veriyorum, sesimin düşündüğüm kadar nefes nefese çıkmamasını dileyerek.

Hakkında 20 dakika sonra, park park ettik ve dışında durduk ve Nate'i bekledik.

Liam'a bir bakış, çenesinin gerginliğini ve vücudundaki gerilimi fark etmem için yeterli. Onu çevreleyen tehlikeli bir hava, damarlarımda bir heyecan dalgası yaratıyor.

Bu heyecan, beni biraz pervasız davranmak istememe neden oluyor. "Hey, Li, aklıma bir şey geldi." Gözleriyle beni delip geçiyor ama hiçbir şey söylemiyor. "İçimizden biri eve birini getirmek isterse ne yapacağımızı hiç konuşmadık."

Yosun yeşili gözlerinde kısa bir süre yırtıcı bir bakış belirir, okunması zor bir şey parlar ve beni ondan birkaç adım uzakta olduğum yerde sabitler.

Bizi ayıran hava, o bana doğru birkaç adım attığında elektriklerle cızırdamaya başlar — hayır, o bana doğru, zar zor kontrol altında tutulmuş gibi görünen tembel bir yürüyüşle yaklaşıyor.

Benden birkaç santim uzaklıkta durur ve dudakları ölümcül bir gülümsemeyle kıvrıldığında, nabzım boynumda çılgınca atmaya başlar.

"Bu gece biriyle yatmayı mı planlıyorsun, Coop?" Başımı hafifçe yukarı kaldırıp inatla onun bakışlarını tutuyorum. "Asla bilemezsin."

Orman yeşili gözlerinde bir fırtına kopmak üzere olduğunu neredeyse hissedebiliyorum.

"Hey!" Nate'in sesi gerginliği tamamen bozar ve bizi bakışlarımızdan çıkarır.

Aslında, arkadaşımızın kızına olan çılgın aşkını konuştuğumuzu duyunca, önceki atmosferi hayal ettiğimi düşünmeye başlıyorum.

Neredeyse.

"Çok uzun sürdü," Nate'i biraz takılmadan edemiyorum.

"Sadece beş dakika geç kaldım. Trafik vardı."

"Ben de kapıdan ilk giren senin olacağını sanmıştım."

Nate bana boş boş baktıktan sonra Liam'a döndü.

"Lütfen onu kontrol et."

"Onu kontrol edebileceğini düşünüyorsan, senin zekanı ciddi şekilde abartmışım demektir."

Liam'ın alçak sesle söylediği bu söz, içimde bir heyecan dalgası yaratır.

"Sen ikiniz de biliyorsunuz ben haklı
burada dinliyorum dinliyorum seni
ikiniz, değil mi?"

"Evet," diye ikisi de aynı anda cevap veriyor.

"Tamam, güzel. Şimdi burada diğerlerini mi bekleyeceğiz yoksa içeri mi girelim?"

"Madison bana mesaj attı, birkaç dakika önce gelmişler."

"O zaman gidelim."

İçerideki atmosferi hemen sevdim.

Işıklar loş ve samimi, mekanı hareketli ve canlı kılacak kadar insan var ama kalabalık değil.

Çalan şarkının basları vücudumu titretir, kalp atışlarım kirli ritimle senkronize olur.

Sırada grupta tanışma var ve hepsiyle sohbet etmek şaşırtıcı derecede keyifli ve eğlenceli.

Keşke söylenenlere gerçekten dikkat edebilseydim.

Benim yanımdan hiç ayrılmayan Liam'ı suçluyorum. O soda almaya uzandığında vücudunun benimkine değiştiğini hissedebiliyorum. Bana bir şey söylemek için eğildiğinde nefesinin kulaklarımın derisini gıdıklamasını hissedebiliyorum.

Sanki kapatmanın bir yolu olmayan bir vızıltı duyuyorum.

İçimi dudaklarıma götürüyorum ve her yudumda, uzuvlarım gevşiyor, odaklanmam keskinleşiyor ve niyetim tehlikenin bu tarafıyla flört ediyor.

Koyu saçlı bir kadın, son yarım saattir barın diğer ucundan bana göz kırpmıyor. Bana, koşullar farklı olsaydı beni anında odanın diğer ucuna götürecek kadar şehvetli bir şekilde gülümsüyor.

Ama başka hiçbir şeyle ilgilenmesem de, aniden dans etmek harika bir fikir gibi geliyor.

Kafamı ona doğru eğip dans pistini işaret ediyorum ve o da arkadaşına kısa bir şey söyleyip başını sallıyor.

Gruba ayrıldığımı söylemeye gerek görmedim, sadece ona doğru büyük adımlarla yürüdüm.

Başımın arkası yanıyor ve biliyorum ki, arkamı dönüp bakarsam, Li'nin gözleri beni o noktaya sabitleyecek, beni tamamen yiyip bitirecek ve asla yüzeye çıkmama izin vermeyecek koyu yeşil uçurumlar gibi.

İşte bu yüzden gözlerimi dümdüz ileriye bakıyorum.

Müziğin ritmi beni başka bir yere götürüyor, istenildiğimi hissettiğim bir yere. Sıcak yaz gecelerine, hışırdayan yapraklara ve hayatımı değiştiren yumuşak dokunuşlara.

Dans ettiğim kadın, beni olabildiğince çok dokunmak gibi bir misyonu varmış gibi görünüyor, ama ne yazık ki kanım onun için kaynamıyor ve nefesim onun yumuşak dokunuşuyla hızlanmıyor.

İkinci şarkı biter ve ben onun kulağına teşekkürlerimi fısıldarım, sonra birbirimize gülümser ve ayrılırız.

Liam'ın bakışlarını kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, sanki hayatının en güzel dansını, vücuduna sürtünen muhteşem bir kadınla yapmış biri gibi, oraya rahatça yürüyorum.

Ve solumdan dalgalar halinde yayılan öfke bir gösterge ise, bu konuda harika bir iş çıkarıyorum.

Tamamen tatmin olmuş bir şekilde çılgınca sırtıtmamak için yanağımı ısıriyorum ve sakinleşmek için bir bardak soğuk su içiyorum.

Gecenin geri kalanı çabucak geçiyor ve ayrılma zamanı geldiğinde vedalaşıp kendi arabalarımıza yöneliyoruz.

Gökyüzü bulutlarla kaplı, başımızın üzerinde bir fırtına kopmak üzere.

Liam ve ben birkaç blok ötede park etmişiz, bu yüzden birkaç damla yağmur yağmaya başladığında, bizi tam isabet ediyor.

Yürüyüşümüz sessiz geçiyor ama kafam hiç olmadığı kadar gürültülü.

Hafif yağmur, aşırı ısınmış cildime merhem gibi geliyor, sıcak yüzümü yatıştırıyor, ama aramızda her an kopmaya hazır gergin bir ip gibi titreyen gerginliği gidermeye yetmiyor.

Adımlarımı yavaşlatıyorum, durup yüzümü yukarı kaldırıyorum, seyrek yağmur damlalarının üzerime düşmesine izin veriyorum, petrikorum yoğun kokusunu içime çekiyorum.

Liam, benim onu takip etmediğimi fark edene kadar birkaç adım daha ilerledi.

Durur ve kalbimin kulaklarımda attığını hissedebiliyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor, ifadesi karanlık ve uğursuz. Heyecan verici.

Onun bu ifadesini çok seviyorum.

Ne dediğimi bile bilmeden konuşmaya başladım.

"Söyle hadi."

Gözlerinde bir şey parlar, ama bu kolaylıkla gökyüzünü yaran bir şimşek olabilir.

Bana tamamen dönüyor, hafif çiseleyen yağmur beyaz gömleğini ıslatıyor ve benim çaresiz bakışlarımı oraya çekiyor.

Gözlerimin nereye kaymış olduğunu fark edince gözleri daha da kararır.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Sesi sakın ve kararlı, daha önce avcı bakışlarını kaybetmemiş olmasına rağmen, düşündüğümde çok daha kararlı.

Alaycı bir sırıtışla eğilen dudaklarımı izlediğini hissedebiliyorum.

Ben ona doğru ölçülü adımlarla yaklaşırken gözlerimiz birbirine kilitli kalır. Tembelce. Sanki dünyadaki tüm zaman benimmiş gibi.

Onun tam karşısına gelene kadar durmadım ve sonraki sözlerimi onun dudaklarına fısıldadım.

"Öyle mi?" Göz bebekleri o kadar büyümüş ki, yeşil irislerini örtmüşler. "Ben de sonunda kaçmaktan vazgeçtin sanmıştım."

Kırıldığı anı görüyorum. Tüm maskelerini düşürdüğü ve kontrolünü kaybettiği anı.

Elini zaten ıslak olan saçlarıma geçirip başımı geriye doğru çekerek boğazımı ona açarken, diğer koluyla beni sararak vücudumu kendine yapıştırıyor.

Bu hareket beni nefes nefese bırakıyor, damarlarımdan sıcaklık akıyor. O çok yakın.

Vücudunun her bir sert santimini benimkine değdiğini, ıslak vücutlarımızın her bir noktasında temas ettiğini hissediyorum. Yağmur suyuyla ıslanmış lavanta ve portakal kokusu bana ulaşıyor ve içtiğim içkiden daha çok bu kokudan sarhoş oluyorum.

Soğuk yağmurla ilgisi olmayan bir titreme beni sarar.

O kadar yakınız ki aynı havayı soluyoruz.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, sadece onun duyabileceği şekilde, çaresizliğimi belli ederek.

O titrek bir nefes verir ve dudakları benim dudaklarıma inerken, gözümde sadece o vardır.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Liam

"Lütfen."

Bu kelime, hala tutunmaya çalıştığım her türlü kontrolü paramparça ediyor.

Günlerdir susuz kalmışım gibi dudaklarına yapıştım ve o susuzluğumu giderebilecek tek kişiymiş gibi dudaklarını öpüyorum.

Keşke ona nazikçe ve yumuşakça öpebilecek kadar akli başında olduğumu söyleyebilseydim, ama temas kurduğum anda, her şey bitti.

Dudaklarını ısırp emiyorum, kızarana ve şişene kadar. Nefes almak için dudaklarını ayırdığında, sıcak ağzının içini yalamak için fırsatı değerlendiriyorum. Dudaklarını güzelce açıyor ve beni içeri alıyor, ağzından iç çekmeyle inilti arasında bir ses çıkıyor ve bu ses beni ona ve ona karşı vahşi hale getiriyor.

Öpücük ıslak ve derin ve ben ona vahşi açlığımın, bastırılmış çaresizliğimin ve yakıcı ihtiyacımın her zerresini döküyorum.

Onu almak istermişçesine ağzını alıyorum, kolumla onu sıkıca kendime çekiyorum. Parmaklarım onun simsiyah saçlarını tararken, dilini açgözlülükle emiyorum, dudaklarından küçük, kesik kesik inlemeler çıkana kadar sıkıca sıkıyorum.

Cooper'ın elleri, bastırıcı ihtiyacın saldırısına hazırlanırken karşılık olarak saçlarımı yumrukluyor.

"Durmamı söyle," diye kısık sesle, onun kullanılmış dudaklarına fısıldıyorum.

Gök mavisi gözleri zorlukla açılır, şehvetle buğulanmış ve bulanıklaşmış, benimkilere zar zor odaklanabilmektedir ve bu manzara beni çılgına çevirir.

Bana her şeyi teslim ediyormuş gibi kollarımın arasında daha da eriyor, sonra sözlerini ağzıma fısıldıyor.

"Durma."

Böylece, çaresizce ona dalıyorum, tekrar tekrar, dilim içeri kayıyor, nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Hiçbir yüzeyi, hiçbir yüzeyi bu kadar çok istememiştim, böylece vücudunu ona dayayabilir ve biz bir olana kadar birbirimize karışabiliriz.

Yağmur bize acımasızca yağıyor ve ani, keskin bir gök gürültüsü ikimizi de sıçratıyor.

Coop şaşkınlıkla bir çığlık atar ve bu sese gözleri fal taşı gibi açılır.

İki saniye boyunca birbirimize bakışırız, sonra kahkahalara boğuluruz ve aptallar gibi sırtmaya başlarız.

"Birdenbire, yıldırımın bizi kolayca vurabileceği açık bir alanda olduğumuzun farkına varıyorum ve pantolonumda ereksiyon halinde ölmek istemiyorum," diye mırıldanır, alnını dayadığı boğazımın çukuruna doğru. Onun bu sözleri, içimde zar zor bastırılmış ateşi alevlendirir.

Avuç içim ensesine kayar ve onu sabit tutarken kalçalarımı onun kalçalarına doğru yuvarlarım, kasıklarımızı birleştirir, sert sikimi onun sikine sürterim.

Gözleri şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı genişliyor ve zihni uyuşturan sürtünmeyi kovalarken dudaklarından şehvet dolu bir ses çıkıyor.

"Oh s-siktir," diye titrek bir şekilde nefes verir ve bu benim omurgamdan aşağı bir titreme gönderir.

Ağzını aralayıp nefes nefese kalıyor ve ben de onu bir kez daha tatmak için içime girmeden duramıyorum. Artık öpücüğü açgözlü, dilime yapıyor, daha derinden emiyor, gömleğimi elinde sıkıştırıyor, daha da yaklaşmak için çabalıyor. Hissedebiliyorum...

Kendi kalp atışlarıyla titreyen penis ve Cooper'ın boğuk, tatlı inlemeleri beni onun için ıslatıyor.

Hareket etmek istediğim son şey olsa da, yağmurdan kaçmamız gerekiyor. En son istediğim şey onun hastalanması.

Büyük zorlukla, öpücüğünü yavaşlatıyorum, ta ki sadece tembel vuruşlar ve alt dudağını alaycı bir şekilde ısirmaya kadar.

"Hadi," diyorum, bulanık gözleri bir kez daha benimkilere bakmak için açıldığında.

Onu arabanın olduğu yere doğru itiyorum. "Hadi eve gidelim, Coop."

Kollarımdan çıkıyor ve onun sıcaklığını hemen kaybediyorum.

Ama bu sadece bir anlık, çünkü o, yıllar önce, kalbimi ilk kez çarptıran o gün yaptığı gibi, elime uzanıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

O, saf mutlulukla gülümsüyor ve bir bakmışım, yağmur altında tekrar koşuyoruz.

Cooper'ın dairesine giden yol şaşırtıcı derecede hızlı geçiyor, muhtemelen zihnim sonsuza kadar ruhuma kazınacak görüntüler, sesler ve duygularla dolduğu için.

Ama aynı zamanda zihnimi yeterince boşaltmış ki, şüphe yavaş yavaş zihnimin boşluklarından sızmaya başlıyor.

Siktir.

Ne yaptık biz?

Yani, ben ne yaptığımı biliyorum. En büyük zayıflığıma ve gizli arzusun peşinden gittim, muhtemelen hayatımdaki en önemli ilişkilerden birini tehlikeye attım.

Peki ya o?

Neden bunu yapmak istedi?

Belki sadece meraklıydı, acı bir düşünce istemeden zihnime giriyor ve ağzımda asit gibi bir tat bırakıyor.

Bu imkansız değil. Merak ediyor olabilir ve tüm bunlar, kendisi için her şeyi yapacağını bildiği biriyle bunu keşfetmenin bir yolu olabilir.

Ama *bunu* onun için yapabilir miyim?

Bu süreçte kendimden bir parça kaybetmek anlamına gelse bile?

Onun evine vardığımızda ve arabayı park ettiğimizde sertçe yutkunuyorum.

Ön kapı arkamızdan kapandığı anda, sırtım duvara çarpar ve Cooper'ı kollarımın arasına alırım, sırlıklam vücudunu her santimiyle bana bastırır, sıcak nefesi dudaklarımı okşar, beni o kadar yavaş öper ki beynim muhtemelen yerde küçük bir su birikintisi oluşturur.

"Coop, titriyorsun."

"Umurumda değil," diye nefesini verirken, alt vücudu benimkine sürtünmeye başlıyor.

Saçlarını yumruklayarak başını geriye çekip gözlerini bana dikmesini sağladım.

"Ama ben umursuyorum. Sıcak suya girmen lazım."

Dudakları, iyiye işaret etmeyen kötücül bir gülümsemeye bükülür.

"Sen de bana katılırsan giderim."

Boğuk sesi, testislerime gönderdiği şehvet dalgasıyla neredeyse bayılmama neden oluyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye boğuk bir sesle fısıldarım. Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırıştırır.

"Neden olmasın?"

Siyah saçları ve mavi gözleri soluk tenine tezat oluşturuyor ve onu bırakmak için elimden gelen tek şey, ondan birkaç adım uzaklaşmak ya da onu lanet olası yere devirme riskini göze almak.

"Bence önce birkaç şeyi konuşsak daha iyi olur, Coop," diye sertçe nefes veriyorum. "Ben biseksüelim," diyorum, gözlerimi ondan ayırmadan. "Ve seni gerçekten istemediğin bir şeye sürüklemek ya da, Allah korusun, sadece meraklı olduğun için senden yararlanmak istemiyorum."

Gözlerini kocaman açıp dudaklarını hafifçe aralayıp bana bakıyor ve ben onun tepkisini beklerken ne kadar hızlı nefes aldığımı fark ediyorum.

Ama o sadece başını sallar ve yumuşak bir gülümsemeyle gülümser.

"Tamam, Li. Ben önce gireyim, sen de ben bitirdikten sonra gir," diyor ve yanımdan geçip tuvalete giden koridora doğru rahatça yürüyor, beni tam bir aptal gibi arkasına bakarken bırakıyor.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cooper

En iyi arkadaşım olarak bu kadar cahil bir aptalı hak etmek için ne yaptım?

Sıcak su soğuk tenimden akıyor, uzuvlarımı sararak içimi rahatlatan bir şekilde kıvrılıyor. Alnımı duş duvarına dayayıp buhar ve suyun beni tamamen sarmasına izin veriyorum.

Düşün sıcaklığında, Liam'ın son bir saat içinde bana dokunduğu her yeri hissediyorum.

Dudaklarım hassas ve şişmiş. Parmaklarımla dudaklarıma dokunuyorum ve o kadar hassaslar ki, en hafif dokunuş bile beni titretir.

Beni tuttuğu her yeri hissedebiliyorum; boynum, onun daha önceki sahiplenici dokunuşundan dolayı karıncalanıyor ve saçımı sertçe kavradığı anı, damarlarıma adrenalin enjekte edilmiş gibi.

Siktir. O öpücük.

O öpücük beni yok etti, o kadar derinden mahvetti ki, hiç bitmesini istemedim.

Elim ağırlı, şişmiş penisime dokunduğunda ağzımdan çıkmak üzere olan iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Ama onun için başka planlarım var ve bu planları düşünmek içimde heyecan verici bir beklenti yaratıyor.

Liam, ona sadece onu istediğimi söylersem bana tam olarak inanmayacaktır.

Sadece sözler onun kafasındaki şüpheyi ortadan kaldırmaz.

Yani, onun söylediklerini anlıyorum, ama bu konularda deneyimsiz olmam, kendi aklımı ve kalbimi bilmediğim anlamına gelmez.

Ona söylemek işe yaramazsa, ona göstermem gerekecek.

Yirmi dakika sonra, odamda sadece bir havluyla duruyorum.

Giysiler giymenin bir anlamı yok. Sonuçta onlara ihtiyacım olmayacak.

Yatak odamın kapısı açık ve duştan su sesi geliyor.

Orada duran Liam'ın görüntüsünü yutarak havluyu düşürüyorum ve yatağımın başucundaki küçük lambayı yakıyorum, oda yumuşak, sıcak bir ışıkla doluyor.

Sırt üstü uzandığımda, açık kapı ve koridorun tam karşısında, serin çarşaflar ateşli tenime değiyor.

Duşun kapandığını duyuyorum ve heyecan kalbimin deli gibi hızlanmasına neden oluyor.

Çekmeceye uzanıp orada sakladığım kayganlaştırıcı şişesini çıkarıyorum.

Penisim karın kaslarımda nabız gibi atıyor, acilen ilgiye ihtiyaç duyuyor ve kayganlaştırıcı ısınmış cildime temas ettiğinde tıslıyorum.

Kaygan jeli her tarafıma yaymak için hafifçe yumrukluyorum, içinde bulunduğum beklentinin doruk noktasına ulaşmak için can atıyorum.

Banyo kapısı gıcırdayarak açılır ve yumuşak ayak sesleri, zaten gürleyen nabzımı daha da hızlandırır.

Kaygan elim, sert sikimi sızan başlığına ulaşana kadar yukarı kayıyor. Ön sıvı damlalarını yarıkla oynamak için kullanıyorum ve boğazımda biriken iniltiyi fiziksel olarak durdurmak zorundayım.

Ve Liam beni böyle bulur.

Külot ve tişörtüyle kapımda donup kalır, eli hala saçını kurutmak için kullandığı havluyu sıkıca tutmaktadır.

Aynı elinin şimdi gevşek bir şekilde yanına düştüğünü, havlusunun yere kaydığını izliyorum. Bakışları keskinleşiyor ve bana odaklanıyor, ifadesi karanlık ve tehlikeli hale geliyor.

Birkaç adım atarak yatak odamın eşiğini geçer ve ben de yavaş ve kasıtlı olarak tembel hareketlerime devam ederim, sahip olmadığım bir sabırla sikimi okşayarak bu anı mümkün olduğunca uzatmak isterim.

Liam, yaptığım şeyi görünce adımları sendeliyor, dudakları titreyerek açılıyor.

"Ne yapıyorsun, Coop?"

Onun sert sesini duyunca, parmaklarım penisi sıkıca kavrar, ayak parmaklarım kıvrılana kadar birkaç sert hareket yapar, sonra önceki rahat ritme geri dönerim.

"Ne yapıyorum gibi görünüyor, Li?" Elim daha aşağı kayarken, testislerimi ve kasıklarımı okşarken, onun adı neredeyse bir inilti gibi çıkıyor.

Liam yatağa yaklaşır ve yatağın ayak ucunda durur, ben ise onun önünde lanet bir büfe gibi uzanmış durumdayım.

Onun önünde böyle dururken kendimi savunmasız hissetmem gerekirdi, ama gerginlikle dolu yarı kapalı gözlerine bir bakış, beni hayatımda hiç hissetmediğim kadar ateşli ve çekici hissettiriyor.

Dudaklarımı ıslatıyorum, ağzım kurumuş.

"Çok zordu, Li." Sesim neredeyse bir fısıltı, ama aramızdaki odanın sessizliğinde, bir çığlık gibi geliyor. "Senin için çok zordu."

Gözleri, yüzüm ve çıplak vücudum arasında dans ederken sıvı bir ısı gibi. Gözleri kaygan sikime ulaştığında, sırtım hafifçe kavislenir, kalçalarım sallanır ve yavaşça yumruğumu sikmeye başlarım.

Liam'ın kontrolünün çatladığını görüyorum, dizini yatağa koyuyor ve eli bana uzanıp dokunmak için bir hareket yapıyor ama vazgeçiyor.

"Hayır, Li." Sözlerim onu dondurur, gözleri büyür. "Dokunma." Gülümserim ve onun, pervasız bir şeyin sınırında olduğumda her zaman yaptığım gülümsemeyi tanıdığını bilirim. "Sadece beni izle. Gözlerini benden ayırma."

Onun şaşkınlığı yakıcı bir bakışa dönüşür, dudakları yana doğru kıvrılır ve bu kadar seksi olmaması gereken bir sırıtış ortaya çıkar. İki dizini de yatak örtüsünün üzerine koyana kadar hareket eder ve ben onun neredeyse bacaklarımın arasında olduğunu fark ederim. Bana dokunmuyor.

"Tamam, Coop," diyor yumuşak, kadife gibi bir sesle, bu ses beni zaten hissettiğim karıncalanmayı önlemek için penisimin tabanını sıkmaya zorluyor. "Bana her şeyi göster."

Yumuşak emri, vücudumun yatakta erimesi için beklediği tek şey gibi görünüyor. Dizlerimden biri yana doğru açılırken uyluklarım biraz daha genişler ve elim aralarında serbestçe hareket edebilir.

Diğer elimle karın kaslarımı okşayarak meme ucuma ulaştım ve parmaklarımla onu sıkıştırdığımda boğuk bir inilti kaçtı. Bu sırada başım yastığa yaslanmış durumda ama gözlerim Liam'dan hiç ayrılmıyor.

"Tekrar yap, bebeğim. Sıkı meme ucunla oyna."

Bebeğim. Bana bebeğim dedi ve dudaklarımdan çıkan iniltiyi bastırmak imkansız.

Sert sözleri karşısında penisim yumruğumun içinde sertçe zıplıyor ve bu onun dikkatinden kaçmıyor.

"Ne oldu, Coop?" Uylukları, benim uyluklarımın iç kısmındaki ince tüylerin fısıltısını hissedene kadar yatakta daha yukarı doğru kayıyor. Yavaşça vücuduma eğiliyor, elleriyle başımı kavriyor.

O kadar yakın ki, bağımlılık yapan kokusu anında beni sarıyor ve kalbimi çarptırıyor.

Bana dokunmasa da, her yerinde onu hissediyorum. Başını yaklaştırıyor, yaklaştırıyor, daha da yaklaştırıyor, neredeyse yüzümün yanına burnunu sürüyor.

"Sana bebeğim demem hoşuna gitti mi?" diye kulağımın yanına fısıldadı ve tüm vücudum titredi.

Kötücül gülümsemesi hiç kaybolmuyor, biraz yükseliyor, meme ucuma nefesini üfleyecek kadar.

"Yoksa bunu mu istiyorsun?" diye soruyor, hassas düğmeye serin hava üfleyerek.

"Siktir, ikisi de," diye inleyerek ona doğru eğiliyorum. Tanrım, neden bana dokunmamasını söyledim ki?

Bunu yüksek sesle söylemeliyim çünkü karanlık bir kahkaha atarak tekrar dizlerinin üzerine çöküyor.

"Devam et, bebeğim. Böyle çok güzel görünüyorsun."

Onun övgü dolu sözleri beni gururlandırıyor ve ona bana çektiği işkenceyi biraz olsun tattırmanın zamanı geldi.

Tüm bu beklenti beni heyecanlandırıyor, bu yüzden kendimi daha sert pompaladığım anda utanmaz sesler çıkıyor; işkence görmüş inlemeler, boğazdan gelen homurtular, düzensiz nefesler.

Diğer elimle testislerimi okşuyor ve hafifçe torbamı çekiyorum, bu da dudaklarımı morartacak kadar sert bir şekilde ısırmama neden oluyor.

Vücudumun yaşadığı zevke o kadar kapıldım ki, gözlerim bir anlığına kapanmış olmalı.

"Siktir, Coop. Bana ne yapıyorsun?" Liam'ın sert fısıltısı kulaklarıma ulaşıyor.

Gözlerimi açıyorum ve onun bakışları - vahşi ve şehvetle çılgın - göğsümün derinliklerinden bir inilti daha çıkarıyor.

"Dizini tut, bebeğim. Kendini açık tut ki seni görebileyim."

Ve yapıyorum. Lanet olsun, yapıyorum. Ona karşı güçsüzüm. Ona her şeyi göstermek istiyorum. İsteddiği her şeyi vermek istiyorum.

"Böyle mi?" diye soruyorum, kendimde olduğunu bilmediğim alaycı ve utangaç bir ses tonuyla.

"Siktir, aynen böyle. Mükemmelsin. Şimdi, o sikini benim için boş, bebeğim. Kendini boktan bir hale getirene kadar o güzel sikini okşa."

Onun müstehcen sözleri testislerime elektrik akımı gönderir ve oda, sikimin ıslak yumruğumda tekrar tekrar kaymasının müstehcen sesleriyle dolar.

Liam her şeyi bir şahin gibi izliyor, bir eli külotunun üstünde kendi sikini okşuyor, gözlerinde de aynı şehvet ve çaresizlik yansıyor.

"Li..." Onun adı acımasız bir yukarı hareketle ağzımdan fırlar ve kendimi boşalmanın yaklaştığını hissedirim. "Li, ben... ben geliyorum. Benimle gel."

Omurgamdan aşağıya doğru yayılan sıcaklık beni çılgına çeviriyor, zihnim boşalmak, boşalmak, boşalmak ihtiyacından başka hiçbir şey düşünemiyor. Onunla birlikte.

Onun tişörtünü yukarı çekip çenesinin altına sıkıştırdığını görüyorum, diğer eliyle ise külotunu uyluklarına doğru itiyor, hemen büyük, kalın, kırmızı sikini kavırıyor, eli uzun, sert, acımasız vuruşlarla hareket ediyor.

Orgazm içimi parçaladı. Dudaklarım sessiz bir çığlık atarken, sonsuz bir zevk dalgası ile spermim uzun atışlarla dışarı fışkırdı ve karnımı boyadı. Nefesim kesildi, mahvolmuştum.

Ama beni gerçekten mahveden, en iyi arkadaşımın sanki bir mucizeye tanık olmuş gibi bana bakması. Kontrolünü kaybetmesi, sırtının eğilmesi, sıcak menisinin benim bitkin sikimin üzerine fışkırması, içimi bir heyecanla dolduruyor.

Onun tarafından damgalanmış, onun tarafından ele geçirilmiş gibi hissediyorum, bunun mümkün olduğunu bilmiyordum.

Ve daha önce hiç bu kadar çok bir şeye ihtiyaç duymamıştım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Liam

Kulaklarım hala çınlıyor, vücudum hala ruhumu değiştiren o boşalmanın etkisinden dolayı titriyor.

Coop ve ben, sanki kilometrelerce koşmuşuz gibi hala nefes nefeseyiz.

Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum. Zihnim, geçmişte sadece hayalini kurduğum şeyi kabullenmeyi reddediyor. Bu bir fanteziydi, umutsuz ve tamamen ulaşılamaz.

Bu adamı, sadece benim gözlerim için önümde çıplak bir şekilde uzanmış, benim ve onun spermleriyle kaplı, yumuşak ve savunmasız ifadesini izlemek, içimde şiddetli bir koruma duygusu uyandırıyor.

"Şimdi sana dokunabilir miyim, Coop?" İçimde kasıp kavuran kaosu hiçbir şekilde yansıtmayan nazik bir sesle ona soruyorum.

O çoktan başını sallamış. "Lütfen."

Onu on yıllardır dokunmamışım gibi ona uzanıyorum ve o da sanki açlıktan ölüyormuş gibi bana doğru atılıyor.

Onu kucağıma çekiyorum ve o bacaklarını bana doluyor. Bir kolumla onu sıkıca sarıyorum, diğer elimle boynunu kavriyorum ve ikimiz de önceki çılgınlıktan sakinleşirken, aramızda bir santim bile mesafe bırakmadan öylece oturuyoruz.

"Li..." diye nefes veriyor, dudakları aniden boğazımın derisini yumuşak ama ısrarla öpüyor.

Ve birdenbire, onun hala tamamen çıplak olduğunu ve yumuşak penisinin benimkine çok yakın olduğunu fark ettim. Hafif sürtünme, az önce muhteşem bir şekilde boşalmış olmama rağmen beni titretmeye başladı.

"Şşş, bebeğim, ben buradayım. Ben yanımdayım." Elimi sırtında gezdirerek, yatıştırıcı dokunuşlarla onu sakinleştiriyorum ve bana karşı eridiğini hissediyorum.

Birkaç dakika sonra boynuma mırıldandığını duydum.

"Siktir. Neden bana bebeğim demeni bu kadar çok seviyorum?"

Sesinde bir somurtma duyduğuma yemin edebilirim ve bu beni güldürüyor.

Başını kaldırıyor ve mavi gözleri, kalbimi sıkıştıran bir tür yaramazlık ve mutlulukla parıldıyor.

"O zaman istediğin zaman sana bebeğim diyeceğim."

Dudakları parlak bir gülümsemeye açılır ve alt dudağının şişmiş ve dişleri tarafından incitilmiş gibi görünmesi dikkatimi çeker.

Cooper bakışlarımı fark etti, kendi gözleri dudaklarıma indi ve aniden yine birbirimize yavaş, telaşsız bir öpücükle kapıldık, bu öpücük beynimi eritti. Çok geçmeden, onun mükemmel ağzının içini yalıyor, onu yerinde tutuyor, o bana yapışırken her santimini sahipleniyordum, küçük, muhtaç sesler ağzından çıkıyordu.

Onu bıraktığımda bana bulanık, odaklanmamış gözlerle bakıyor ve bakışları göğsümün derinliklerinden bir inilti çıkmasına neden oluyor.

"Bana öyle bakmayı bırakmalısın, Coop." Bana göz kırpmıyor, ifadesi biraz netleşiyor. Ve sonra lanet olasıca gülümsüyor.

"Nasıl, Li?"

"Sikimin üzerine oturmak istiyormuş gibi," diye homurdanıyorum.

Yanakları aniden pembeye döner, solgun teninde kızarıklık belirir.

Dudaklarını ısırır, gözlerinde tereddütlü bir bakış belirir.

"Bana bir söz ver."

"Ne istersen." Ona istediği her şeyi söz veririm, istediği her şeyi yaparım.

Yutkunur.

"Az önce haklıydın, ben deneyimsizim. Aslında, bu bir erkekle ilk kez bir şey yapışım."

Bu sözleri duyunca damarlarım saf erkeklik tatmini ile doldu ve bu harika adam için ilk olan kişi olma düşüncesi ile kollarımı ona daha da sıkı sardım.

Benim tepkimi fark ederek gülümser ve devam eder.

"Ama bunu daha önce yapmamış olsam da, ne istediğimi ve ne yaptığımı bildiğime güvenmeni istiyorum." Parmaklarını saçlarıma dolayarak sıkıca tutar. "Bana söz ver."

Onun ciddi gözlerine bakıyorum ve orada gördüğüm kesinlik kalbimin çarpmasına neden oluyor.

"Söz veriyorum, Coop."

Yüzündeki ifade memnuniyetle doluyor ve iç çekiyor.

"Teşekkürler. Şimdi *bu konu* halloldu, bu ne kadar seksi bir şeydi? Yemin ederim beynim neredeyse sikimden akacaktı."

Kahkaha içimden patlar ve kısa sürede ikimiz de kahkahalarla titriyoruz, günün gerginliğini üzerimizden atıyoruz.

Birinin üzerinde kurumuş spermle dayanabileceği bir sınır vardır ve Cooper'ın hafif yüz buruşturması beni harekete geçirir ve ikimizi yataktan kaldırıp banyoya götürürüm.

Küçük bir havluyu ılık suya batırıp, onun her yerini dikkatlice temizlerken, yoğun bakışları her

hareketimi takip ediyor.

Bunu kendisi yapamazdı değil, ama ona bakma ihtiyacı her şeyden önce geliyor.

İşimi bitirdiğimde, onun yarı sertleştiğini ve göğsünün hızlı, sık nefeslerle yükseldiğini fark ettim.

Ona kaşlarımı kaldırdım ve o güldü.

"Benim suçum değil, tamam mı? Her şeye burnunu sokuyorsun ve benim tepki vermememi mi bekliyorsun? Ben ölü değilim."

"Artık, bana doğru nefes aldığın her an nasıl hissettiğimi biliyorsun," diyorum havluyu durularken.

Sessizlik sözlerimin ardından gelir ve Cooper'a baktığımda, onun yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en yumuşak ifadeyi görürüm.

Bana yaklaşır ve çeneme hafif bir öpücük kondurur, bu öpücük ayak parmaklarımın ucuna kadar hissedilir.

"Artık ikimiz varız," der basitçe, sonra yatak odasına doğru yürüyerek gider, bana kıcını gösterir ve bir insanın nasıl aynı anda bu kadar tatlı ve bu kadar seksi olabileceğini merak etmeme neden olur.

Ben de yıkanana kadar saat o kadar geç olmuştu ki, muhtemelen geceye göre sabaha daha yakındı. Duygularımın iniş çıkışlarından yorgun düşmüştüm, ama yine de uyumak istemiyordum, çünkü uyandığımda olan her şeyin yok olacağından korkuyordum.

Mutfağa gidip Cooper'ın susaması ihtimaline karşı ona su alıyorum, ama odasına vardığımda onu yüzüstü yastığının üzerinde, yarı giyinik halde, uyku şortu ve kafasından zar zor geçebilmiş bir tişörtle buluyorum.

Görünüşe göre bir giysi parçasıyla savaşı kaybetmiş olan bu 30'lu yaşlarındaki adamın gülünçlüğüne gülümserim ve uykusunda kendini boğmadığından emin olurum. Onu yorganla örtmek için hafifçe hareket ettirene kadar kıpırdamaz. Baş yastıkta bana doğru dönene kadar kayar ve ben de elimi saçlarına geçirip yüzünden çekmekten kendimi alamam.

Mırıldanması zar zor duyuluyor.

"Teşekkürler, Li," diye iç geçirir ve uykuya dalarken nefes alışını derinleşir.

Ben ise orada, olduğum yerde donup kalmış, onun nefes alıp verişini izliyorum.

En iyi arkadaşım.

Hayatım boyunca sevdiğim adam.

Ve umarım pişman olmaz.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Cooper

Sabahları hiç sevmem. Hiç sevmedim.

Ben var olan en sabah insanıyım, bu yüzden kahve dükkanında ilk vardiyayı çalışanların almasını sağladım. Çünkü o kadar erken kalkmak beni kesinlikle öldürür.

Cumartesi sabahı gözlerimi açtığımda, o tanıdık "*Tanrım, lütfen, beş dakika daha*" hissine kendimi hazırlarım.

Ama bu his hiç gelmez.

Bunun yerine, kendimi iyi hissediyorum, gerçekten güzel bir rüyadan uyanmış gibi.

Bir şey bilincimi gıdıklıyor ama mutfaktan gelen sesleri duyana kadar, uyanmış olan beynime birbiri ardına görüntüler hücum ediyor.

Sıcak öpücükler, akıllara durgunluk veren orgazmlar ve tatlı dokunuşlarla dolu yakıcı görüntüler.

Kalkıyorum, sabah ereksiyonum şortumun kumaşına ısrarla baskı yaparken yüzümü buruşturuyorum.

Kendi kendime giyinmiş miyim? Liam beni temizledikten sonra sanki ışıklar sönmüş gibi uykuya dalmıştım.

Onun dikkatli, nazik dokunuşunun hatırası yanaklarımı ısıtıyor.

Tanrım, 30'lu yaşlarının ortasında erkek en iyi arkadaşına aşık olan kim var ki?

Ben, işte ben.

Tuvalete hızlıca uğradıktan sonra mutfağa giriyorum.

Karşımda muhteşem bir manzara var.

Liam kahvaltı hazırlıyor, tavada kızaran yumurta ve pastırmanın kokusu beni açlıktan neredeyse başımı döndürüyor ve o benim önlüğümü sweatshirt ve tişörtünün üzerine giymiş.

"Ben de o önlüğü sevmediğini sanıyordum."

Arkasını döner ve sabahki hali – koyu altın rengi saçları dağınık, yeşil gözleri soluk güneş ışığında parıldayan – kalbimin hızla atmasına neden olur.

Bakışları üzerimde dolaşüyor, görünüşümün her ayrıntısını inceliyor ve bonerland'a ön koltuk bileti almak istemiyorsa bunu yapmayı bırakmalı.

Artık ondan o kadar uzakta kalamayacağım, yaklaşıyorum ve gülümsemesi bir an için sönüyor.

"Ne oldu?" Kaşlarımı çatıyorum.

Kafasını sallar ve ocaktaki tavaya geri döner. "Hiçbir şey.

Bugün nasılsın?"

Bunu gayri resmi bir şekilde soruyor ama onu çok iyi tanıdığım için bunun arkasındaki gerginliği fark etmemek imkansız.

Onun yanına kadar yaklaşıp, kıcımlı tezgahın üzerine koyuyorum.

"Harika."

Bana bir bakış attıktan sonra tekrar yemeğine odaklandı.

"Evet?"

Kahretsin, sesindeki umut beni öldürüyor.

"Evet," diyorum ona.

Sadece başını sallar ama omuzlarının gevşediğini fark ederim. "Uyandığımda pişmanlık duyacağımı düşündün, değil mi?"

Liam donar, spatulayı tutan eli havada kalır.

Yakalandım.

Bu adam, yemin ederim.

"Ocağı kapat, Li."

Gözlerdönüyor	dönen	dönüyor	düzinelerce
duyguyla	duygular	benim	benimkilerle

buluşuyor.

Bacaklarımı sessiz bir davetle hafifçe ayırıyorum. "Buraya gel." Şimdi yosun yeşili bakışlarında sıvı bir sıcaklık var.

Çok daha iyi.

Yavaşça bacaklarımın arasına adım atıyor ve ben gömleğinin önünü tutup onu kendime doğru çekiyorum.

Elleri uyluklarımı bulur, sonra daha aşağı kayarak kalçamı sıkar.

Bu his karşısında titreyerek nefes veriyorum, bu adam bana dokunduğunda tüm bilinçli düşüncelerimi kaybettiğim gerçeğine hala hayret ediyorum.

Kollarımı boynuna dolayarak dudaklarına fısıldıyorum.

"Hala sabah öpücüğümü almadım." Bana var olan en seksi gülümsemeyi gösterir.

"Kabul edilemez. Hemen telafi edeyim." Kendimi hazırlamak için zamanım olmadan, dudakları yumuşak, neredeyse çekingen bir dokunuşla dudaklarıma değiyor.

Dudaklarımı şakacı ve alaycı bir şekilde ısırtıyor ve bu beni çıldırtıyor.

Çünkü bunu seviyorum. Lanet olsun, bunu seviyorum. Ve bu yetmiyor.

Ama beni çok iyi anlıyor, çünkü dudaklarımı ayırıp içeri giriyor ve bir yerlerden aç bir ses geliyor.

Muhtemelen benden.

Tanrım, bu çok iyi geliyor.

Dili ağızımda, ruhumu ele geçiriyor, elleri kıcımda, kasıklarına elektrik akımı gönderiyor, vücudu beni tezgahın üzerinde hapsederken, kendimi çok güvende, çok değerli hissediyorum.

Ağzını benden çektiğinde inliyorum.

Ayrıca nefes nefese olduğumdan da eminim, bu yüzden Liam'ın yüzünde lanet olası parlak bir gülümseme var.

"Günaydın, bebeğim."

Bir kez daha inledim, bu da onu çok eğlendirdi ve mutlu bir kahkaha attı. Onu böyle görmek çok hoşuma gidiyor.

"Güzel bir sabahtı. Yaklaşık 10 saniye önce."

"Güzel bir sabah öpücüğü istemiştin."

"İstedim ve bundan çok pişmanım çünkü bütün gün iş yerinde bunu düşüneceğim."

O piç kurusu, kendini beğenmiş bir ifadeyle bakmaya cüret ediyor.

"Hey!" Elimi göğsüne vuruyorum. "Bu hiç de çekici bir görünüm değil."

O, benim çadır gibi şişmiş şortuma dikkatle bakar. "Öyle değil mi?"

Öyle.

"Hayır. Bilgin olsun, benim için önemli olan önlüğün."

Liam, gülümsememek için yanağını ısırtıyor.

"Oh, gerçekten mi? Bu benim bilmem gereken bir sapıklık mı?"

Kirpiklerimin arasından ona bakarak, elimden gelen en utangaç bakışı atıyorum ve ellerimle geriye yaslanarak kendimi ona sergiliyorum.

"Sanırım bunu görmek zorundayız."

Liam, boğazını temizleyerek sırtışını gizliyor.

Midem tam o anda protesto etmeye karar verdi.

O bana tezgahdan atlamam için yer açarken ikimiz de gülüyoruz.

Bana bir tabak hazırlar ve benim tabağıma kendininkinin neredeyse iki katı kadar yemek koyduğunu fark ederim.

Göğsüm sıcaklıkla doluyor ama şimdilik hiçbir şey söylemiyorum.

Sadece bu yeni duyguyu içimde hissediyorum ve güneşli bir cumartesi sabahı, küçük mutfak masamda kahvaltımızı yaparken onu göğsümde güvenle saklıyorum.

Beklendiği gibi, öğleden sonra işler cehennem gibi.

Tamam, bu gerçekten değil, ben sev burayı
burada—insanları izlemek, düzenli müşterilerle
etkileşim kurmak, yeni bir kahve
/ pasta kombinasyonu önermek. Bu benim ekmek param.

Ama bugün o kadar gerginim ki, Lily bile bana şaşkın
bakışlar atıyor.

Mesele şu ki, neden böyle davrandığımı bilmiyor. Çünkü ona
söylemedim.

Liam ile daha önce yaptığımız konuşma aklıma geliyor.

o konuşmamız konuştuğumuz ikimiz
anlaştığımız karar karar işleri
yavaşlatmaya

Harika bir fikir.

Arka taraftaki küçük ofise gizlice girip cebimden telefonumu
çıkarıyorum.

Ben: Bu "yavaş" meselesi en iyi yol olduğundan emin miyiz?

Li: Evet

Ben: Ama gerçekten emin miyiz?

Li: Kararından şüphe mi duyuyorsun?

Ben: Tabii ki hayır.

Ben: Sadece çok küçük bir sorun var.

Li: Neymiş o?

Ben: Seni düşündüğümde çok sertleşiyorum.

Li: Lanet olsun, Coop...

Ben: Evet... Dün geceyi düşünmeden edemiyorum.

Ben: Senin için çıplak uzanmıştım.

Ben: Ben boşalırken gözlerin üzerimdeydi.

Ben: Bu sabah dilin ağzımdaydı.

Ben: Kahretsin, ağzım çok boş, Li...

Liam'ın cevap vermesi birkaç saniye sürüyor ve ben çok ileri gittiğimden endişeleniyorum.

Telefonum yeni bir mesaj geldiğini bildiriyor.

Li: Yoldayım.

Diğerlerine tekrar katılırken kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsüyorum, hiçbir şeyin bunu bozamayacağına eminim.

Tabii ki, evren birkaç dakika sonra beni haksız çıkarmaya karar veriyor.

Bir siparişi servis ettikten sonra tezgaha geri dönerken, yumuşak, kadınsı eller arkamdan beni sarar ve beni çok korkutur.

Bunun tek bir kişi olabileceğini biliyorum ve Katie'nin tatlı yüzüyle karşılaştığımda, bana gülümseyen yüzüyle şüphelerim doğrulanıyor.

"Sürpriz!" diye gülümser ve kollarını boynuma atar.

Ve Liam kafenin kapısını açtığında gördüğü şey tam da budur.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Liam

Bana hayalperest deyin, ama Cooper'ın güzel bir esmerin kollarında olduğunu görmek, bu günün böyle geçeceğini hayal ettiğim şey değildi.

Hayatımdaki çoğu duruma mantıklı ve sakin bir şekilde tepki verdiğim için de kendimle gurur duymuşumdur.

Ama midemde yanan kıskançlık ateşi, bunun o tür durumlardan biri olmayacağını haykırıyor.

Cooper beni görünce gözleri fal taşı gibi açılır, yüzünde bir geyik farlarına yakalanmış gibi bir ifade belirir.

"Li," diyor, dudaklarında sıcak bir gülümseme beliriyor ve bu selamlaması, kadının onu kollarından bırakıp bana dönmesini sağlıyor.

Tanıma anında gerçekleşir. Katie.

Ve kıskançlık çukuru gittikçe büyüyor.

"Merhaba Liam! Seni tekrar görmek ne güzel!" diye bana içten bir gülümsemeyle bakar.

Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve umarım kibar bir gülümseme takınıyorum.

"Merhaba Katie. Seni görmek ne güzel. Burada ne yapıyorsun?"

Sorum, istediğimden daha keskin çıkıyor ama sevdiğin adamın eski kız arkadaşıyla, onu ilk kez çıplak olarak kollarında tuttuğun günün ertesi günü karşılaşmak her gün olan bir şey değil.

"Birkaç haftalığına eve geldim ve Cooper'ı görmeye uğradım," diye devam ediyor, küçük elini Cooper'ın koluna koyup ona gülümsüyor. "İşin bittiğinde akşam yemeği için vaktin var mı? Burada bekleyebilirim, zaten bitirmem gereken işlerim var."

Onun Cooper'ın koluna dokunan eline odaklanıyorum ve onun ona bu kadar rahat bir şekilde dokunması, çenemi sıkıp bir şeylerin kırıldığını duyabileceğimden emin olana kadar sıkıyorum.

"Uh... Ben..." Cooper bana bakar, ne söyleyeceğini bilemez bir halde, ben de onu bu durumdan kurtarmaya karar verip ona başımı sallarım.

Kaşları bir an için şaşkınlıkla kırışır, sonra tekrar ona bakmak için başını çevirir.

"Tabii ki. Halletmem gereken birkaç iş var, sonra gidebiliriz."

"Harika!" der, heyecanla ellerini çırpar ve parmak uçlarına yükselerek onun yanağına öpücük kondurur. "Ben orada olacağım."

Onun gittiğini ve Cooper'ın tam önümde durduğunu fark etmedim bile.

Beynim muhtemelen hala onun onu öptüğü gerçeğini sindirmeye çalışıyor.

"Li..." Coop'un yumuşak sesi beni düşüncelerimin döngüsünden çıkarır. "Li, o sadece bir arkadaş. Artık aramızda hiçbir şey yok."

Tabii ki, son kelimeye takılıyorum. "Artık mı?"

Tereddüt ediyor ve o sözleri söylemeden önce ne diyeceğini biliyorum.

"Evet, o her geldiğinde, hiçbir bağlayıcılığı olmayan bir ilişkimiz vardı. Ama bitti." Masmavi gözleri benimkilere dikiliyor. "Bana inanıyorsun, değil mi?"

Tabii ki inanıyorum. Ama bu, bana söylediklerinden nefret etmediğim anlamına gelmez.

Ama bana dokunmayan herkesten nefret etmem onun suçu değil.

Bu düşünce, onu kucağıma alıp buradan götürmek ve bir daha gözümün önünden ayırmamak istememe yetiyor.

Ama onun ona dokunduğu görüntüsünden daha çok nefret ettiğim bir şey varsa, o da şu anda onun güzel gözlerinde gördüğüm endişedir.

Bu yüzden, midem bulansalar da ona en güven verici gülümsememi gösteririm.

"Tabii ki sana inanıyorum. Endişelenme. İşini bitir, sonra evde görüşürüz, tamam mı?"

Daha sonra, onunla akşam yemeği yedikten sonra. Ya ona elini sürerse?

Boğazımdan bir hırıltı çıkmak üzere ama onu bastırıyorum. Onun için.

Vay canına, sandığımdan daha iyi rol yapabiliyormuşum.

Ben dönmeden önce kolumu yakaladı ve sıkıca sıktı.

Gözleri artık karışık ya da kaybolmuş değil, beni hızlıca nefes almaya zorlayan buz mavisi alevlerle doludur.

"Evet. Yapacaksın," diyor, bakışlarımı tutarak kolumu bırakıp çalışanlarının yanına dönüyor ve beni orada durup ona bakarken bırakıyor.

Akşamım birdenbire boşaldı ve acilen dikkatimi başka bir şeye yöneltmem gerektiğinden, babamı ziyaret etmeye karar verdim. Önce ona mesaj atarak evde olup olmadığını kontrol ettim.

Yarım saat sonra, yedek anahtarım la dairesine girdiğimde, "Selam oğlum!" diye selamladı beni.

Sesini takip ettim ve onu en sevdiği koltuğunda, televizyon açık ve yanında sırtı kırık bir romanla buldum.

"Merhaba baba. İyi bir yeri mi böldüm?" diye soruyorum, kanepeye otururken kitabına doğru başımı sallayarak.

"Pff, saçmalık. Daha sonra devam edemem diye bir şey yok." "O kadar mı kötü?"

Noah Carter, kitabı yere düşürecek kadar yüksek bir kahkaha attı.

"Diyelim ki, katilin kim olduğunu 10 bölüm önce anladım ve şimdi sadece hikayeyi takip ediyorum. Aslında herkesin ne zaman gerçeği anlayacağını görmek eğlenceli."

Onun bariz keyfine gülümsüyorum.

"Peki ya kız arkadaşın? Melanie bu gece ne yapıyor?"

Görüşmeye başladığı kadından bahsedilince yüzü hemen aydınlanır.

"Oh, bazı arkadaşları da gelmiş. Sanırım bu, hepsinin bir araya geldiği, yaşayan tüm aile üyelerinin fotoğraflarını çıkarıp, kırmızı şarap ve peynir tabağı eşliğinde, tam bir memnuniyetle kıkırdayana kadar dedikodu yaptıkları toplantılardan biri. Evet, bu toplantılar hakkında bu kadar çok şey bilmemin nedeni, birkaçına katılmış olmam. Ve şunu söyleyeyim, gece bittiğinde oradan bambaşka bir insan olarak çıkarsınız."

O kadar çok gülüyorum ki, gözlerimden yaşlar akıyor.

"Ayrıca, beni kitap kulübüne davet etti. Ona çoğunlukla polisiye romanlar okuduğumu söyledim ve onların hepsinin sert romantizm okurları olduğunu biliyorum, ama benim için küçük bir taviz vereceklerini ve 'gizemli bir havası' olan bir kitap seçeceklerini söyledi. Aynı fikirde olduğumuzdan emin değilim, ama bunu kaçırmam mümkün değil."

Hikayeyi anlatırken yüzündeki ifade yumuşak ve onun böyle olduğunu görmek ne kadar nadir olduğunu fark ediyorum. Mutlu ve endişesiz.

"Mutlu olduğuna sevindim baba."

Bana parlak bir gülümseme gösterir, sonra ebeveyn bakışını takınır.

Uh oh.

"Şimdi, neyin var senin?"

Şey, baba, uzun zamandır deli gibi aşık olduğum en iyi arkadaşım ile birlikte oldum, ama o şimdi muhteşem eski kız arkadaşıyla akşam yemeğine çıktı ve fikrini değiştirip eski heteroseksüel hayatına geri döneceğinden çok korkuyorum.

Evet, bunu söyleyemem.

"Her şey yolunda. Bildiğin gibi Coop'la kalıyorum ve iş konusunda bir sonraki adımımı belirlemeye çalışıyorum." Son kısım yalan değil, ancak son birkaç gündür bilinçli düşüncelerim Cooper'la meşgul olduğu için iş planlaması arka plana atıldı.

"Hm," diyor babam, hiçbir şeyi kaçırmayan gözleriyle beni dikkatle incelerken.

Koltuğumda hafifçe kıpırdanıyorum.

"Cooper ile birlikte yaşamak nasıl gidiyor?" Ruhumun derinliklerine bakışlarını hissedebiliyorum.

"Harika," diyorum çok ikna edici bir şekilde, boğazımı temizleyerek.

"Emin misin?" "Tabii ki."

"Çünkü evlat, ben gençliğimden beri aşık olduğum biriyle yaşıyor olsaydım, emin ol ki harika olmazdı."

Benimkiyle aynı renkteki gözleri, beni kanepenin arkasına yaslanmamı sağlayan bir şefkat ve anlayışla bana bakar.

"Aramızda bir şeyler var."

Noah'ın gözleri şaşkınlıkla büyür, vücudu ilgiyle öne doğru eğilir.

"Öyle mi?"

"Evet," diye başımı sallıyorum, utangaç bir şekilde boynumu ovuşturuyorum. "O da... bunu istiyor gibi görünüyor."

Babamın yüzünde, şimdiye kadar gördüğüm en parlak gülümseme belirir.

"Bu harika!" diye gülümser, sonra alnında küçük bir kırıışıklık belirir. "O zaman neden bu kadar üzgün görünüyorsun? Bir sorun mu var?"

Kucağımdaki ellerime bakarak, ona cevap vermek için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

"Korkuyorum baba," derim sonunda, sesim neredeyse bir fısıltıdır. "Şimdiye kadar istediğim her şeye sahip olabileceğim için korkuyorum, her şey bu kadar kolay elimden kayıp gidebilir. Onu kaybedemem. Onu tamamen kaybetmektense, sadece bir arkadaş olarak kalmasını tercih ederim."

Bir hışırtı duyuyorum, sonra kanepe yanımda alçalıyor ve babamın kolu omuzlarımı sarıyor.

"Haklısın. Bu korkutucu. Ve eminim burada neyi kaybedebileceğini çok düşündün." Bana hafifçe dokunarak bana bakmamı sağlar. Gözleri sevgi ve umutla parıldıyor. "Ama kazanacaklarını düşündün mü?"

Sözleri saatler sonra bile aklımda kalır.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Cooper

"Ve böylece astronot olmaya ve Plüton'a ayak basan ilk insan olmaya karar verdim."

Bu sözler beni tekrar bulunduğum ortama geri getirir ve Katie'ye şaşkın şaşkın bakarım.

"Ha?"

Katie gülerek başını salladı.

"Sen gerçekten dikkatini vermiyorsun. Seni o kadar sıkıyor muyum?"

"Hayır, öyle değil," derim, sandalyeme yaslanarak.

"Üzgünüm, aklım başka yerde."

Liam'ın olduğu yerde.

Tanrım, kafeye girip beni Katie ile gördüğündeki ifadesi kafamda tekrar tekrar canlanıyor.

Kısa bir süreliğine incinmeye ve en kötüsü de şüpheye dönüşen şaşkınlık, sonra da hepsini aşılmaz bir duvarın arkasına kilitledi.

"Hm," beni dikkatle inceler, ağzında küçük bir gülümseme belirir. "Başka bir yerde mi, yoksa özel birinin yanında mı?"

Onun bakışlarını karşılayıp gülerek içimden bir nefes veriyorum.

"Çok özel biri." Bulup iyi olduğundan emin olmam gereken biri.

Görelî sadece birkaç saat olmasına rağmen özlediğim biri. Anlayışla başını sallar ve elimi sıkmak için uzanır. "O zaman zamanını yeterince aldım," der ve eşyalarını toplamaya başlar. "Sen koltuğundan kalkmadan gidelim."

Bu doğru olduğu için gülerim ama dönüş yolunda yüzümdeki gülümseme hiç kaybolmaz, evime yaklaştıkça vücudum neredeyse titremeye başlar.

Çünkü *onu* yakında göreceğim.

Eve vardığımda daire karanlıktı.

Ayakkabılarımı ve ceketimi kapının yanında bırakarak, gözlerimle oturma odasını taradım ve boş olduğunu gördüm.

Su sesi duyuyorum ve adımlarım beni banyo kapısının önüne götürüyor, düşün açıkça çalışıyor.

Liam'ın orada nasıl görüldüğünü sadece hayal edebiliyorum, sıcak su vücudunun üzerinden akıyor, başını geriye eğmiş, su damlalarının üzerinden akmasını bekliyor, buhar başımı döndürüyor ve sersemletiyor.

Ona katılma ihtiyacı beni titretir.

Kendimi vazgeçirmeden önce kapı kolunu çeviriyorum.

Nemli hava beni karşılıyor, giydiğim kıyafetler cildimde neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

Tabii ki, buğulu camın arkasındaki çarpıcı adama bakışım düştüğünde bunların hiçbiri önemli değil. Çoğu ayrıntı gözlerimden gizlenmiş, ama görebildiğim şey beni boğazımı düğümletiyor.

İlk başta beni fark etmiyor, bu da bana kesintisiz olarak doya doya bakma fırsatı veriyor.

Ama fark ettiği anda, bunu düşük bir elektrik uğultusu gibi hissediyorum.

Gözlerimiz camın arkasından buluşur ve birkaç sonsuz saniye boyunca birbirine kilitlenir, içimde bir beklenti oluşur.

Gözlerim onunkinden hiç ayrılmadan, ellerim gömleğimin kenarını bulur ve onu üzerimden çıkarırım. O,

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, dilimi sıcak ağzına çekiyor, beni içten dışa yutuyor. Bir eli beni yerinde tutarken, diğer eli göğsüme dokunuyor, aşırı duyarlı cildimde geziniyor, meme ucumu bulana kadar, onu ovuşturuyor, çimdikliyor, zevkten zihnimi boşaltıyor.

Öpücük yıkıcıdır, tüm savunmamı yok eder, ta ki ben onun ağzına inleyene kadar, kırık, utanmazca, ve benim sikim onun sert uyluğuna sürtünüyor.

"Lütfen, Li," diye nefes nefese söylüyorum, o ağzımı kısa bir süre serbest bıraktığında. "Lütfen, sana ihtiyacım var."

"Neye ihtiyacın var, bebeğim?" diye soruyor boğuk, harap bir sesle.

"Bana dokunmana ihtiyacım var." Penisimin başı onun uyluğuna dayanılmaz derecede mükemmel bir açıyla değince inlerim.

Sertçe nefes verir, yüzündeki ifade şu anda benim yüzümde de olduğu gibi acı ve çaresizliği yansıtmaktadır.

"Siktir, Coop," diye yumuşak bir şekilde inler, sonra elini uzatıp saç kremi tüpünü alır ve avucuna biraz sıkar.

Kaygan elinin ilk dokunuşu gözlerimi kapatıp ağzımı açık bırakarak boğuk bir iniltiyle açmamı sağlar.

Beni mükemmel, acımasızca çalıştırıyor, aklımı kaçırmamı sağlayacak acımasız bir tempo belirliyor. Darbelerini sıkı ve sert tutuyor, başını büküp tekrar aşağı kaydırıyor ve yemin ederim ki titriyorum.

Tam belimin alt kısmında o belirgin karıncalanmayı hissetmeye başladığımda, elini çekiyor, avucuyla testislerimi sıkıyor orgazmımı durduruyor.

"Hayır, hayır..." diye inledim, vücudum ona yaslandı.

Rahatlatıcı bir ses çıkararak, Liam elini bir kez daha bana doluyor, dokunuşu telaşsız ve rahat.

"O sana dokundu mu?" diye mırıldanır, dudakları çenemden boynuma öpücükler serpiştirir.

Boynumu eğerek ona daha iyi erişim sağlarım, onun ağzına hava gibi ihtiyacım vardır.

O da benim sunduğum şeyi kabul eder, boynuma yapışır, cildimdeki morlukları emer.

Elini ıslak saçlarımin arasında sıkıca tutar, sonra ağzını bir kez daha kulağıma getirir.

"Sana. Dokundu. Mu?" diye tekrar sordu, her kelimeyi bir ısırik veya emişle vurgulayarak.

"H-hayır," diye kekeliyorum, onun yavaş hareketlerinin verdiği zevk beni sertçe sarsıyor. "Ona başka biri olduğunu söyledim."

Yarı kapalı gözlerle sözlerimin onu nasıl etkilediğini izledim, ifadesi yumuşadı, bakışları o kadar sıcaklık doluydu ki kalbim sızladı.

Saçımı bırakır, elini yüzümü okşamak için kaldırır, alnı benim alnıma değecek şekilde eğilir.

"İyi," diye fısıldadı ve ben kendimi dudaklarımı onun dudaklarına değdirmeden duramıyorum. O kadar yakinken bunu yapmamak imkansız.

"Arkanı dön," diyor nazikçe, beni duş duvarına doğru iterek.

Kollarımı fayanslara dayadığımda kalbim hızlanıyor ve parmakları sırtımı nazikçe okşadığında, kalçalarımın çukurlarına kadar inene kadar zıplıyorum.

"Böyle ne kadar güzel görüldüğünün farkında mısın, Coop?" diye soruyor, boğuk sesiyle beni başımı hafifçe yana çevirip ona bakmaya zorluyor.

Bana, sanki tüm dualarının cevabıymışım gibi bakıyor. Sanki bunu sonsuza kadar beklemiş gibi.

Muhtemelen öyle.

Onun elleri kışıma dokunduğunda, sırtım kavislenir ve inlerim.

"Aman Tanrım," diye mırıldanır ve bakışları benimkilerle karşılaşır. "Yiyilecek kadar güzel görünüyorsun."

Onun sözlerine inleyerek duvara ağır ağır yaslanıyorum.

Bir şişenin açılıp kapanma sesini duyarım ve sonra Liam orada belirir.

Vücudu benimkini tamamen kaplıyor, kaygan penisi kalçalarımın arasına yerleşir. Eli etrafımda dolanır, penisimi kavrar ve o andan itibaren kendimi kaybederim.

O, kalçalarımın arasına sikini sokup sert, hızlı ve acımasızca pompalarken, başımı omzuna yasladım.

"Sana yapmak istediğim şeyler, bebeğim." Sesi gergin, nefesi sığ çıkıyor. "Sıkı,

küçük deliğinin benim sikimin etrafında gerilmesini görmek istiyorum, oraya giren tek kişinin ben olduğumu bilerek. Seni yavaş,

derin, sert ve hızlı bir şekilde sikmek istiyorum, ikimiz de isimlerimizi unutana kadar. Ve seni o kadar iyice kullanmak istiyorum ki, içimde olmadan bana yaklaşamayacaksın."

"Tanrım, Li," orgazmın doruğuna ulaşırken sesim çatallanıyor. "Evet, al beni, al beni, al beni. *Lanet olsun*, geliyorum, Li."

"Evet, Coop. Benim için boşal, bebeğim. Elimin üzerine boşal."

Testislerim kasılırken, spermim o kadar güçlü bir şekilde penisimden fışkırır ki, hem onun elini hem de önümdeki duvarı kaplar. Titrerim, titrerim ve o kadar şiddetli titrerim ki, uçup gitmemek için kolumu boynuna dolamak zorunda kalırım.

Keskin bir nefes sesi kulaklarıma ulaşır ve Liam'ın üzerime boşaldığı anı hissedirim, uzun fışkırmalarla belimin alt kısmına ve kığıma akıyor.

O, yumuşayan sikini hala iterek, üzerime yaptığı pisliğı yayarken, benden son damlasına kadar spermimi sağarken, ben yumuşak bir inilti çıkarırım.

Sonunda ikimiz için de dayanılmaz hale geldiğinde, duş duvarına yaslanıyoruz.

Aniden boğazımda bir kıkırdama oluşur.

"Sormak istemiyorum ama neye gülüyorsun, Coop?" Liam enseme fısıldadı.

"Hiçbir şey, sadece, senin bu kadar pis bir herif olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Göğsü bana doğru titrer, sonra kendini düzeltir ve ben de arkamı dönebilirim.

Tüm kanıtları yıkar ve artık neredeyse soğumuş olan suyu kapatır, beni kollarına alana kadar elimi çeker.

"Hiç şikayet duymadım," diyor, gözleri şakacı bir şekilde parıldayarak.

"Hoşuma gitti, Li," derim içtenlikle, ona doğru bakarak, ciddi olduğumu anlaması için.

"Öyle mi?"

"Evet. Şimdi beni yatağa götür.  ő d m ve beni sıkıca sarılmana ihtiyaım var."

Bana attığı g l msemi, güneşin dođuőu gibi hissettiriyor — sıcak ve kaımılmaz.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Liam

"Şimdi her şey çok mantıklı," diyor Cooper boynuma fısıldayarak.

Temiz kıyafetlerimizi giymiş, yumuşak yorganının altında birbirimize sarılmış, yatağında uzanıyoruz. Başı omzumda, yüzü çenemin altında. Kolunu göğsüme atmış, ben de onu kendime çekiyorum, nefesinin beni gıdıklamasını, uzun bacağının benim bacağıma dolanmasını hissediyorum.

Kapalı göz kapaklarına minik bir öpücük konduruyorum ve o iç çekiyor.

"Ne, Coop?"

"Benim seni sürekli dokunmanı istemem."

Bu sözler içimde bir şeyleri değiştiriyor, sanki birbirine uyan ve yerine oturan iki parça gibi.

"Beni arayıp, sana sarılmamı istediğinde her zaman çok mutlu oldum," diye fısıldayarak, onun şakağına içten itirafımı fısıldıyorum. "Sadece seni rahatsız etmek istemedim, bu yüzden her zaman senin bana gelmene izin verdim."

Odadaki sessizlik, birbirimizin tenine değen yumuşak nefeslerimizle bozuluyor.

"Ne zaman anladın, Li?"

Kalbim bir an durdu.

Neyi ne zaman anladım? Heteroseksüel olmadığımı mı? Onu sadece en iyi arkadaşım olarak görmediğimi mi? Onun her parçasını arzuladığımı mı? Onu hayatımdan daha çok sevdiğimi mi?

"Biseksüel olduğumu," diye devam etti. Ah.

Ona ne söyleyeceğimi düşünüyorum, içimdeki gerçeğin büyüklüğüyle onu korkutmak istemiyorum.

"Sanırım ben ergenlik çağındaydım. On altı yaşında falandım."

Beni duyduğunu belirtmek için mırıldanıyor.

"Demek üniversite hayatın çılgın geçmiştir, ha?"

Sesindeki kıskançlık, içimdeki sahiplenici canavarı memnuniyetle mırıldanmaya başlattı.

"Pek sayılmaz. O zamanlar birkaç ilişki ve ara sıra seyahatlerim sırasında bir kaç tane daha. Ciddi bir şey yoktu."

Bir süre sessiz kalıyor ve ben onun ne düşündüğünü bilmek için can atıyorum.

"Söyle bana."

Bana doğru yanaşır, daha da içime girer ve utanç duyduğunu anlayabilirim.

"Aptalca bir şey," diye mırıldanıyor, parmakları tişörtümün kumaşıyla oynuyor. "Keşke sana dokunan ilk kişi ben olsaydım ve senin de bana dokunan ilk kişi ben olsaydım." Garip bir şekilde gülüyor. "Sana aptalca olduğunu söylemişim."

Burnumu saçlarına gömüyorum ve bana her zaman temiz çarşafı ve ferah narenciye kokusunu hatırlatan kokusunu içime çekiyorum.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim, Coop?" Bana doğru başını sallar.

"İlk kişi olmayabilirsin, ama benim için önemli olan ilk ve tek kişisin."

O, ayak parmaklarımın ucuna kadar hissettiğim küçük bir nefes alır.

"Hey, Li?"

"Evet."

"Duşta söylediğin her şeyi gerçekten kastettin mi?"

Bizim anılarımız lanet olası varlığıma kazınmış durumda — ıslak, mükemmel vücudunun benimkine değdiği hissi, sert, kırmızı sikinin avucumda kayması, yüzündeki tamamen kendini bırakmış ifade, onu sikmek istediğim şekilde kıcını sikmem, kusursuz, soluk tenine damlayan spermim...

Vücudum bu görüntülere tepki verirken kollarım onu sıkıca sarıyor.

Elimle çenesini kaldırıyorum ve onun güzel açık mavi gözleri açılıyor, benimkilere odaklanıyor.

"Öyle yaptım."

Onu saran hafif titremeyi görüyorum, gözleri genişliyor ve titrek bir nefes veriyor.

"Bununla bir sorunun yok mu?"

Ona sormak zorundayım. Her şey onun kabul ettiğini gösteriyor olsa da, ona sormak zorundayım çünkü ona söylediğim her kelimenin arkasında duruyorum, hatta çok daha fazlasını.

Onun içinde o kadar derine girmek istiyorum ki, kalbimin onun kalbine çarptığını hissetsin. Dudaklarımız kanayana kadar onu öpmek istiyorum, bizi sadece nefes alma ihtiyacı ayırabilsin. Onu almak, ona sahip olmak, onu benim yapmak istiyorum, ta ki o sadece beni istesin ve sonsuza kadar beni istesin. Benim yanımda olduğunda başka hiçbir şey düşünemeyecek hale gelene kadar. Beni benim onu sevdiğim kadar sevecek hale gelene kadar.

Bana o kadar açık ve savunmasız gözlerle bakıyor ki, gözlerinde her şeyi görebiliyorum; endişeyi, beklentiyi, merakı, arzuyu, güveni.

Cevabı dudaklarıma değene kadar yavaşça yaklaşıyor.

"Öyleyim. Şimdi öp beni."

Ve ben de öpüyorum, ona doğru düşünüyorum, yavaş ve derin bir şekilde, o bana sarılıp tüm vücudunu bana doğru eğene kadar tatlı dudaklarını yalayıp yutuyorum.

"Bu gece benimle kal," diye fısıldıyor. "Misafir odasına gitme, Li. Burada kal."

Sesindeki yalvarış kalbimi parçalıyor.

"Evet, bebeğim," diye mırıldanıyorum, burnuna, elmacık kemiklerine, çenesine öpücükler yağıdırıyorum, ta ki gıdıklanıp hafifçe kıkırdamaya başlayana kadar. "Sen istediğin sürece kalacağım."

Sabahın erken saatlerinde zihnim halsiz bir şekilde yavaşça uyanıyorum.

Hemen fark ettiğim tek şey, Cooper'ın sıcak vücuduna sarılmış olduğumdur.

Yastığına karşı hafifçe nefes alıyor, derin ve huzurlu bir uykuda ve bu anı, yıllar önce çadırımızda yan yana uyuduğumuz son anla karşılaştırmadan edemiyorum.

Yanlış bir şey yaparken yakalanma korkusunu, tek istediğim onu kendime daha yakın çekmekken, kollarımı onunkilerden ayırmak için ne kadar uğraştığımı çok net hatırlıyorum.

Şimdi, kolumu ona daha sıkı sarıyorum ve uyurken iç çekişini duyana kadar ensesine, boynuna, yumuşak saçlarına öpücükler konduruyorum, bu da beni gülümsetiyor.

Kendimi tanıyorsam, bir daha uykuya dalmam imkansız, bu yüzden Cooper'ın kulağının altına son bir öpücük kondurup, onu uyandırmadan yavaşça kalkmayı başarırım.

Onu bu kadar erken uyandırırsam muhtemelen beni sakat bırakır. Bu düşünce beni güldürüyor.

Mutfağa gidip kahve hazırladıktan sonra e-postalarımı ve mesajlarımı kontrol etmeye karar verdim.

Theo Colson'ın mesajı beni sandalyemde dik oturmaya zorluyor.

Theo, Pennsylvania'da çok başarılı bir fizyoterapist. Birkaç yıl önce, Cameron Parker'ın hokey takımına yardımcı olan aynı sağlık ekibinin bir parçasıydık, ta ki o ailesine daha yakın olmak için Pennsylvania'ya kalıcı olarak taşınmaya karar verene kadar.

Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey başardığını görmek, arkadaşım için yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Saatin kaç olduğunu fark etmeden onun numarasını tuşladım. Neyse ki, o benden üç saat ileride, bu yüzden telefonu açtığında bana küfür etmeyecek.

"Senden bu kadar çabuk haber alacağımı beklemiyordum," diye şakacı bir sesle diyor Theo birkaç kez aldıktan sonra. "Hak ettiğin tatilin tadını çıkarmıyor musun?"

Gölümsüyorum, zihnim yan odadaki adama yöneliyor, son birkaç günü düşünmek bile vücudumu hızla ısıtıyor.

Evet, tam olarak dinlenmek sayılmaz, ama dünyadaki herhangi bir tatilden daha iyi.

"Sana söylediğin her şeyi yapacağına söz veren, sonra da tam tersini yapan, kontrol edilemez bir grup sporcudan uzaklaşmak mı? Tabii ki. Ama böyle bir teklifi önüme koyup, benim peşinden gitmeyeceğimi bekleyemezsin dostum."

Onun güldüğünü duyuyorum ve arka planda, muhtemelen çocuklarının genç sesleri mutlu bir şekilde cıvıldıyor.

"Ee, ne dersin?"

Son konuşmamızda, daha kalıcı bir iş aramak istediğimi söylemiştim. Ama onun teklif ettiği şey bundan çok daha fazlası. Olası bir ortaklık.

"Sanırım ilgileniyorum."

"Bu harika bir haber," diyor ve heyecanını hissedebiliyorum. şu anda içimde de aynı heyecan var. "Dinle, yüz yüze konuşmak daha iyi olur. Birkaç günlüğüne buraya gelebilir misin? Her şeyi ayarlarım. Ben de oraya gelirdim ama kızları bırakacak birini bulmak çok zor olurdu."

Cooper'ı birkaç günlüğüne bile olsa bırakma düşüncesi göğsümü sıkıştırıyor ama bunu bastırıyorum.

"Sorun değil. Ne zaman ihtiyacınız var?"

"Sana uygunsa, birkaç gün içinde bir uçuş ayarlayabilirim."

"Evet, harika olur. Uçuşun ayrıntılarını bana bildir, orada görüşürüz."

"Tamam dostum. Yakında görüşürüz."

Telefon kapandığında, arkamdan gelen hafif bir hışırtı sesi duydum.

Ve Cooper ile karşı karşıya geldim.

Uykudan uyanmış, siyah saçları dağınık, tişörtü buruş buruş, ama hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Yüzümde bir gülümseme belirmeye başlar ama onun yüzündeki ifade bunu engeller.

Kaybolmuş gibi görünüyor. Üzgün. Sanki yıkıcı bir şey öğrenmiş gibi.

Saniyeler içinde ayağa kalkıp onun önüne geçiyorum.

Ellerimi boynunun iki yanına koymadan önce yüzündeki saçları çekiyorum.

"Ne oldu, bebeğim?"

Gözlerini indirdi, artık mavi gözlerini göremem, ama boğazını temizlediğini hissediyorum.

"Gidiyor musun, Li?" diye fısıldadı.

Gidiyor muyum? Ne demek istiyor...

İçimde bir şey donuyor.

Ne zamandır burada duruyor?

Theo ile telefonda söylediğim her şeyi tekrar düşünüyorum ve o konuşmanın Cooper'a nasıl gelmiş olabileceğini düşündüğümde kalbim bir an duruyor.

Sanki yine gidiyormuşum gibi.

O bunu göremese de, ben zaten başımı sallıyorum.

"Cooper, ben..."

"Sorun değil, Li," diye gülüyor, garip bir şekilde, benim tutuşumdan nazikçe kurtuluyor. "En azından bu sefer bir uyarı alsaydım iyi olurdu." Gözlerini kaldırıp benimkilere sabit bir şekilde bakıyor, ama ben onun sadece cesur bir yüz takındığını biliyorum. Sanki üşümüş gibi kollarını ovuşturması içimde bir şeyleri soluyor. "Toplanmana yardım etmemi ister misin?" diye soruyor ve son kelimedeki sesi çatlıyor.

O sesin titremesiyle göğsümde düşük bir gürültü başlar, sanki bir hayvan yaralı eşini yatıştırma ihtiyacına cevap veriyormuş gibi.

Bir saniye sonra sırtı duvara çarpar ve dudaklarından küçük bir inilti çıkar, gözleri büyür. Elim en sevdiğim yeri, yumuşak ensesini okşar ve gözleri kapanmaya başlayana kadar hissettiği tüm gerginliği masaj yaparak gideririm.

Eğilip, aralık dudaklarını ısıırıyorum.

"Seni asla terk etmeyeceğim, Coop," diye mırıldanıyorum.

Vücudunun bana karşı gevsediğini hissediyorum.

Elim bükülüp boğazını tuttuğumda gözleri titrer.

"yle mi?" diyor, vücudu hafifçe bana doğru eğiliyor, ta ki sert penisi uyluğuma srtnene kadar.

Siktir, bu haliyle nasıl da güzel görünüyor.

Boğazından duvara yapışmış, vücudu sürtünme arayışında, dudakları ısırılmış, gözleri yarı kapalı, yavaşça artan zevk ve kalıcı hüzünle.

Beni onun için deli ediyor.

Elim onun muhteşem kıını bulur, kaslarını sıkıca kavrar ve kasıklarımızı birbirine yaklaştırır.

Ağzından çıkan inilti vücudumu sıcaklıkla dolduruyor.

Boğazındaki elime karşı direnerek bana sürtünmeye çalışıyor ama ben onu çok sıkı tutuyorum.

İstese kolayca elimi çekebileceğini bilmek, ama benim ona verdiğimi almayı tercih etmesi, kanımı kaynatıyor ve ona izimi bırakma, güzel boynunu morartma, başkalarının ve kendisinin hatırlaması için onu bir hatırlatma olarak taşıması için arzu uyandırıyor.

Giydirilmiş penislerimizi bir araya getiriyorum, ikimizi de ıldırta n çılgın bir ritimle ona yavaşça srtnyorum.

"Hayır, bebeğim," kulağına sessizce homurdanıyorum. "O telefon senin düşündüğün gibi değildi ve sonra açıklamama izin verirsen, birkaç dakika içinde ikimizi de boşaltacağım. Kulağa hoş geliyor mu?" Son sorumu, kalçalarımı şehvetli bir şekilde kıvırarak vurguluyorum.

"Evet, Li," sesi benim tutuşum altında mahvolmuş gibi geliyor. "Bizi boşalt."

Bu, gevşek şortlarımızı testislerimizin altına çekip, sonunda sertleşmiş penislerimizi serbest bırakmadan önce ihtiyacım olan tek izin.

Avuç içime tükürdüm ve göz bebeklerinin o kadar büyüdüğünü, etraflarındaki mavinin neredeyse kaybolduğunu izledim.

"Siktir, neden bu kadar sıcak?" diye inliyor ve elim ağrıyan siklerimizi birbirine yaklaştırdığında daha da yüksek sesle inliyor. Bu his ve birbirine sürtünen parlak siklerimizin yakıcı görüntüsü karşısında ben de inliyorum. Bu noktada ikimiz de sızıntı yapıyoruz ve ek salya, yumruğumun etrafımızda kaymasını mükemmel bir işkence haline getiriyor. Elimi sert vuruşlarla yukarı aşağı pompalıyorum, ıslak, çamurlu sesler koridoru dolduruyor.

koridoru doldurur.

"Bize bak, Coop. Senin güzel sikini sikmemi izle."

Gözleri açık kalmak için mücadele ediyor, zevk dalgalarına karşı gözlerini kapatma isteği ona çok ağır geliyor.

"Tanrım, L... Liam. Bu işte nasıl bu kadar iyisin?" diye mırıldanıyor, kollarını kaldırıp omuzlarıma atıyor ve yolculuğa tutunuyor.

Elimle kırmızıya boyadığım boğazını bırakıp, uyluğunu kavrayarak kıcıma kilitlenene kadar yukarı çekiyorum. Bu açığı açıyor, ben de yumruğumu gevşetip ona doğru itmeye başlıyorum, hareketimiz testislerimizi birbirine çarpıyor, ön sıvı sürekli olarak dışarı sızarken tutuşum giderek daha kaygan hale geliyor.

Cooper kendinden geçmiş görünüyor. Gözleri çılgın, tırnakları sırtımı çiziyor, kalçaları benim itmelerimle buluşuyor ve ben onu yutmak istiyorum.

Ve öyle yapıyorum.

Dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum, dillerimiz çılgın bedenlerimizin buluşmasına uygun vahşi bir dansla birleşiyor. Onun ağzını yalayıp yalayıp yalıyorum, ta ki hissedebildiğim, duyabildiğim, tadabildiğim tek şey o olana kadar.

O, orgazmımı yıkıcı bir şekilde yüzeye çıkaran bir çığlık atarak ağzını benden uzaklaştırır.

"Oh lanet olsun, Li. Beni boşaltıyorsun. Beni ..." Cümlesini bitiremez, çünkü vücudu kollarımda kasılır, penisi benimkini spermle ıslatır ve bu manzara beni dizlerimin üzerine çöker.

Sikim patladığında içimden bir hırıltı kopar, sıcak sperm ikimizi de kaplar ve artık daha yavaş ama hiç durmadan birbirimize doğru itip kakmaya devam ettiğimizden başka hiçbir şeyi göremem. Sanki durmak hayal bile edilemezmiş gibi.

Cooper'ın ağzından keskin bir ses çıkar ve aşırı uyarılma aşamasına geçtiğimizi anlarım.

Uyluklarını nazikçe indirip başını bana doğru eğiyorum.

Spermle kaplı elimi dudaklarıma götürüp, birlikte yarattığımız her şeyi yalayıp emdiğimde, gözlerini benden ayırmadığından emin oluyorum.

Geniş, meraklı bakışlarıyla her şeyi içine çekerken yutmasını izlerim ve gözlerinin yaramazlıkla parladığı ve şeytani bir gülümseme dudaklarını kıvrılttığı anı görürüm.

Bu, başımı kendine doğru çekip ağzımı yalamaya başlamadan hemen önceki andır, ikimizin tadını çıkararak, bedenimi ve ruhumu yok eden bir öpücükle.

Ayrılıyorz ama dudaklarına küçük öpücükler kondurmaktan kendimi alamıyorum.

"Senin sayende, Coop," diyorum ona yumuşak bir sesle ve kaşları karışıklıkla çatılıyor. "Bu kadar güzel çünkü sensin."

Bir saniye şaşkın görünür, sonra yumuşak bir kızarıklık yanaklarına ve boğazına yayılır, onu daha da kırmızı gösterir.

Gülümsemesi en bulutlu günleri bile aydınlatabilir.

"Beni bayılmaya mı çalışıyorsun, Liam Carter?"

Kolumu beline doluyorum.

"Sen izin verirsen, Cooper West," derim, şakağına ve hafif terli saçlarına burnumu sürterim.

O kıkırdar, bu ses ikimizi de şaşırtır, sonra birbirimize bakarak gülmeye başlarız.

"Eh, kesinlikle o yolda ilerliyorsun. Görünüşe göre beni uyanmayı ipe çekmemi sağlayacak bir yol bulmuşsun."

"İnan bana, seni her gün böyle uyandırmak benim için bir zevk olur," diyorum gülümseyerek.

"Sabahları beni sevimli bir insan yapmaya çalışmak ciddi bir görev."

"Kendimi bu göreve adamaya hazırım, bebeğim."

Sevgi dolu bu sözler karşısında gözleri yumuşadı ve ben onun ayaklarının dibinde erimek istedim.

Onu kendime sarıp, "Hızlı bir duş alıp o telefon hakkında konuşmaya ne dersin?" diye mırıldanıyorum.

Yumuşaklığı yüzünden hiç kaybolmaz, başını sallar ve beni banyoya kadar takip eder.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cooper

Yarım saat sonra mutfak masasında oturmuş, Li'nin hazırladığı krepleri yiyorum.

Vücudum gevşemiş ve rahatlamış durumda, onun hazırladığı lezzetli yiyeceklerle karnımı doyururken mutlu bir iç çekiş kaçıyor.

Görünüşe göre en iyi arkadaşımın bana yaşattığı orgazmlar beni çok mutlu ediyor.

"Vay canına, bu krepler çok lezzetli. Bu yemekleri nerede öğrendin?"

Kendi tabağını yerken hafifçe gülüyor.

"Beğendiğine sevindim. Şimdiye kadar sadece kendime yemek yapıyordum."

Tamam, bu sözler kulağıma olması gerekenden çok daha hoş geliyor. "Yani benim senin ilk denek olduğumu mu söylüyorsun?"

Gözlerimiz ortada buluşuyor ve onun gözleri parlıyor.

"Hayır, Coop. Sadece bakmak istediğim ilk kişi."

Ağızımdaki yiyeceği zorlukla yutuyorum, sözleri beni o kadar sıcaklık ile dolduruyor ki, kızardığımdan eminim.

"Şey, bu... um... çok hoş," diyorum boğuk bir sesle ve o yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Peki, o telefon ne hakkındaydı?"

Koridorda durup Liam'ın konuşmasını dinlediğim anı hatırlayınca göğsüm sıkışır. Onun ayrılacağını duyduğumda midem nasıl düğümlenmişti. Yıllar önce olanları tekrarlamak düşüncesi bile beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetmişti.

Konuşmamız gereken bir konu olduğunu biliyorum.

O zamanlar hakkında. Onun benden o şekilde kaçmasının gerçekte nasıl bir şey olduğu hakkında. Neredeyse yabancılar haline gelmemiz hakkında.

Şimdiye kadar.

O kapıdan içeri girdiğinde ve dünyam ekseninden saptığında.

Bunun hakkında konuşmamız gerektiğini biliyorum. Ve konuşacağız.

Sadece... sadece şimdi değil. O zaman hissettiğim her şeyin yeniden su yüzüne çıkıp beni unutmak istediğim bir şeye sürüklemeyen, bu yeni ve heyecan verici gerçekliğe biraz daha uzun süre tutunmak istiyorum.

Onun beni kucakladığı, her yerime dokunduğu, hayatımda hiç olmadığım kadar orgazm olduğum ve bana bebeğim dediği bu garip ama rahat gerçeklik.

"Arkadaşım Theo, benimle ortaklık kurup Oregon'da yeni bir fizyoterapi kliniği açmayı teklif etti. Yıllardır birlikte çalışıyoruz ve benim daha kalıcı bir iş aradığımı bildiği için bunu deneyebileceğimizi düşündü. Arama bununla ilgiliydi," diye devam etti ve gözlerime sabit bir şekilde bakarak durakladı. "Detayları konuşmak için onun görev yaptığı Pennsylvania'ya uçacağım. Ama sadece birkaç günlüğüne, Coop. Daha fazlası değil."

Onun söylediklerini dinleyerek başımı sallıyorum ve sesindeki heyecanı fark etmeden edemiyorum.

"Daha kalıcı bir şey, ha?" Dişlerimi sıkarak kendimi çılgınca sırtıtmaktan alıkoyuyorum.

Liam'ın gülümsemesi
neredeyse vahşi. "Çok kalıcı,
bebeğim."

Birkaç saniye boyunca masanın karşısından birbirimize bakıyoruz, sonra onu kızdırmak için pes ediyorum.

"Peki, sana da bir takma ad bulayım mı?" Bir lokma daha yutup portakal suyu içtikten sonra ona soruyorum.

Liam'ın gözleri, kendi meyve suyu bardağının üzerinde kırışıyor. "Bana zaten bir takma ad buldun."

"Ne? Li mi? Ama bu gerçek bir takma ad değil ki. Herkes sana öyle seslenebilir."

Bana o yoğun bakışıyla bakıyor ve bu bakış, düşüncelerimi dağıtır.

"Ama bunu sadece sen yapıyorsun. Ayrıca," diye başlıyor ve aniden sandalyemi yanına çekerek zeminde gıcırdatıyor, "Bana öyle seslendiğinde hoşuma gidiyor," diyor, sesi alçak ve boğuk. Parmağını boynumdaki hafif izlerin üzerinde gezdiriyor. "Özellikle de orgazm olurken inlerken."

Tanrım. Bu adamın ağızı ne kadar da pis.

Bu konuşmaya büyük ilgi gösteren sikime gizlice yer açmak için koltuğumda kıpırdanıyorum, ki Liam bunu elbette fark ediyor.

Dudaklarını gerginleştiren kendini beğenmiş gülümsemesi bu kadar çekici olmamalı.

"Yine de," diye boğuk bir sesle söylüyorum, "başka bir şey de bulmak isterim."

Sandalyesine yaslanıp bacaklarını genişçe açmış, çok sakın görünüyor ve ben de onun beni kızdırdığı gibi onu biraz kızdırmak istiyorum.

Ve belki, sadece belki, uzaktayken beni düşünmesini sağlamak için.

Kalkıp kucağına oturup kollarımı ona doladığımda koyu yeşil gözleri hafifçe genişliyor.

"Peki ya 'yakışıklı'?" diye soruyorum, dudaklarının bir köşesini yumuşakça öperek.

Nefesi kesiliyor.

"Ya da 'seksi'?" Diğer köşesini öpüyorum.

Gözleri şimdi sıvı ateş gibi ve ben bu halini seviyorum.

"Ya da belki," diye duraksıyorum, düşünüyormuş gibi yapıyorum, "aygır."

Tabii ki gülüyor, ki benim amacım da buydu, ve kollarını bana sıkıca sarıyor, beni sert, kaslı vücuduna yapııştırıyor.

"Lütfen bana 'yakışıklı' deme."

"Oh, ama 'yakışıklı' ve 'seksi' olur mu? Çok mütevazı mısın?" Şaka yapıyorum, parmaklarım sabahın ışığında daha açık renge bürünmüş kumral saçlarını okşuyor.

"Senin sözlerin, bebeğim. Benim değil," diye mırıldanır, çenemi öper ve içimi bir titreme kaplar. "Peki ya sen, Coop? Sana başka ne diye hitap etmemi istersin?"

Yüzündeki ifade tamamen şeytani ve şüphesiz ki benim alaycılığımın geri teptiğini anlıyorum.

Liam elini omurgamdan aşağı doğru kaydırıyor ve yemin ederim, içgüdüsel olarak onun dokunuşuna doğru eğiliyorum.

"Peki ya 'tatlım'?" diye sırtarak, beni memnuniyetle iç geçirten hafif okşamalarına devam ediyor. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Ya da belki 'ihtiyacı olan küçük şey'."

Onun sözleri üzerine gözlerim fal taşı gibi açılır, bir elektrik akımı kalbimi kulaklarımda güm güm attırır.

Liam, bir avcı gibi tepkime odaklanır ve ifadesi kararır.

"Bunu sevdin, değil mi?"

Tek yapabileceğim başımı sallamak. O, sıcak ve güçlü elleriyle bana dokunmayı hiç bırakmıyor, kulağıma fısıldamayı hiç bırakmıyor ve tek yapabileceğim başımı sallamak çünkü bu adam, hiç istemeyeceğimi düşündüğüm şeyleri istememi sağlıyor.

"Sana bakmamı, seni sakınleştirmemi, şımartmamı ve ne kadar muhtaç olduğunu hatırlatmamı mı istiyorsun, tatlım?"

"Siktir, Li," ona yaslanıyorum, vücudum onun söylediği ve yaptığı her şeye çoktan tepki veriyor. "Bana ne yapıyorsun?"

Eli yukarı doğru kayarak boynumu kavradı. Bakışları yumuşak ve şefkatliydi.

"Senin bana yaptığın şeyin aynısını, Coop."

O kadar samimi ve dürüst ki, ikimizin de hazır olmadığı şeyler söylememek için gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

Bunun yerine, başımı omzuna yasladım.

"Her neyse, hepsi senin suçun. Beni aptal ellerine ve gülünç yüzüne bağımlı hale getirdin, şimdi de beni kesiyorsun."

Onun kıkırdaması başımı sallamama neden oluyor.

"Tamam, peki şuna ne dersin? Ben döndüğümde bir gün izin alabilir misin?"

Hemen canlanıyorum, başım dikleşiyor.

"Tabii ki alabilirim, patron benim, ne istersem yaparım. Aslında ne istersem değil, ama istediğimi gerçekleştirebilirim."

En sevdiğim gülümsemesini yapar, onu mutlu gösteren gülümseme. Çok mutlu.

"O zaman bunu gerçekleştir, çünkü seni bir yere götüreceğim."

Nefesim kesildi. "Nereye?"

"Olmaz, bu bir sürpriz," diye gülerek kolumu itip kaçıyor.

"Ne ? O zaman neden bana bu kadar erken söyledin?"

Bilememek beni öldürecek!"

Elimi avucunun içinde sıkıca tutup göğsüne bastırıyor.

"Sana şimdi söyledim çünkü eve döndüğümde düşünecek bir şeyin olsun istiyorum."

Ev.

Siktir, bana böyle şeyler söylememeli.

"Tamam, sabırlı olacağım."

Boş bakışları her şeyi anlatıyor.

"Siktir git, Liam."

Yüzünde beliren gülümseme tamamen ahlaksız. "Her şeyin bir zamanı var, tatlım," diye karanlık bir gülümsemeyle.

Tanrım, muhtemelen terliyorum.

"Vay canına, kendine çok güveniyorsun." "Sadece gerçekleri söylüyorum, Coop."

Dudakımı ısırarak, dışarı çıkmak isteyen aptal gülümsemeyi kontrol etmeye çalışıyorum. "Oh, ve açıkça belirtelim, bu bir randevu," diye ekliyor gözleri parıldayarak ekledi.

Kelebekler midemde patlıyor.

"Tamam mı?" diye fısıldıyor yumuşak bir sesle, sesinde bir parça kırılma beliriyor.

"Tamam," diyorum ona basitçe, dudaklarımı onun dudaklarına değdirerek ve öpücüğümlle kelimelerin ifade edemediği her şeyi anlatarak.

Liam yokken, işteki tüm yarım kalmış işleri kontrollü ve odaklanmış bir şekilde halletmek için dünyadaki tüm zamanım var.

Evet. Tabii. Odaklanmakmış, hadi oradan.

Zihnim, bütün gün tekerleğinde koşan bir hamster gibi.

Düşüncelerim onunla dolu; ellerinin hayali dokunuşunu hissediyorum ve en sıradan işleri yaparken bile onun müstehcen ve tatlı sözleri aklıma geliyor.

Ama en kötüsü, onu özlemem.

Taşınalı yaklaşık bir ay oldu ve ondan önce yıllardır birbirimizi görmemiştik.

Onun yokluğuna alışmış olmam gerekirdi.

Ama şimdi sanki kokusu dairenin her yerinde, havada onun taşıdığı o sarhoş edici portakal ve lavanta kokusu var.

Tamamen rastgele yerlerde benzer bir koku aldığımı sandığım sayısız kez ya da vücudumun aniden ısındığını açıklamaya bile çalışmayacağım.

Bu noktada bu bir Pavlovian tepkisi.

Kafedeki yiyecek ve içecek envanterini nasıl tam olarak kontrol ettiğimi, bekleyen tüm siparişleri nasıl bitirdiğimi veya önceki haftaların tüm finansal istatistiklerini nasıl gözden geçirdiğimi bile bilmiyorum, çünkü bir gözüm telefonumun ekranında bir mesajın yanıp sönmesini bekliyordu.

Ya da randevumuzu düşünerek sürekli dalgın dalgın dolaşırken Lily ve diğerleriyle nasıl bir sohbet yürüttüğümü.

Tanrım. Liam'la randevu.

Göğsüm ısınır ve yüzümde aptalca bir gülümseme olduğunu ve bunun beni salak gibi gösterdiğini eminim.

Ama umurumda mı?

Hayır.

En iyi arkadaşımın bir randevunun nasıl olacağını bile bilmiyorum ama umurumda değil. Tek bildiğim ve umursadığım şey, o bunu söylediği andan itibaren damarlarımda kaynayan heyecan.

Nate'in yanına gitmek için hazırlanırken, telefonum çaldı ve kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

Tanrım, bu çok saçma.

Birine takıntılı olmak böyle bir şey mi?

Aynı anda hem mutluluk hem de işkence gibi mi?

Li: Ne yapıyorsun, bebeğim?

Eğer benim işlevsel bir yetişkin olmamı istiyorsa, bana öyle hitap etmeyi gerçekten bırakmalı.

Ama ben onun bana öyle seslenmesini istemiyorum.

Ben: Evden çıkıp Nate'in evine gidiyorum.

Ben: Onunla ve Madison'la film gecesi yapacağız.

Li: Kulağa hoş geliyor.

Li: Bu, kız arkadaşınla resmi buluşma mı?

Li: Benim orada olmamamdan dolayı kırılmalı mıyım?

Kapıyı arkamdan kilitleyip arabaya doğru yürürken, başından beri Nate'i Madison konusunda nasıl takıldığımızı düşünerek gülümsüyorum.

Ben: Hayır, öyle bir şey yok, yakışıklı.

Ben: Sanırım sadece dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunu söylediğim için davet edildim.

Li: Yakışıklı mı?

Kalbim hızla atmaya başladı.

Ben: Birkaç sevgi sözcüğü deniyorum.

Ben: Beğendin mi...?

Liam yazıp dururken, yazıp dururken nefesimi tutarak izliyorum.

Li: Lanet olsun, Coop. Beni delirtiyorsun.

Sokakta yüzümde beliren çılgın gülümsemeyi bastırmak için dudajımı ısırıyorum ve telefonumu cebime koyup Nate'in evine vardığımda yetişkin gibi cevap vermeye karar veriyorum.

Ancak, araba sürerken cebimde ikinci bir mesajın titreşmesi, beni aşırı farkında hale getirir ve Liam'ın başka ne gönderdiğini okumak için can atarım.

15 dakikalık yolculuk sonsuz gibi geliyor, ama arabayı park ettiğim anda telefonum elimde.

Li: Neden dikkatini dağıtmaya ihtiyacın var, tatlım?

Oops.

Li: Bebeğimin aklında bir şey mi var?

Aman Tanrım.

Sertleşme. Sertleşme. Sertleşme, mantra gibi tekrarlıyorum.

Ben: Lütfen, ortak arkadaşımız ve onun kız arkadaşıyla buluşmak üzereyken beni sertleştirme.

Liam gülen bir emoji gönderir, ardından ikinci bir mesaj gönderir.

Li: Tamam, seni dikkatini dağıtan şeyle baş başa bırakayım.

Li: Şimdilik.

Onun son sözleri beni titretir, onları yüksek beyin fonksiyonlarımı kaybetmeme neden olan düşük, boğuk sesiyle söylediğini hayal ederek.

Ve şimdi bir şekilde normal davranmam mı gerekiyor? Harika.

Kendimi kontrol altına almaya zar zor vakit buluyorum ki kapı açılıyor ve Nate'in gülümseyen yüzüyle karşılaşıyorum.

"Selam dostum," diye gülümsüyor ve beni yarı kucaklayarak içeri alıyor. "İçeri gel."

"Merhaba, Cooper!" Madison'ın neşeli sesi
ses daha içten geliyor.

"Hey, millet! En sevdiğim iki aşk kuşu nasıl?" Nate inlerken Madison içtenlikle gülüyor.

"Hadi ama dostum. Seninle dalga geçmeden duramayacağımı biliyorsun. En komik suratları sen yapıyorsun."

Ve bu doğru. Nate'in yüzü tamamen çatık. Huysuz modu devrede.

Ancak, Madison köşeyi döndüğü anda, yüzü gözlerimin önünde değişiyor, ifadesi yumuşuyor ve bu kadına duyduğu hayranlığı yansıtıyor.

"Seni tekrar görmek güzel, Madison. Her zamanki gibi çok tatlısın."

Sağımdan bir yerlerden bir hırıltı geliyor ve ben de o hırıltının kaynağına sırtarak bakıyorum.

"Sakin ol dostum. Ben sadece nazik davranıyorum."

Madison'ı yanına çekerek Nate bana sert bir bakış atar.

"Başka bir yerde nazik ol."

Madison ve ben onun huysuzluğuna gülerek oturma odasına geçtik ve ben rahat koltuğa oturdum.

Bu düşmanlık da neyin nesi? Sırf lisedeyken onu tanıştırmıydın diye sordum diye mi?

Keşke Nate, en yakın iki arkadaşının son zamanlarda neler yaptığını bilseydi.

Bunu kabul eder miydi?

"Cooper?"

"Hm?"

Nate bana konuşuyormuş gibi bakıyor, ama tabii ki ben Liam dünyasına dalmış durumdayım.

"Pardon, ne diyordun?"

"Liam'la işlerin nasıl gittiğini sordum. Bilirsin, birlikte yaşama meselesi."

Evet. Tekrar Liam dünyasına dalmıştım. "Oh, her şey harika!"

Sesim çok tiz mi?

Boğazımı temizliyorum.

"Her şey harika. Daha iyi bir ev arkadaşı olamazdı."

Yani, temiz, düzenli, seni çılgına çeviren ve kollarında uykuya dalmana izin veren bir oda arkadaşı istemeyen kim var ki?

Dikkatimi dağıtmak için bu kadar yeter.

"Bunu duymak güzel," Nate nazikçe gülümsüyor ve bunun samimi olduğunu biliyorum.

Bu kadar zamandır Nate'in yanında kanepede sessizce oturan Madison'a dönüp bakıyorum ve yemin ederim, onun zeki gözleri beni tamamen görüyor. Bakışları, Liam'ın elinin bıraktığı kızarıklığın neredeyse tamamen kaybolduğu boynuma kısa bir süre takılıyor.

Ama hiçbir şey söylemiyor, sadece beni rahatlatan o sakin, anlayışlı gülümsemesiyle bana gülümsüyor.

Ben de ona tüm samimiyetimle gülümserim.

"Peki, ne izleyeceğiz?" Ellerimi ovuşturarak gülümsüyorum. "Lütfen korkunç bir şey olduğunu söyle."

Madison yenilgiyi kabul edercesine iç çeker ve Nate kıkırdar.

"Evet," diye mırıldanır. "Geçen gün ona inanılmaz derecede kötü bir film izlettirdiğim için ona bir borcum vardı."

"Merak etme, Mads. Her zaman yastığın arkasına saklanabilirsin."

"Sorun değil. Gözlüğümü çıkaracağım. Gözlüğüm olmadan sadece renkler ve şekiller görüyorum."

Gülümseyerek, hepimiz atıştırmalıklarımızı ve patlamış mısır kaselerimizi alıp, odayı sadece televizyonun ışığı ve akılda kalan film müziği doldurana kadar ışıkları kısıyoruz.

Film şaşırtıcı derecede iyi, sizi oyuna dahil edecek kadar korkutucu ama bir fısıltı bile duyduğunuzda sıçrayacak kadar da değil.

Filmin ortasında cebimde bir titreşim hissediyorum ve bu, hiçbir gerilim filminin yapamadığı şekilde kalbimin hızlanmasına neden oluyor.

Kot pantolonumdan dikkat çekmeden çıkarmaya çalışıyorum, ama Nate ve Madison'a bir göz attığımda, birbirlerine sokulmuş halde, kimsenin bana dikkat etmediğini anlıyorum.

Li: Aklından ne geçiyordu, söyle bana.

Ben: Şimdi mi?

Li: Şimdi.

Kot pantolonumun içinde penisim titriyor.

Ben: Sen burada olmasan bile seni nasıl hissettiğimi.

Li: Siktir

Li: Devam et

Ben: Yemin ederim, duştan sonra bile evin her yerinde, yatağımda, tenimde senin kokunu alabiliyorum.

B e n : Ellerin beni okşamasını özlüyorum ve bu beni zayıf düşürüyor.

Ben: Ve seni görmek ve seninle o randevuya çıkmak için sabırsızlanıyorum.

Ben: Kulağa nasıl geliyor?

Li: Sanki beni bir sonraki uçağa atlayıp eve dönmeye zorluyormuşsun gibi geliyor.

Li: Sesini duymam lazım, bebeğim.

Tanrım, ben de bunu istiyorum.

Ben: Birkaç saat sonra evde olacağım.

Ben: Beni bekler misin?

Li: Her zaman.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Liam

Ekran Cooper'ın adıyla aydınlandığında saat geç olmuştu.

On yedi yıl ayrı kaldıktan ve sadece birkaç hafta içinde, onu takıntımdan korumak için oluşturduğum tüm direnç, ayaklarının dibinde toz oldu.

Şimdi kapılar ardına kadar açık ve o her şeyi memnuniyetle kabul ediyor.

Bana ona dokunmama izin veriyor.

Ona olan tüm ihtiyacımı ona aktarmama izin veriyor.

Onu elinde tutabileceğimi ummama izin veriyor.

Ondan uzak geçirdiğim son birkaç gün cehennem gibiydi. Neyse ki, uyanık olduğum zamanın çoğunu Theo ile geçirdim ve iş teklifinin her yönünü ayrıntılı olarak tartıştık.

Cooper'ın aramasını kabul ettiğim anda tüm yorgunluğum uçup gidiyor.

"Selam, bebeğim."

"Selam, yakışıklı," diyor ve güzel yüzündeki sırıtışı neredeyse gözümün önüne getirebiliyorum.

Gülüyorum.

"Nedense, bunun tutacağını sanmıyorum."

"Hayır mı? Nate'e de sana öyle demesini söyleyebilirim."

"Lütfen yapma," diyorum, yüzümü buruşturarak. "Bu muhtemelen beni ve onu travmatize eder."

"Evet, muhtemelen haklısın," diye kulağıma yumuşak bir şekilde gülümser. "Günün nasıl geçti?"

"İyi idi, ama şimdi daha da iyi oldu." "Her zaman bu kadar tatlı dilli miydin?" "Hayır, sen beni böyle yapıyorsun."

O mırıldanıyor ve ben onun yanaklarının hafifçe kızardığını biliyorum.

"Kızarıyor musun?"

"Hayır?"

"Bana soru mu soruyorsun, yoksa söyle mi?"

"Çok karanlık, anlayamıyorum," diye mırıldanıyor ve onun soyunduğuna dair hışırtı sesleri duyuyorum.

Kısa, tereddütlü bir sessizlik olur ve keşke yüzündeki ifadeyi görebilseydim.

Tam konuşmak üzereyken, onun sözleri benim sözlerimi keser.

"Seni özledim, Li."

İşte bu. Beni çılgına çeviren o nefes nefese sesiyle bana söylediği iki harfli isim.

Beni özlediğini söylemesiyle birleşince?

Onun için kendimi kaybettim.

"Evet?"

"Evet."

"Ben de seni özledim, Coop. Hem de çok."

Telefonun diğer ucunda nefesinin kesildiğini ve yumuşak bir şekilde nefes verdiğini duyuyorum.

"O filmi s e n i n le izlediğimi hayal ettin mi? Seni kollarımda tuttuğumu?"

"Tanrım, Li, bunu çok istedim."

"Sen istemiştin, istemedin ? Bu bu hepsi hayal hayal ettiğin tek şey mi, tatlım?"

Onun tereddütleri beni karanlık bir şekilde güldürüyor.

"Başka ne hayal ettin, Coop? Senin güzel boynunu daha önce öpmeden yumuşak yerleri yerleri yerleri benim

çürüklerim vardı?"

Ona yapmak istediğim her şeyi anlatırken sesim alçak bir tona düşüyor.

"Elimi gömleğinin içine sokup titrek karnını okşadıktan sonra, iç çamaşırının içine sokup ağlayan sakinle oynamış mıydım?"

"Siktir, Liam. Bana böyle konuşmana bayılıyorum," diye kulağıma sessizce inliyor ve ben de uyku pantolonumun içinden sikimi sıkıştırmak zorunda kalıyorum.

Ve sesinden anladığım kadarıyla, aynı fikri olan tek kişi ben değilim.

"Şu anda ne yapıyorsun, Coop? Benim için güzel sikini mi okşuyorsun?"

"E-Evet," diyor kırık bir sesle.

"Güzel. Sert sikiş benim için damlayana kadar onunla oyna ama boşalma. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Sanırım öyle." Lanet olsun, o kadar bitkin görünüyor ki, kendi aletimi yumruklamadan duramıyorum.

"Aferin oğlum." Övgü istemeden ağzımdan çıkıyor ve bir an nefesimi tutuyorum, nasıl karşılayacağını bilemiyorum.

Ama o nefesini tutuyor ve tek duyduğum şey etin ete çarpma sesi.

"S-siktir, Liam. Senin için çok iyi olmak istiyorum."

Siktir, o bunu seviyor. O bunu seviyor ve ben onu tamamen yutmak istiyorum.

"Sen benim için çok iyisin, bebeğim. Arkadaşlarımız birkaç metre ötedeyken, karanlıkta elimi sertçe pompalarken, sen avucunla inlemelerini bastırmaya çalışırken, benim seninle oynamama izin verir miydin?"

"*Li!*" Lanet olsun, adımı haykırıyor ve onun için o kadar çok ıslanıyorum ki, yumruğum ağrıyan sikime çarpıyor.

"Evet, benim adımları haykırmak isterdin ama yakalanmamamız için sessiz kalmak zorundaydın, bu yüzden şu anda dudaklarından çıkan tüm o ateşli sesleri

Çünkü o sesler sadece benim kulaklarım için. Öyle değil mi, bebeğim?"

"Ah – evet, onlar senin. Sadece senin, Li," diye inliyor ve göğsümdeki sahiplenici canavar onayını haykırırken, o mükemmel iniltiyi öpmek için orada olmak isterdim.

"Doğru, bebeğim, hepsi benim, tıpkı senin gibi, değil mi, Coop?"

Boğuk inlemesi kulağıma müzik gibi geliyor, çünkü boşalmaya çok yakın olduğunu biliyorum.

"S-siktir, e-evet, ben seninim Li. L-lütfen, boşalmama izin ver," diye çaresizliğini ele veren acı dolu bir sesle fısıldadı.

"Evet, sen benimim Cooper. Şimdi, boşalana kadar yumruğunu sik

iyi bir ocuk gibi sik, ta ki spermle ıslanana kadar."

Onun düşük inlemesi, sesini duyduğum andan beri içimde biriken orgazmı tetikliyor. Beni nefes nefese bırakan bir güçle içime giriyor, seğiren sikimden sperm fışkırıyor, karın kaslarımı ve elimi kaplıyor.

"Tanrım," Coop kulağıma nefes nefese fısıldadı. "Sanırım beni mahvettin."

Onun hafif kahkahası, kalbimi ona duyduğum tüm hayranlıkla doldurur.

"Eğer teselli olacaksa, ben de seni mahvettim galiba."

O i çeker ve ben o i çekişi göğsümde hissederim.

"Hey, Li?"

"Evet, Coop?"

"abuk eve dön," diyor ve sesindeki hafif titreme, onu kollarımda tutup o titremede duyduğum tüm şüpheleri yok etmek istememe neden oluyor.

"Öyle yapacağım," diye ona söz veriyorum.

Sonuçta, tüm yollar ona geri dönüyor.

Ertesi gece eve dönüş uçağındayım.

Ülkemdeki başlangıç sermayesi, personel alımı ve emlak listeleri ile ilgili tüm konuları konuştuktan ve bir sonraki adımlarımızın ne olması gerektiğine karar verdikten sonra, Theo ve ben şimdilik uzaktan yapılabilecek bir şey olmadığı konusunda anlaştık.

Sabah erken saatteki uçağı bekleyebilirdim, ama Cooper'a daha erken varmak çok cazip geldi, bu yüzden daireye vardığımda içerisi karanlıktan başka bir şey yoktu.

Misafir odasına çantalarımı bırakıp hızlıca duş alırken ses çıkarmamaya özen gösterdim.

Temiz bir tişört ve külot giydikten sonra, ayaklarım beni aralık bırakılmış Cooper'ın kapısına götürdü. Sessizce içeri girdim ama gördüğüm manzara adımlarımı durdurdu.

Yastığına sarılıp yüzü bana dönük, karnının üstüne yatmış huzurlu bir şekilde uyurkenki halini içime çekiyorum. Dizlerinden biri daha yüksekte, siyah külotu kıkına yapışmış, üstünü örtmesi gereken çarşaf ise bu işi pek de iyi yapamıyor.

Nasıl aynı anda hem bu kadar masum hem de bu kadar günahkar görünebilir, asla bilemeyeceğim.

Yatağı çok fazla sallamamaya çalışarak çarşafın altına kayıyorum ve vücudum yatağa değdiği anda, onun narenciye kokusu beni sardığında, kendimi evimdeymiş gibi hissediyorum.

Son birkaç gündür hissettiğim gerginliğin buharlaştığını hissederek iç geçiriyorum.

"Li?" Cooper'ın uykulu mırıldanmasını duyarım. "Geri mi döndün?"

Ona yaklaşarak, kendimi onun sıcak vücuduna yaslar, sırtını önüme çeker ve bizi birbirimize kaynaştırırım.

Bana karşı eriyor ve ben de onun yumuşak boynuna hafif bir öpücük konduruyorum.

"Geri döndüm, bebeğim. Uyu," diye fısıldayarak şakağına bir öpücük daha konduruyorum. "Uyandığında burada olacağım."

"Mmm... Söz mü?" diye mırıldanıyor ama yumuşak horlamaları bana onun çoktan uykuya daldığını söylüyor.

"Söz veriyorum, aşkım." Ve rüyasız bir uykuya dalıyorum,
çünkü hayalini kurduğum her şey güvenle kollarımda.

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

Cooper

Dünyada en sevdiğim kişinin sıcak göğsünde uzanmış olarak uyanıyorum.

Yüzümün, sabahın bu saatlerinde hiç görmediğim bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum ve bunun sebebi tamamen o. Çünkü o burada. Çünkü bana geri döndü.

Yumuşak bir öpücük kondurmak için başımı kaldırıyorum ve o uyanıyor, beni daha sıkı kendine çekiyor.

Sevdiğim yosun yeşili gözleri, uykudan bulanık ve ağır bir şekilde açılıyor.

Yine de gözleri bana takılır takılmaz gülümsüyor. "Erken geldin," diye fısıldıyorum.

"Sana söz vermiştim."

Ve birdenbire, boğazımı tıkayan yumruyu ve gözlerimi yakıp kavuran acıyı hissediyorum.

"Evet. Sözünü tutun." Sesim kalınlaşır ve onun kafa karışıklığıyla kaşlarını çattığını, o koyu yeşil gözlerinin derinliklerinde bir soru belirdiğini görürüm.

O soruyu, bizi hem sakinleştirmek hem de ateşlemek için dudaklarımla bir öpücükle susturuyorum. Dilim ağzına giriyor ve o bunu hoş karşılıyor, elleri yüzümü okşamak ve elmacık kemiklerimi okşamak için yukarı kalkıyor.

Saatlerce sürmüş gibi gelen ama sadece birkaç dakika sürmüş olan bir öpücük. Bundan öteye gitmiyor. Sadece öpüşmekten mutluyuz, yan yatmış, dudaklarımız ağrıyana ve kalbim yıllardır hiç olmadığı kadar hafif olana kadar.

Sadece hava gerekli olduğunda ayrılıyoruz.

"Seyahatinin tüm ayrıntılarını anlat bana," diye fısıldıyorum boynuna.

Ve o da anlatır, gülümsemesi bir saniye bile kaybolmaz.

İki gün sonra, yıllardır ilk kez tam bir gün izinliyim.

Patron olarak, daha sık izin alabileceğim gerçeğinden daha fazla yararlanmam gerektiğini düşünürsünüz, değil mi?

Yanılıyorsunuz.

Her zaman, ihtiyaç duyulmadığım günlerde bile, sadece birkaç saatliğine de olsa, her şeyin yolunda olduğundan ve mutfakta bir patlama, büyük bir gıda zehirlenmesi veya teslim edilmeyen kahveyi talep eden müşterilerin isyanı gibi acil durumlar olmadığından emin olmak için işe gelmek istemişimdir.

Tamam, bunlar belki de geçmişte, kahve dükkanımı yeni açtığım ve her şeyin mahvolacağına tamamen ikna olduğum zamanlarda gördüğüm tekrarlayan kabuslar olabilir ya da olmayabilir.

Neyse ki öyle olmadı, ama ben yine de her gün oradaydım.

Bu yüzden Lily, ona Çarşamba günü görüşeceğimizi söylediğimde bana sanki iki kafam varmış gibi baktı.

"Pardon, Çarşamba mı dedin?" Eli, önündeki latte yerine, yeni silinmiş zemine süt dökmek üzereydi.

"Evet. Neden?"

"Çünkü bugün Pazartesi. Yani yarın Salı."

"Haftanın günlerini mi ezberliyoruz? Çünkü yaş olarak o aşamayı geçtik sanıyordum."

Bana attığı bakış, neredeyse uçan süt kabından kaçmak için eğilmeme neden olacaktı.

"Neden yarın işe gelmiyorsun? Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Hayır, hayır, iyiyim. Sadece bir şey var."

Parlak yeşil gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Ne var?"

"Şey... bir randevu meselesi?"

"Kanaryayı yiyen kedi" deyimi bir resim olsaydı, onun yüzü olurdu.

"Ooh, öyle mi?" dedi, kaşlarını oldukça agresif bir şekilde oynatarak. "Peki, o zaman iyi eğlenceler patron. Bol bol eğlen."

"Çok demek istemedin mi?" "Ne dedimse onu söyledim."

Hala gülümsüyorum, belime havlu sararak tuvaletten çıkarken.

Ve randevumla karşılaştım.

Liam ellerini kaldırıp beni dengelemek için pazılarımı kavradı, ama bu hareketin tek etkisi, çıplak tenime değen sert ellerinin hissiyle nefesimin kesilmesi oldu.

Gözleri vücudumun her santimini tarıyor ve tabii ki havlunun altındaki aletim de bunu fark ediyor.

Bunda şaşılacak bir şey yok. En iyi arkadaşım, bir süredir penisimin ilgilendiği tek şey.

Bana belli bir şekilde bakması yeter, kasıklarım anında ısınmaya başlıyor.

Vücudumun ona karşı bu şekilde tepki vermesi hala beni şaşırtıyor.

Hiç başka bir erkeğe ilgi duymadım, ama kendime karşı tamamen dürüst olmak gerekirse, hiçbir kadın da beni bu kadar heyecanlandırmadı.

Hepsi Liam'ın suçu.

Bana iyi çocuk dedi, lanet olsun, ve ruhum bedenimden çıkacak sandım.

Ellerini hafifçe kollarımın üst kısmında yukarı aşağı gezdiriyor ve ben titriyorum, gözlerim kapanmak üzere.

"Coop," diye uyarıyor ve gözlerim birden açılıyor.

Yüzünde rahat ve gevşek bir ifade var, ama koyu yeşil gözleri, bana baktığında hiç kaybolmayan bir açlığı gizliyor.

Ve ben o açlığı bir bağımlı gibi besliyorum.

"Üzgünüm," kirpiklerimin altından ona gülümserim ve dudağımı ısırırım.

"Hayır, değilsin," diyor alçak sesle, bana daha sıkı sarılırken.

"Haklısın. Değilim. Ama sana çarptığım için özür dilerim, giyinmeye gidiyordum. Tabii," duraksıyorum, başımı eğip çenesine burnumu sürtüp şakacı bir şekilde cildini ısıriyorum. "Tabii bu şekilde gelmemi istemiyorsan."

Elleri beni tamamen bırakana kadar sıkı tutuşunu gevşetir. Göğsümde bir anlık bir hayal kırıklığı hissedirim, ama sadece bir anlık, çünkü parmakları hala ıslak olan saçlarıma dolanır ve başımı geriye çeker.

O devam beni başımı başımı bir bir nerede boğazımın boğazımın ve tek yapabildiğim nabzımın atışını hissetmek. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, bebeğim," diye kulağıma fısıldıyor diyor, nefesinin sıcaklığı hassas tenime değiyor. Diğer eli, havlunun kalçalarımın sarkık durduğu çizgiye doğru iniyor ve vücudumdaki tüm kan o noktaya akıyor.

"Belki de ne giyeceğimi bilmemi istiyorsan, nereye gittiğimizi bana söylemeliydin."

Tanrım, sesim neden bu kadar kalın çıkıyor?

Evet, çünkü o yapmayacak. Dur. Bana dokunma.

Karanlık bir kahkaha atarak, yoğun bakışlarıyla beni delip geçer.

"Yanılma, bebeğim. Böyle boşalmanın tek yolu," diyor ve eli aniden havlunun altına kayarken boğuluyorum

havlunun altına kayıp penisimi ve testislerimi avuçlayarak sert avucunda masaj yaparken, "koridorun ortasında böyle boşalmanı sağlamak."

Tanrım, beni böyle boşaltabilir, bunu biliyorum. "Ama gitmemiz gereken bir randevumuz var," diyor şeytani bir Beni serbest bırakırken gözlerinde bir parıltı belirir ve ağzımdan hiç de hoş olmayan bir inilti çıkar.

"Sen tam bir şeytansın," diye inlerim ve vücudumu kontrol altına almak için burnumdan derin bir nefes alırım.

O piç kurusu gülüyor.

"En iyisinden öğrendim," diye sırıtarak, yemin ederim, banyoya gitmek için yanımdan geçerken kışımı tokatladı. "Oh, ve bu gündelik kıyafet, Coop."

"Senden nefret ediyorum!" diye bağıryorum, o kapıyı kapatırken içinden gelen kahkahasını duyuyorum.

Ve acı veren ereksiyonuma rağmen, hazırlanırken sürekli sırtıyırım.

Bir saat sonra, Liam direksiyonda, ben heyecandan yerinde duramadan yolcu koltuğunda oturarak yola çıkıyoruz.

"Akşam yemeği ve sinema mı?" "Hayır."

"Karaoke mi?"

"Beni şarkı söylerken dinledin mi?" "Bungee jumping?"

"Bugün değil."

"Bekle. Bu, başka bir zaman yapabileceğimiz anlamına mı geliyor?" "Düşüneceğim."

"Bu, hayır demek için kullandığın bir yöntem mi?"

"Muhtemelen," diyor, ama gülümsüyor ve öğleden sonra güneşi saçındaki sarı buklelere vurarak onu muhteşem gösteriyor.

Koyu renk kot pantolon, mavi gömlek ve deri ceketle misafir odasından çıktığında, neredeyse dilimi yutacaktım. Saçlarının sanki biri parmaklarını geçirmiş gibi görünmesi de eklenince, sanki ıslak bir rüya gibi görünüyor.

"Hey, Li?"

"Hm?"

"Nereye gittiğimiz önemli değil, seninle birlikte olduğum sürece."

Gözleri bir saniye kadar benimkilerle buluştu, sonra tekrar yola odaklandı, ama orada gördüğüm saf özlem nefesimi kesmeye yetti.

"Benim için de öyle, Coop," dedi boğuk bir sesle, bir eliyle uzanıp uyluğumu sıktı.

Boğazımdaki yumruyu yutarak, bugünün en güzel günüm olmasına karar verdim.

"Peki, sıcak hava balonu yolculuğu?" diye soruyorum ve bu sefer ikimiz de o kadar çok gülüyoruz ki, yolun sağ tarafında kalmamız bir mucize.

"Tamam, neredeyse vardık. Gözlerini kapat."

"Anlamadım?"

"Duydun beni. Hemen dışarıya park edeceğim, sürprizi bozmamak için gözlerini kapat."

"Tamam."

"Ve sakın bakma."

"Neden bakacağımı nereden bildin?"

"Buna cevap vermeyeceğim, Coop." "Tamam, haklısın."

Beş dakika sonra araba yavaşladı ve eğer bir çizgi film karakteri olsaydım, nerede olduğumuzu anlayabileceğim herhangi bir ses yakalamaya çalışırken kulaklarım lanet olası antenlere dönüşmüş olurdu.

"Artık açabilirsin."

Gözlerim o kadar hızlı açıldı ki, gözbebeklerimi incittiğime eminim.

Ama zihnim bulunduğumuz yeri algıladığı anda, tamamen hareketsiz kalırım.

Buna

inanamıyorum.

"Coop?"

Dönüp Liam'ı umutlu ve kararsız bir ifadeyle gördüm.

"Beni oyun salonuna mı getirdin?" diye soruyorum, neredeyse tanıyamadığım küçük bir sesle. "Eskiden gittiğimiz yere mi?"

"Evet, şey... eskisi gibi değil aslında, çünkü her şeyi yeniden yaptılar, ama evet, öyle." Hâlâ ona bakıyorum, bu da onu Liam'a hiç yakışmayan bir şekilde koltuğunda kıpır kıpır olmaya zorluyor. "Hoşuna gitmezse içeri girmek zorunda değiliz, istediğin yere gidebiliriz..."

Cümlesini bitiremiyor çünkü bir saniye sonra dilim onun ağzında.

İnliyor, beni daha derine çekiyor ve çok kalabalık bir otoparkın ortasında, neredeyse üzerine oturmuş durumdayım.

"Demek bu fikri beğendin," diye dudaklarıma gülümsüyor.

"Hayır, Li. Bu fikri çok sevdim," diyorum ve alt dudağını yalıyorum dudaklarını yaladım. " istiyorum

istiyorum koşturmak onları kapıları kapılardan

delirmiş bir deli gibi ama yapamıyorum çünkü şu anda

sana karşı çok sertim ve sikimin inmesini beklemem gerekiyor, yoksa

oradaki ailelere istemediği bir gösteri sunmuş olacağım." Liam

gülmek için yanağını ısıtıyor. "Şu anda gülersen, sana

çok sert bir tokat atacağım."

"Önce beni yakalaman lazım ve şu anda sakin bu haldeyken nasıl peşimden koşacaksın?"

"Siktir, hiç yardımcı olmuyorsun. Hiç yardımcı olmuyorsun, pislik herif." Gözlerimi kapatıp nefes alıp veriyorum. "İğrenç düşünceler. İğrenç düşünceler düşün. Evet, işe yaramıyor. Önemli değil, önümde yürü."

Arabadan inerken Liam açıkça gülüyor ve ben de kıyafetimin düzgün olup olmadığını kontrol ediyorum.

Siyah kot pantolonlar için Tanrı'ya şükürler olsun.

Arcade'ye girdiğimizde, bu tanıdık yeri görünce nostalji dalgası beni bir balyoz gibi vuruyor.

Mavi, mor ve pembe neon ışıklar, dışarıdan içeri sızmaya çalışan yumuşak öğleden sonra ışığını yutuyor. Burası her zaman alacakaranlık gibi ve göz kamaştırıcı tek ışık, düzinelerce video oyun ekranından ve langırt makinesinden yayılan ışık.

Evet, yeni zeminler veya oyun odalarının yeniden yapılandırılması gibi birçok şeyin değiştiği doğru, ama atmosfer aynı.

Buraya ayak basalı bir ömür geçmiş gibi geliyor ve bir bakıma öyle de. Liam ayrıldıktan sonra buraya bir daha gelmedim. Bu hep bizim şeyimizdi; saatlerce atış yapıp, kaybettiğimizde birbirimizi taklit edip, kazandığımızda diğerine istediği her şeyi almak.

Böyle mutlu bir anının ağızımda bu kadar acı tatlı bir tat bırakabileceğini hiç bilmiyordum.

Tanrım, eğer oyun salonunun ortasında, Liam ile ilk randevumun ortasında ağlarsam, kendimi asla affetmeyeceğim. Kafamı ona doğru çevirdiğimde, bana o kadar yürek parçalayıcı bir yumuşaklıkla bakıyor ki, ona bir şekilde dokunmamak için kendimi zor tutuyorum.

ona bir şekilde dokunmamak zor.

Kalbim hızla atmaya başladı, kulağımda yüksek sesle çınılıyordu. Bana yaklaştığında, nefesim kesildi. Sıkıca yumruğumu açan sıcak elini hissettiğimde, parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Elimi sıkıdığı anda bana gülümsedi ve o anda anladım.

Alacakaranlık ve neon ışıkların arasında.

Bip sesleri ve tezahüratlar arasında. Onu sevdiğimi anladım.

Bunun bir heves ya da heyecan ve merakın ürünü olmadığını.

Onu ve bana verebileceği her yönünü istiyorum.

Hepsini alacağım.

"O bakış ne için?" diye soruyor bana, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan.

"Hiçbir şey," başımı sallıyorum, dudaklarım şakacı bir gülümsemeye bükülüyor. "Sadece bunca yıl sonra paslanmış olabileceğini düşünüyordum."

Gözleri yarı karanlıkta parıltıyor. "Öyle mi?"

"Evet."

"Şaşırsın belki."

"Öyle mi? İlginç hale getirmek ister misin?" Sözler istemeden ağızımdan dökülüyor.

Tanrım, lanet olası dudaklarını yalıyor.

"Ne kadar ilginç?"

Ona yaklaşıyorum, elini çekerek kulağını bana vermesini sağlıyorum.

"Eğer gecenin sonunda benim puanım seninkinden yüksek olursa, kendi adımı unutana kadar bana oral seks yapmanı istiyorum."

Göğsünde düşük bir homurtu titreşiyor ve bana eşsiz bir heyecan veriyor.

Onun yakıcı bakışları benimkilere kilitlenir. "Peki ya ben kazanırsam?"

Şimdi benim kurumuş dudaklarımı yalamamın sırası, Liam'ın gözleri bu harekete odaklanıyor.

"O zaman ilk olarak benim ağzımı sikebilirsin."

"Tanrım, Coop," diye sertçe nefes verir.

"Sadece düşünmen için," derim omzumun üzerinden, onu bize geçiş kartlarımızı verecek standı doğru çekmeye başlarken.

"Bahse girdin, bebeğim." Kesinlikle girdim.

Uzaylıların uzay gemileriyle ve zombilerle savaşıyoruz.

Elimize geçen her dövüş oyununda birbirimizi yeniyoruz.

Ölümcül baloncuklardan, dev gorillerden ve bizi yakalamaya çalışan masum jelibonlardan kaçarken akıl sağlığımızı zorlukla koruyoruz.

Arabalarla birbirimizle yarışırken kalbim deli gibi adrenalin pompalıyor ve mekanın pinball makinelerinin yarısını oynarken parmaklarım neredeyse düşüyor.

Ve hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

Saatlerce sırtıyor, gülüyor, küfrediyor ve bağırıyorum ve bu günün hiç bitmemesini istiyorum.

Çünkü ne zaman arkamı dönsem, o orada, benimle aynı şeyleri yapıyor ve sanki yine lisedeymişiz gibi; şakalaşılıyor, eğleniyoruz.

Ama şimdi, gözleri beni farklı bir şekilde takip ediyor, o zamanlar görmediğim bir ateş şimdi bakışlarında yanıyor.

Ve bahsimiz aklımdan hiç çıkmıyor, bu da konsantrasyonuma yardımcı olmuyor.

"Siktir!" diye yüksek sesle inliyorum, çünkü onun oyuncusu beni bir kez daha öldürüyor. "Nasıl bu kadar iyi olabiliyorsun? Gizlice antrenman mı yapıyorsun?"

"Hayır," diye gülüyor. "Hayatımın yarısını basketbol oynayarak geçirdiğimi unutuyorsun galiba, Coop, yani koordinasyon becerileri benim işim sayılır. Ve ellerim benim geçim kaynağım."

"Evet," diye mırıldanıyorum, bakışlarım onun güçlü, yetenekli ellerine çekilirken. "Ellerin çok iyi."

Onun alçak, derin sesini duymadan önce, şakaklarımdaki saçları karıştıran bir nefes hissediyorum.

"Eğer uslu bir çocuk olursan, belki sana benim başka hangi yönlerimin iyi olduğunu gösteririm."

Ağızımdan çıkan ses halka uygun değil. "Şşş," Liam yatıştırıyor, avucunu enseme koyuyor, , küçük baskı beni nabzımı nabzımı hızla "O sesler sadece benim kulaklarım için, bebeğim. Unuttun mu?"

Evet, sanki o ateşli telefon seksi seansını unutabilirmişim gibi, o seansda beni resmen kendine ait olarak ilan etmişti.

"Evet, Li. Onlar senin," diye fısıldıyorum ve onun kalın bir yutkunma yaptığını izliyorum. Şeytani bir gülümsemeyle gülümsüyorum, çünkü eğer beni çıldırtacaksa, onu da benimle birlikte çıldırtacağım.

Burun delikleri genişliyor ve gözleri o kadar vahşi ki, beni karanlık bir köşeye sürüklemesine saniyeler kaldığından eminim, ama bunun yerine hemen kendini topluyor.

"Bunu bitirip bir şeyler yemeye ne dersin, Coop?"

"Ama genel olarak hala kazanıyorum." Kaşlarımı çattım. Ve sonra birden aklıma geldi. Bahsimizin konusu. "Beni kazanmama izin mi veriyorsun?"

Bana attığı yarım gülümseme yasadışı olmalı.

"Sana hiçbir şey yapmana izin vermiyorum, Coop. Sadece çok acıkmış durumdayım."

Ve o sadece yemek standına doğru dönüyor, beni, gecenin sonunda en iyi arkadaşımın ağzının benim sikimi saracağı düşüncesiyle başımı döndüren bir düşünceyle baş başa bırakıyor.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Liam

Cooper ve ben, arcade'in küçük, yenilenmiş terasında otururken, ilkbaharın başındaki gece yumuşak geçiyor.

Biz gençken burası çıplak betondur, ama şimdi kafeteryanın sunduğu her şeyi yiyip içebileceğiniz bar tarzı yüksek tabureler ve yuvarlak masalar var.

Tabii ki hot dog'ları seçiyoruz.

Yiyecek seçimimiz konusunda birbirimize bir bakış attıktan sonra, ergenler gibi kıkırdamaya başlıyoruz.

Ve Cooper'ın hot dog'undan iki ısırık yemesini izlemek, yemek seçimimden hemen pişman olmam için yeterli.

Ama bugün ne kadar eğlendiğini görmek ve şu anda karnını doyururken yüzündeki mutluluğu görmek, onaylayarak homurdanmak istememe neden oluyor.

Çünkü görünüşe göre, ben bir hayvana dönüştüm.

Son ısırığını yiyor ve ağzının köşesine biraz hardal bulaşıyor.

Ne yaptığımı fark etmeden elim çenesini kavırıyor, başparmağım damlayı siliyor ve sonra onu ağızma götürüyorum.

Nefesi kesilir ve terasın neon lambaları altında yanakları pembeye döner.

Gözleri hiç olmadığı kadar mavi. "Hey, Li?"

"Evet?"

"Beni bu gece neden buraya getirdin?"

Ona "Hoşuna gider diye düşündüm" veya "Eğlenceli bir fikir gibi geldi" gibi genel bir cevap verebileceğimi biliyorum.

Ama bana bu kadar açık bir şekilde, biraz da kırılganlıkla bakması kalbimi sıkıştırıyor.

"On altı yaşındayken, bütün günü burada geçirip, ağırlığımız kadar yemek yedikten sonra, aniden yağmur o kadar şiddetli yağmaya başladı ki, sığınmak için koşmak zorunda kaldığımız günü hatırlıyor musun? Ama ben, yediğim onca yemek yüzünden geride kalmıştım."

O, gözlerini benden ayırmadan başını sallar. Ben titrek bir nefes veririm.

"Ve sen elimi tutup beni peşinden çekip koşmaya devam ettin, elimi hiç bırakmadın, hatırlıyor musun?"

Yine başını sallar.

"Bana ne zaman anladığımı sordun," diye fısıldarım ona.

Kaşları karışıklıkla çatılır, sonra farkına vararak gözleri büyür.

Erkeklerden hoşlandığımı ne zaman anladığımı.

Ona karşı hissettiklerimin daha fazlası olduğunu

anladığımda. "O gün oldu. Senin sayende, Coop."

İtirafım üzerine dudakları hafifçe aralandı, gözleri şüpheli bir şekilde parladı.

Yutkunduğunda boğazının hareketini izlerken, tabureden yavaşça kalkıp bana yaklaşmasını fark etmedim.

Onun ifadesinin her ayrıntısını içime çekiyorum ama birden görüşüm kararıyor ve gözlerimi kapattığımı fark ediyorum.

Çünkü beni öpüyor. Dudakları benim dudaklarıma hafifçe değiyor.

"Beni eve götür, Li," diye fısıldadı.

Ve ben kendimi kaybettim.

Daireye nasıl vardığımızı bilmiyorum.

Tek bildiğim, kapı arkamızdan kapandığı anda, yumruğum onun gömleğine yapışmış ve çarpışıyoruz.

Ağzım, sanki aylarca aç kalmışım gibi onun ağzına iner. Boğazından çıkan iniltiyi yutarım ve öpücük vahşi, acımasız, acı verici bir hal alır.

Dudaklarını ısıyorum, kızardıklarını görmek beni bir canavara dönüştürüyor.

Ve Cooper doyumsuzdur, ona verdiğim her şeyi alır ve daha fazlasını ister, elleri saçlarımı sıkıca kavrar, ağzımı ağzına yapıştırır, vücudu benimkine şiddetle sürtünür, çılgın hareketlerle zevk peşinde koşar.

Ağzımı onunkinden ayırdığımda dudaklarından çıkan inilti sesi, beni tekrar tekrar ona boğulmaya yeter.

Ama ona daha fazlasını vermek istiyorum.

"Seni ağzımda istiyorum, bebeğim." Göz bebekleri o kadar büyümüş ki, sözlerimin ona ulaştığından emin değilim.

Ama sonra bana yaslanıyor, vücudu ellerimde esnekleniyor.

"Tanrım, evet, Li. Lütfen." Son kelime neredeyse bir inilti gibidir. Farkına varmadan onu mutfığa çekiyorum, mutfak masasına sırt üstü yatırıyorum ve masanın onun ağırlığını taşıyabilmesi için dua ediyorum.

"Ne..." Bir an için kafası karışmış gibi görünüyor, ama onu masanın kenarına çekip bacaklarını masadan sarkıtınca gözleri hızla keskinleşiyor. Sabırsız parmaklarımla kot pantolonunun düğmelerini açıyorum

ve iç çamaşırını aşağı çekiyorum, bu sırada botlarını ve çoraplarını da çıkarıyorum.

Ancak o zaman durup, masanın üzerinde, bacakları arasında, belden aşağısı çıplak, gömleği benim tutuşumdan dolayı buruşmuş, saçları dağınık, dudakları ısırılmış halde duruşunu izliyorum.

Ve onun penisi sert, kırmızı ve sızıntı yapıyor.

Nefes nefese, gözleri yaptığım her hareketi açgözlülükle takip ediyor.

Ben de ona istediği gösteriyi yapıyorum.

Ellerimi sıkı kıcının altına kaydırarak, kalçalarını sıkıca kavradım ve kalçalarını masadan kaldırdım. Eğilip geçmişte sadece hayalini kurduğum şeyi yaparken ağzım sulanıyor.

Tongumla tek bir uzun hareketle testislerinden ucuna kadar yaladım. "Oh, s-siktir," diye mırıldandı, başı masaya düştü, kalçaları cesurca ağzımı aramaya çalıştı ama benim tutuşum çok güçlü ve onun kaldırıcı yok.

"Lütfen, d-daha fazla," diyor ve o an kendini kaybedip kekelemeye başladığında buna bayılıyorum.

"Sabırlı ol, bebeğim. Senin tadını çıkarayım."

Dilimle ön sıvıyı yaladıktan sonra, onun güzel sikinin başını emmeye başladım, yarıklarına daldım ve bu hareket Cooper'ın tüm vücudunu titretti.

"Li..." diye nefes nefese, ellerini başının üzerine kaldırıp masanın kenarını tutarak kendini sabitlemeye çalışıyor. "Çok iyi geliyor, Li. Beni iyi hissettir."

Boğuk sesiyle söylediği sözler damarlarıma sıvı ateş döker, saniyeler içinde kontrolümü kaybetmeme neden olur.

Kalçalarını eğerek, sert ve aç bir şekilde penisini ağzıma alıyorum.

Sırtını masadan daha da yukarı kaldırırken, boğazından acı dolu bir inilti kopar.

Onu acımasızca, durmaksızın emiyorum, köküne kadar alıyorum, oksijen almak için zar zor yüzeye çıkıyorum. Onun içinde, kokusunda, tadında, ondan dökülen utanmaz, şehvet dolu seslerde boğulmak istiyorum.

onun içinde, kokusunda, tadında, ondan dökülen utanmaz, şehvet dolu seslerde boğulmak istiyorum.

Tekrar tekrar ona dalıyorum, onu açgözlülükle emiyorum, onu derine alıyorum, onun ihtiyaçlarını karşılamak, onu iyi hissettirmek için her şeyi bir kenara bırakıyorum.

Boğazımın arkasına vuruyor ve ben onun etrafında sığ sığ nefes alıyorum, baskının onu çıldırtmasını sağlıyorum ve öyle de oluyor.

"Oh, Tanrım. Li, beni boşaltacaksın." Gözleri çılgınca, şakaklarında ter damlaları var ve uylukları titriyor.

Onu benim için bu kadar mahvolmuş görmek beni tatmin ediyor.

Çabalarımı ikiye katlıyorum, dudaklarımı sıkılaştırıyorum, tükürüğümün onun uzunluğuna damlamasına izin veriyorum, sesleri ıslak ve müstehcen hale getiriyorum.

Onu emiyorum, sanki amacım onun içinden spermi çıkarmakmış gibi, çünkü o benim, tıpkı kendisi gibi.

Siki ağızımda sertleşip ısınmaya başladığını ve titremeye başladığını hissediyorum. Cooper boğuk bir çığlık atıyor, kalın spermi boğazıma fışkırıyor ve ben hepsini alıyorum, her damlasını yutuyorum, verecek bir şeyi kalmadığından emin olana kadar onu nazikçe emiyorum.

"Li..." Onu ağızımdan bıraktığımda sesi kesiliyor. Gözlerine bir bakış attığımda, o kendini yukarı çekip masanın kenarına otururken, ben de dikkatlice kalçalarını bırakıyorum.

Yüzünü avuçlarım ve o da kollarını boynuma dolayarak, onun tatmin olmuş zevkinin tadını taşıyan bir öpücüğe dalıyoruz. Ellerimin altında onun sıcak tenini hissetmeseydim, bunun sadece başka bir fantezi olduğunu düşünürdüm.

Kalbim hiç yavaşlamıyor, onunkiyle birlikte hızla atmaya devam ediyor.

Ve sonra, sert bir sesle bana bir sonraki sözlerini fısıldadığında, daha da hızlanır.

"Sandalyeye otur." Kafam geriye doğru savrulur.

"Ne?" Oh, şuna bak. Şimdi de kekeliyorum.

Cooper'ın dudakları pis bir sırıtışa gerilir, mavi gözleri kararlılıkla beni deler.

"Senin az önce yaptığını yapamam, ki bu arada bu şimdiye kadar bana yapılan en seksi şeydi, ama oturmanı, arkaya yaslanmanı ve benim eğlenmeme izin vermeni istiyorum."

Sonra göğsüme hafifçe bastırıyor, dizlerim arkamdaki sandalyeye değene ve üzerine düşene kadar.

Onun görünüşünü izlerken nefesim kesildi. Orada sadece bir gömlek giymiş, yumuşak penisi uyluklarına yaslanmış, rahat bir şekilde oturuyordu.

Ama onun ayağa kalkıp yavaşça önümde diz çökmesini izlediğimde vücudumu saran şokun yanında bu hiçbir şey kalır.

"Coop..." Sesim saygı dolu bir fısıltıdan ibaret.

En iyi arkadaşım, deli olduğum adam, benim için diz çökmüş durumda.

Kendini bana yaklaştırıyor, elleri yayılmış bacaklarımın üzerinde kayıyor ve bu gece ilk kez ne kadar uçurumun kenarında olduğumu hissediyorum. Ona ve onu memnun etme dürtüsüne o kadar odaklanmışım ki, kendi ihtiyacım arka planda kalmıştı.

Şimdi ona olan açlığım içimde kükrüyor.

Buz mavisii gözleri kot pantolonumun şişkinliğine düşüyor ve dudaklarını yalıyor.

Sikim, kan dolaşımımı kesintiye uğrattığından emin olana kadar fermuarımın arkasında acı verici bir şekilde baskı yapıyor.

Cooper, yüzünde büyülenmiş bir ifadeyle uzanıp fermuarımı açıyor.

O benim kot pantolonumu ve külotumu kıcımdan aşağı kaydırırken, gözleri ereksiyonumun karın kaslarıma çarpışını yiyip bitiriyor.

Gergin ve meraklı görünüyor, gözlerinde gizli bir heyecan parıldıyor.

Elini etrafıma doluyor ve o bana birkaç deneme pompalama yaparken, göğsümün derinliklerinden inliyorum, beni yumruğunda şekillendiriyor, başımın ıslaklığını tüm uzunluğuma yayıyor ve umarım kendimi utandırmam.

Cooper eğilir, sikimin tabanının taşaklarımla birleştiği yere burnunu sürter ve yemin ederim ki piç kurusu elinde titriyor.

Gülerek pembe dilini çıkarır ve küçük, kedi gibi yalamalarla penisimin ucunu köpürtür.

Kot pantolonumun izin verdiği ölçüde bacaklarımın arasına yerleşir ve hareketleri daha cesur hale gelmeden önce yumuşak, alaycı dokunuşlarla beni keşfetmeye devam eder.

"Söyle bana, Li," diye mırıldanır, beni dondurma külahı gibi yalarken ve yumruğunu yukarı aşağı pompalarken. "Bunu ne kadar zamandır beklediğini söyle bana." Ucu ağzına alır. "Ne hayal ettiğini söyle bana."

Dudakları şimdi benim etrafımda gerilirken, ucu geçip ilk birkaç santimi ağzına alır, yeni hissiyata ve benim boyutuma uyum sağlamaya çalışır.

Onu bu halde görmek, benim sikimi güzel, dolgun dudakları arasına alırken, ona dokunmamak imkansız hale geliyor. Yüzünün yanını okşuyorum, parmaklarımın ağzının beni almak için nasıl gerildiğini hissetmesine izin veriyorum.

"Sanki bunu bir ömür boyu beklemişim gibi hissediyorum, Coop," diyorum boğuk bir sesle, hala ona dokunarak. Elim, mürekkepli saç tellerine doğru hareket ediyor, saçlarını alnından çekip, avucumda sıkıca tutuyorum. "Bu, hayal edebileceğim her şeyin ötesinde. Sen, benim için dizlerinin üstünde, ağzın beni sarmış halde. Rahat mısın, bebeğim?"

Bozuk, şehvet dolu gözleri benimkilerle buluşur ve etrafımda mırıldanır, titreşimler cennetsi bir işkence gibi hissettirir.

"Güzel. Çok fazla gelirse uyluğuma dokun," diyorum boğuk bir sesle ve saçlarını tutarak başını penisimin üzerinde nazikçe hareket ettiriyorum.

Ne kadar alabileceğini kontrol etmek için yumruğunu benim tabanımın etrafında tutuyor, ama bunun dışında hareketlerimde bana serbestlik tanıyor. Gözlerini kapatıyor ve yüzündeki mutluluk ifadesi, benim iki elimle onu sabit tutmamı sağlıyor, ben de isteyerek ağzına sikimi sokup çıkarıyorum.

"Böyle çok güzelsin, Coop. Benimle dolmuş halin. Ağzını sikmama izin verdiğinde istediğin bu muydu?"

Onun ağızından çıkan sert inilti, testislerime kadar ulaşıyor.

"Daha fazlasını ister misin? Boğazını sikmemi ister misin, tatlım?"

Mavi gözleri bulanık ve mükemmel bir şekilde açılır ve elini indirir.

Kalçalarımı kaldırırken gözlerimi ondan ayırmam, kısa ve sık darbelerle santim santim ona girerim, ta ki o benim etrafımda boğulana kadar. Boğazı başımın etrafında daralır ve yemin ederim ki yıldızlar görüyorum.

"Oh, lanet olsun, Cooper," diye mırıldanıyorum, bana verdiği zevkten yarı sarhoş bir halde.

Gözlerinde yaşlar var ve ağzının köşelerinden salya damlıyor, ve o benim nefesimi kesiyor. Elinin bacaklarının arasında hızlıca hareket ettiğini görüyorum, ve beni emerek o kadar tahrik olmuş ki kendini tatmin etmek zorunda kalması beni memnuniyetle homurdanmaya itiyor.

"Kendine mi dokunuyorsun, bebeğim? Şu anda kendini görmelisin, tekrar boşalmak için çaresizce, boğazın benimle dolu, sık aç bir orospu gibi."

Gözlerini sıkıca kapattığını izliyorum ve benim ayaklarımın arasına boşalırken vücudunu saran titremeyi hissediyorum.

"Siktir, Coop, bana çok iyi geliyorsun, duramıyorum. Benden kalkmazsan boğazına boşalacağım."

Kafasını çekmek için harekete geçiyorum ama o beni durduruyor ve tekrar üzerime atlıyor.

Üzerime gelen orgazmı durdurmak imkansız.

Beni ateşe veriyor, itişlerim düzensizleşiyor ve ritmini kaybediyor, başparmağım Coop'un boğazını okşuyor, derisinin altından kendimi hissediyorum.

O benim etrafımda inliyor ve ben kendimden geçiyorum.

Ağzının içinde patladım, bana mükemmel bir şekilde yaşattığı yükü ona verdim ve onun yutmasını izledim. Sanki sonsuza kadar boşalıyor gibiyim, dalga dalga içimden geçiyor

ve tek yapabileceğim, bunun beni yıkamasına izin vermek, benden hiçbir şey kalmayana kadar onun benden almasına izin vermek.

O beni bıraktığında sandalyeye ağır ağır yaslanıyorum ve nefesimi ve kalp atışlarımı kontrol altına almaya çalışıyorum ama nafile.

Cooper da benzer bir durumda başını bacağıma yaslar ve bu adama karşı hissettiğim şefkat, sevgi ve saf aşk dalgası beni onu kucaklayıp kucağıma oturtmaya iter.

Sersemlemiş ama sakın görünüyor ve onu kollarıma aldığımda iç çekiyor.

"İyi misin, bebeğim?"

Sesimdeki endişeyi duymuş olmalı ki başını kaldırıp bana sabit bir şekilde bakar.

"Harikayım Li," diyor, sesinin bu şekilde olmasının nedenini bana hatırlatan boğuk bir sesle.

"Ağrın var mı?" diye soruyorum ve avucumu kaldırıp kullanılmış boğazını ovmaya başlıyorum.

Yumuşak bir gülümsemeyle "Birazcık. Ama buna değdi. Ağzımda bir penis olmasını bu kadar seveceğimi kim bilebilirdi ki?" diyor ve yanakları hafifçe kızararak gülümsüyor.

"Şimdi durum bu mu?" diye fısıldayarak kulağına sürtündüm. "Artık siklere aç mısın, Coop? Yutacak sikler mi arayacaksın?"

Onu bu şekilde elde ettiğimden, onu bu şekilde elde eden ilk ve tek erkek olduğumu bildiğimden, sahiplenme duygusu beni daha da sertleştiriyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor, hafif sakallı yanağını benimkine sürterek, dokunmaya aç bir kedi yavrusu gibi. "Sıradan bir sik değil, Liam. Senin sikin."

Göğsümün içinde onaylayan bir gürültü duyuldu, bu ses Cooper'ı gülümsetti.

"Bunu seviyorsun, değil mi? Yapabilseydin beni senin olarak işaretlerdin."

İfadesi o kadar yumuşak ki, dudaklarını benim dudaklarımla nazik bir öpücükle okşamadan edemiyorum.

"Çünkü sen tanıştığımız günden beri beni kendine ait olarak işaretledin, Coop."

Nefesi kesildi ve kalın bir yutkunma yaptığını gördüm.

"İyi," diyor ve başını omzuma yaslıyor, ben de onu sıkıca sarıyorum, buzdolabının uğultusu rahat sessizliği bozan tek ses.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cooper

¶ Bugün garipsin."

Nate'in sesi beni hayallerimden uyandırır.

Neyse ki, dökmekte olduğum sıcak kahvenin taşmasını ve kendime ikinci derece yanıklar açmasını engellemek için tam zamanında.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum rahat bir şekilde.

Ama aslında ne demek istediğini çok iyi biliyorum.

Duygularım ve düşüncelerim karmakarışık.

Liam ile randevumdan beri dikkatim dağınık, zihnim oyun salonunda geçirdiğimiz zamanın ve itirafının her ayrıntısını tekrar tekrar oynatıyor, sonra da sonrasında yaptığımız her şeye geçiyor.

Bana karşı hislerinin değiştiğini ilk kez fark ettiği yere beni götürdüğü düşüncesi kalbimi sıcaklık ile dolduruyor.

Ve o gecenin ilerleyen saatlerinde, vücudumu şarkı söyletme şekli.

Tanrım, ona her yaklaştığımda, ağızımda sıcak penisinin kayışını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Ya da beni tamamen yutarak, aklımı kaçırarak şekilde içimdeki spermi emdiğinde yaşadığım çılgın zevki hatırlamaktan.

O zamandan beri ikimiz de işlerle çok meşgul olduğumuzdan, geceleri yorgunluktan yatağa düştüğümüzden, bunu unutmamı sağlayan hiçbir şey olmadı.

Tanrım, bunu düşünmek bile şu anda sikimi titretmeye yetiyor.

Nate'in benden sadece birkaç santim uzakta oturması kesinlikle en iyi an değil.

ve bana şüpheyile bakmasıyla kesinlikle en iyi an değil.

Ve bana şüpheyile bakıyor. "Biriyle mi tanıştın?"

Boğazım

düğümleniyor.

"Ne?"

Nate kollarını kavuşturur ve kafedeki tezgâhın arkasından beni incelemeci bakışlarıyla delik deşik eder.

"Beni duydun. Aklın tamamen başka yerde gibi görünüyorsun, Mads'i düşündüğümde benim de takındığım o uzak bakıştan bahsetmiyorum bile."

"Sonunda ona ne kadar aşık olduğunu itiraf mı ediyorsun?"

"Bunu hiç saklamadım ki. Konuyu değiştirme."

"Hiçbir şeyi değiştirmiyorum. Anlatacak bir şey yok."

"Cooper..."

Kafenin kapısı tanıdık çan sesiyle açılır ve Nate'in cümlesini yarıda keser.

Zil sesiyle kurtuldum. Kelimenin tam anlamıyla.

Ama şaka benim üzerime kaldı çünkü Liam içeri girerken ağzım kurudu.

Ve yalnız değil.

Süperstar hokey oyuncusu Cameron Parker onun yanında duruyor. İkisi de gülüyor, birbirleriyle şakalaşıyor, Liam'ın gözleri köşelerinden kırışıyor.

Nedense yüzüm düşüyor, ki Liam'ın gülmesini ne kadar sevdiğimi düşünürsek bu çok garip.

O gülüşün bana yönelik olmadığını fark ettiğimde göğsüm sıkışıyor.

Bu uzun boylu, yakışıklı adamın benim...

Benim Liam'ımla.

Kıskançlık, hayatımda daha önce hiç hissetmediğim bir duygu olan acısıyla içimi kaplıyor.

Ama Liam'ın koyu yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda, bu duyguyu sürdürmek imkansız hale geliyor.

Çünkü acı yok olup yerine sadece güçlü bir özlem kalıyor.

"Selam dostum," Nate arkadaşımızı selamlıyor, çünkü görünüşe göre motor becerilerim şu anda bozulmuş durumda.

Liam bakışlarını benden ayırıp Nate'e gülümsüyor. Neyse ki Nate, aramızdaki özel konuşmadan habersiz görünüyor.

"Selam çocuklar. Bu Cameron," der ve sanki onu tanımıyor olabilir mişiz gibi ona doğru başını sallar. "Cameron, bunlar Cooper ve Nate."

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum," diyor Cameron hoş bir gülümsemeyle ve el sıkışmak için elini uzatıyor.

"Biz de tanıştığımıza memnun olduk dostum. Ama lafı uzatmayalım, kim olduğunu çok iyi biliyoruz. Şimdiye kadar harika bir sezon geçirdin."

Cameron gülümser. "Evet, öyle oldu..."

Gülümsemesi kaybolur, bakışları omzumun üzerinden bir şeye odaklanır.

Sanki bir araba kazasını izlemek gibiydi.

Lily küçük dinlenme odasından çıktığında bunu görüyorum, uzun, kızıl saçları sırtına dökülüyor, bugün giydiği parlak sarı, papatyalı bandana ile toplanmış, uyumlu çiçekli elbise dizlerinin etrafında dalgalanıyor.

Ve gözleri bize takılıp donduğunda da bunu görüyorum.

"Flower?" Cameron boğuk bir fısıltıyla, bakışları sabit bir şekilde diyor.

"Cam?" Lily'nin gözleri, nadir görülen bir kırılganlık ve incinmişlik ifadesiyle genişliyor, sonra tamamen kapanıyor.

Yüzünün sertleştğini ve topuklarını döndürdüğünü, bağlantıyı koparıp dinlenme odasına geri kaybolduğunu izliyorum.

Cameron, çenesini sıkarak kendini durdurmadan önce, onun peşinden gitmek için bir hamle yapar.

"Tamam," diye kelimeyi uzatarak söylüyorum. "Burada bir şeyi kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum." Lily'nin iyi olup olmadığını kontrol etmek için peşinden gitmekle ona alan tanımak arasında kalmış olarak, olduğum yerde kalıyorum ve bunun yerine Cameron'a dönüyorum. "Birbirinizi tanıyor musunuz?"

Cameron gözlerini kaldırdığında yüzünde hayalet görmüş gibi bir ifade belirir.

"Evet," diyor sert bir sesle. "O benim karım."

Benimki de dahil olmak üzere üç çift göz, onun sözleri üzerine iri iri açıldı.

Ve hepimiz bu garip durumun içinde sıkışıp kalırız, nasıl devam edeceğimizi bilemeyiz.

Ta ki Nate durumu halledene kadar.

Boğazını temizledi.

"Demek Cooper biriyle görüşüyor."

Başımı ona doğru o kadar hızlı çeviriyorum ki, boynum incindiğini sanıyorum.

"Ne?!"

"Ne?" Nate omuz silkiyor. "Güvenli bir konu gibi göründü."

Ona bakıyorum, ağzımı balık gibi açıp kapatıyorum.

Tanrım, yüzüm yanıyor sanki.

Liam'a gizlice bir bakış attım ve orada gördüğüm saf tutku ve saf memnuniyet ifadesine hiç hazırlıklı değildim.

"Oh, gerçekten mi?" diye sırtıyor.

"Evet, büyük olasılıkla," Nate alaycı bir şekilde cevap veriyor ve ben onu boğazlamak istiyorum. "Bütün gün boşluğa bakıp duruyordu. Aşık olmanın klasik belirtisi."

Evet, yüzüm kesinlikle yanıyor.

"Öyle mi?" Liam boğuk bir sesle soruyor ve bunu fark eden tek kişi ben miyim?

Yutkunuyorum, bana attığı bakış beni tehlikeli derecede zayıflatıyor ve konuyu kesinlikle değiştirmem gerekiyor.

"Neyse, ne yapıyorsunuz?" Kendi kulaklarıma tamamen sahte gelen neşeli bir sesle soruyorum ve Liam'ın pis sırıtışına bakılırsa, o da bunun farkında.

Cameron hala biraz tuhaf görünüyor, sık sık arkamdaki kapıya bakıyor, ama cevap verirken gülümsüyor.

"Liam ve ben yeni fizyoterapi kliniği hakkında konuşmak için buluştuk. Ona söylediğim gibi, başlamak konusunda endişelenmesine gerek yok. Onunla çalışmış olan herkes, onu görmeden tavsiye eder. O, ister masaj yaparken ister rehabilitasyonda kıcını tekmelarken, lanet olası bir mucize yaratıcıdır."

Oh, şuna bakın. Gözlerim yine Liam'ın ellerine kayıyor, şu anda ellerini sweatshirt'ünün ceplerine sokmuş, sanki kasıklarına bakıyormuşum gibi görünüyor.

Harika.

Ve tabii ki, her şeyi fark etti, çünkü muhteşem bir aptal gibi sırıtıyor.

Tanrım, ihtiyacın olduğunda yeni siparişler nerede?

Hayır, herkes önlerinde duranları yudumlayıp çiğnemekten mutlu görünüyor.

"Her neyse," Liam'ın alçak sesi, çaresiz bakışlarımı tekrar ona çeviriyor. "Eğer istersen, daha sonra parkın yanındaki açık sahada buluşup basketbol oynayabiliriz diye düşündük."

Hem bana hem de Nate'e sesleniyor, ama gözleri benden hiç ayrılmıyor ve orada yansıyan meydan okumadan duyduğum heyecanı inkar edemiyorum.

Nate ve ben birbirimize bakışmadan önce başımızı sallıyoruz. "Biz varız."

Birkaç saat sonra buluşuyoruz.

Kafeden çıkıp eve gidip hızlıca kıyafetlerimi değiştirmek için yeterli zamanım var.

Parka vardığımda, çocuklar çoktan oradadır ve attığım her adımda adrenalın damarlarımdan akmaya başlar.

Siktir, böyle bir şey yapmayalı çok uzun zaman oldu.

Gençken sürekli oynardık, güneş tepemize vururken neredeyse bayılana kadar oynardık.

Liam beni ilk fark eden kişi ve bana yönelttiği yumuşak gülümsemeye kalbim çarpıyor.

"Peki nasıl yapacağız?" diye soruyorum, heyecandan biraz nefes nefese kalmışım. "Nate ve ben, siz ikinize karşı mı?"

Liam'ın gözleri öğleden sonra güneşinde parıldıyor. Birbirimize karşı oynadığımızda her zaman daha eğlenceli olduğunu biliyor.

"Tabii," diye alaycı bir şekilde cevaplar Nate. "Rekabetçi olmayan bir ortam yaratmak için harika bir yol."

"Bu sefer böyle oynamak *zorundayız*," diye durakladım, dudaklarım şakacı bir gülümsemeye büründü, "çünkü Liam ve benim arasında bir bahis var."

Kahretsin, sözlerim üzerine gülümsemesi vahşileşti, gözleri orman yeşili karanlık havuzlara dönüştü.

"Oh hayır. Ne tür bir bahis?" Nate hem meraklı hem de sinirli bir ses tonuyla soruyor.

"Bilirsin, her zamanki gibi," Liam'dan gözlerimi ayırmadan duraksıyorum. "Kaybeden, kazananın istediği her şeyi yapmak zorunda."

Nate inler ve arkasını dönerek kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkarır, Cameron da hemen arkasından gülerek ve başını sallayarak onu takip eder.

Liam, olduğu yerde kendi kapüşonlu sweatshirtünü çıkararak, açgözlü gözlerime günahkar bir şekilde cildini gösterir.

"*Anlaştık bebeğim,*" diye dudaklarını oynatır ve ben sabırsızlanıyorum.

Ve bu adam beni gerçekten çok uğraştırıyor.

Liam'la oynamayı her zaman sevmişimdir çünkü becerileri benimkinden çok daha üstün olduğu için bana asla kolaylık göstermez.

Oyun her zaman eğlencelidir ama aynı zamanda beni daha iyisini yapmaya itmekten de geri kalmaz. Onu yenebileceğimi kanıtlamak için.

O, hiç çaba harcamadan hareket ediyor, top her dribbling yaptığında su gibi akıyor. Ama beni aptal gibi hissettiren, sadece onun yeteneği değil, son oynadığı zamandan bu yana geçen yıllar da.

Hayır.

Her hareketinde vücudunun dalgalanış şekli. Gümleğinin vücuduna yapışması, terin göğsünde ve sırtında neredeyse müstehcen bir şekilde şekillenmesi.

Bunlar o zamanlar kesinlikle fark etmediğim şeylerdi, ama şimdi kesinlikle fark ediyorum.

Ve alaycı gülümsemeleri ve anlamlı bakışlarıyla beni kızdırması...

Onunla başa çıkabilmem bir mucize ve bunun sebebi çoğunlukla çocukluğumuzdan beri birlikte oynamamız.

Nate ve Cameron da bizimle sahadalar, ama dürüst olmak gerekirse, bire bir oynadığımızda dikkatim önümdeki adamdan hiç kaymıyor.

Maç son noktaya geldiğinde, gözlerim onun gözlerine dikilir.

İkimiz de nefes nefese, birbirimize bakışıyoruz.

Dudaklarımdaki teri yaladım ve onun bakışları lanet bir füze gibi dudaklarıma odaklandı.

Güzel.

Kazanmam gereken bir bahis var ve adil oynayacağımı hiç söylemedim.

Hedefe bu kadar yaklaşmak avantajımı kaybetmeme neden oluyor ama düşündüğüm şeyi yapmak için daha da yaklaşmam gerekiyor.

Topu vücudumla korumak için hafifçe kayıyorum ve Liam, topu benden çalmak için neredeyse sırtımı yapıştırarak bana mükemmel bir fırsat veriyor.

Bu temas bir anlığına dikkatimi dağıtır.

Siktir, neden bana yapıştığında bu kadar iyi hissediyorum?

Portakal ve lavanta kokusunu alıyorum ve derisindeki teri yalamak istiyorum.

Ama tüm gözler üzerimizde, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Sırtımı, kığım onun kasıklarına değecek kadar eğiyorum ve o, kulaklarıma müzik gibi gelen bir nefes alıyor.

"Ne yaptığını biliyorum, tatlım," diye sadece benim kulağıma fısıldadı.

"Hayır, bilmiyorsun," diye ona fısıldıyorum. "Çünkü bilseydin, bunun senin için eve sipariş ettiğim şeyle karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını ve sana göstermek için sabırsızlandığımı bilirdin."

Liam küfür eder ve bu, onu üstümden atıp kaçmak için ihtiyacım olan dikkat dağınıklığı anıdır.

Sadece ağ.

"Evet!" diye bağıyorum, yumruğumu havaya kaldırırken diğerleri gülüyor.

"İyi hamleydi dostum," Nate, tişörtünün altıyla alnını silerken omzuma vurur, Cameron ise başını sallar ve nefes nefese kalır.

"Evet, harika hamle, Coop," Liam karanlık bir gülümsemeyle.

"Bahsi kaybettiğin için pek üzülmüş görünüyorsun, Liam," Cameron havluyla terini silerken gülüyor.

Liam'ın sırtışı en pis intikamları vaat ediyor ve beni titretir.

Çünkü Cameron haklı, bunu bilmiyor olsa da

Bahislerimizde kaybeden yoktur.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Liam

Duşun kapandığını duyuyorum.

Cooper, başka bir açıklama yapmadan önce benim duş almamda ısrar etti.

O küçük serseri. Oyunun ortasında, herkesin önünde, o sürtük gibi kıvrımlı poposuyla ve o kışkırtıcı sözleriyle beni baştan çıkarıyor.

Beni çevremdeki her şeyi unutmamı sağlayabileceğini biliyor ve bunu bana karşı kullanıyor.

Kasıklarımdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayılıyor.

Daha önce yaptığı numara için kapıdan içeri girdiğimiz anda onu dizlerinin üzerine çökertmeliydim. Ama onun beni öylece oyuna getirmesini, o hızlı zekasıyla beni alt etmesini seviyorum.

İşte, şimdi buradayım. Duşumu yeni almış, şortumun ince kumaşını gerginleştiren bir ereksiyonla, onun çıkmasını bekliyorum. Bana ne getirdiğini göstermek için.

Banyo kapısı açılıp kapanıyor ve beni yatağında otururken bulmadan önce yumuşak ayak seslerini duyuyorum.

Beline sarılmış bir havluyla ağız sulandıran bir görünümü var. Birkaç damla su boynundan aşağı kayarak sıkı göğüs kaslarına ve karın kaslarına damlıyor.

kaslarını esnetiyor ve inliyor, muhtemelen oyunumuzdan sonra kaslarının gerginliğini hissediyor.

Ayaklarım beni ona götürdü ve arkasında durarak ellerimi omuzlarına koydum, kaslarını yoğurarak çok gergin hissettiğim noktalara kısa süreli baskı uyguladım.

Ellerimin altında inliyor, başı öne doğru eğiliyor. "Ne istiyorsun, tatlım?" diye fısıldıyorum, kulak arkasına bir öpücük konduruyorum ve bu onu titretir. "Ellerimin üzerinde olmasını ister misin?" boynuna yumuşakça fısıldıyorum, vücut şampuanının kokusunu içime çekiyorum. "O ağrıyan kaslarına ben baksam mı?"

"Tanrım, evet, Li," diye inliyor. "Eminim çok iyi gelir, her yerim ağrıyor."

"Öyle mi?" Şakaklarına burnumu sürtüyorum. "Neren ağrıyor, bebeğim?" Ellerim sırt kaslarına baskı yapıyor. "Burada mı?" Ellerim aşağıya doğru kayarak kalçalarını kavırıyor. "Burada mı?" Avucum havlusunun üzerinde kayarak penisini sıkıyor. "Yoksa burada mı?"

Sertçe nefes verir, kalçaları istem dışı öne doğru eğilir, avucuma sürtünmeye çalışır.

Ancak penisi tuhaf geliyor, sanki havlunun altında bir şey giyiyormuş gibi.

Cooper başını eğdi, omzunun üzerinden gözlerimi yakaladı, gözleri ateşle doluydu, dudakları günahkar bir sırıtışla kıvrılmıştı.

"Havlumu çıkar, Li."

Ve ben tam da bunu yaparken, parmaklarım havlusunu gevşetirken, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Havlu ayaklarının dibine düşer ve karşımda gördüğüm manzara, benim de onun peşinden düşmeme yeter.

Çünkü bebeğim orada çıplak değil.

Açık mavi bir jockstrap ona mükemmel bir şekilde oturuyor, kayışlar onun ağız sulandıran kıcını yasadışı sayılabilecek bir şekilde yukarı doğru itiyor. Önden bakıldığında, kumaşın onun gergin uzunluğunu nasıl kavradığı görülüyor, açık mavi renk sızan ucun yakınında zaten koyulaşıyor.

"Ne yaptın sen, Coop?" diye boğuk bir sesle mırıldanıyorum, bir elimle boğazını sahiplenircesine kavrarken, diğer elimle gözlerine uyan mavi kumaşın her santimini izliyorum. "Aklımı kaçırmamı mı istiyorsun?"

Yutkundüğunda boğazının sallandığını hissediyorum.

"Senin için güzel bir şey giymek istedim," diyor alçak, nefes nefese bir sesle, titreşimler avucumdan geçiyor. "Beğendin mi?"

"Bunu seviyorum, bebeğim," diye fısıldayarak, kulağının altındaki küçük çürüğü emiyorum. O nefesini kesiyor ama ben onu sıkıca tutuyorum. "Hayallerimin gerçeğe dönüşmüş hali gibisin. İstediğin bu muydu? Yiyebileceğin kadar güzel görünmek mi?"

"Siktir," diye küfür eder. "Evet, Li. Senin için güzel görünmek istedim. Senin için iyi olmak istedim."

"Sen benim için çok iyisin, bebeğim, ve iyi çocuklar ödüllendirilmeli, sence de öyle değil mi?"

Benim tutuşuma karşı başını sallar, nefesi hızlanır.

"Ben de öyle düşünüyorum. Şimdi, havluyu yatağın üzerine koy, yüzüstü uzan ve beni bekle."

Boğazını bırakıp odadan çıkmaya hazırlanıyorum, ama ona son bir kez böyle uzun uzun bakmamak, sırf benim için aldığı kıyafetle görüntüsünü içime çekmemek imkansız.

Hiç bu kadar kontrolümü kaybetmemiştim ve odanın diğer ucunda gözlerimiz buluştuğunda o da bunu hissetmiş olmalı.

Siyah saçları alnına düşerek yüzünün bir kısmını hem eğlenceli hem de günahkar bir şekilde gizliyor. Bir incubus gibi gülümsüyor, beni tuzağına çekebilecek güzel bir yaratık gibi ve ben de seve seve onun pençelerine düşerdim.

Ara sıra ona ne yapması gerektiğini söyleyen ben olabilirim, ama tüm kontrol, tüm güç onda.

Onun için yapmayacağım hiçbir şey yok.

"Hadi ama Li," diye alay ediyor. "İyi bir masaja ihtiyacım var." Sırıtiyorum.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, Cooper. Karnının üstüne yat. Beni bekle."

Gözlerindeki parıltı beni onu yatağa atmaya zorlamadan önce gözlerimi ondan ayırıyorum ve misafir odasına gidip masaj yağlarımı alıyorum.

Geri döndüğümde karnının üstüne yatmış.

Sadece başucundaki lamba yanıyor, her şeyi sıcak, kehribar rengi ışığıyla kaplayarak cildini altın rengi gösteriyor. Baş katlanmış kollarının üzerine yaslanmış ve çıplak vücudu ile dolgun kalçaları, ince şortumun içinde kalbimin hızla atmasına neden oluyor.

Palmlerimdeki yağın kaygan sesiyle parmaklarının çarşafı kavradığını izliyorum.

"Siktir, koku buradan geliyor," diye mırıldanıyor hafif boğuk bir sesle.

"Ne demek istiyorsun?" Uyluklarının arkasına oturuyorum ve giyinik penisim onun sıkı kığına değdiğinde iniltiyi geri tutuyorum.

"Sen her zaman portakal ve lavanta kokarsın ve bu beni çıldırır," ellerim boynunu masaj yapmaya başladığında sözleri hafif bir duraklamayla biter.

Onun gergin kaslarını, dokunuşumla gevşediğini hissedene kadar ovuşturdum.

Ellerimin altında bir su birikintisine dönüşür ve omuz bıçakları arasındaki düğümü masaj yapmaya başladığımda, beni daha sert ve sert çalışmaya iten bir inilti çıkarır.

"Şşş, ben buradayım, bebeğim."

Kollarını birleştirmiş elleri gevşer ve iki yana açılır, başı yana döner ve kendini tamamen bana teslim eder.

Yüzündeki ifade, işkenceyle karışık bir mutluluğu anlatıyor ve her sert hareketten sonra nefesi dışarı çıkarken ağzı hafifçe açılıyor.

Yavaş ve derin hareketlerle aşağı doğru inerim, omurgası ve belindeki kasları gererim, başparmaklarım kığın hemen üstüne bastırıldığında yumuşak sesler çıkar.

Kalçaları küçük ama acil hareketlerle dalgalanmaya başlar, sıkışmış penisini yatağa sürter.

Tanrım, şu anda jockstrap'inde ne kadar acı çekiyor olmalı.

Avuç içlerimi onun çıplak kalçalarına kaydırırken ellerime daha fazla yağ dökerim ve o, hayatımda duyduğum en lezzetli, şehvet dolu sesi çıkarır, kendimi içinde boğabileceğim bir ses.

"Çok güzelsin, Cooper." Sesim o kadar derin ki, çakıl gibi geliyor. "Sen mükemmelsin, biliyor musun?"

Gözleri zorlukla açılır ve buz mavisi gözlerinin, şehvetle bulanıklaşmış, duyulara teslim olmuş bir şekilde omzunun üzerinden bana baktığını izlerim.

Ellerim uyluklarından baldırlarına ve ayaklarına kadar pürüzsüzce kayıyor, sonra tekrar yukarı doğru kayıyor.

Ellerimin uyluklarının üst kısmını okşadığını, kaygan parmaklarımla kaplı testis torbasını okşadığını hissettiğinde kığını yukarı kaldırır. Dokunuşuma karşılık olarak içinden gelen bir iniltiyle sırtını kavisler.

Siktir, durmazsa pantolonumun içinde boşalacağım.

"Sana bakmama izin verir misin, Coop?" Sesimde hissedilen çığ ihtiyaç duygunu duyuyorum. "Sana bakmam için bana güveniyor musun?"

Bakışları bir kez daha benimkilerle buluşur, eriyen buz ve saf arzu dolu.

"Her zaman, Li. Her zaman. Lütfen, daha fazlasına ihtiyacım var."

"Evet, aşkım. Sana daha fazlasını vereceğim. Sana her şeyi vereceğim."

OTUZUNCU BÖLÜM

Cooper

Aşkım.

Bana aşkım dedi ve zihnim göğsümde patlayan patlamaya mı, yoksa vücudumu saran zevk dalgalarına mı odaklanacağını bilemiyor.

Her zaman fiziksel temasa bayılmışımdır. Beni emin, istikrarlı ve güvende hissettiren bir şekilde sabitler.

Ama Liam'ın dokunuşu?

Onun gibi bir şey hiç olmadı, ya da bana onun hissettirdiklerini hissettiren başka biri hiç olmadı.

Bana "aşkım" derken vücudumun her santimini okşayan biri?

Evet, bunun aklımı kaybetmeden atlatabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum.

Ağırlığımı yatağa bırakmakla, içimdeki bu acılı ihtiyacı yatıştırmak için her şeyi denemek arasında kalıyorum.

"Kalçalarını kaldır bebeğim."

Onun yumuşak sözlerini dinleyip kalçalarımı kaldırıyorum, parmakları beni jockstrap'ten dikkatlice kurtarıyor, sikim sonunda serbest kaldığında içimden bir rahatlama iniltisi çıkıyor. Onu benden çekip bacaklarımdan kaydırıyor ve anında vücudumun daha da gevşediğini hissediyorum.

"Güzel," diye övüyor ve Liam'ın güçlü, yağlı elleri kıcımlı masaj yaparken, her iki yanımı sıkıca kavrayıp ayırırken gözlerim kapanıyor.

Nefesim kesilir, sırtım istem dışı olarak eğilir, ne yaptığını görmek için dirseklerimi altına koymaya çalışırım. Ama tek uyarı, bacaklarımın arasına yerleşirken yatağın hareket etmesi ve ardından dilinin uzun, ıslak bir yalamayla deliğimi okşamasıdır.

Dudaklarımdan çıkan ses çılgın, vahşi, hayvani.

Çünkü Liam beni tamamen mahvediyor.

Deliklerimi emin dillerle yıkıyor, kenarımı emiyor, beni gevşetmek ve ıslatmak için elinden gelen her şeyi yapıyor, onun için çok ıslak olmam için.

Artık rahat değilim. Dizlerimin üstündeyim, ağzına yaklaşmaya çalışıyorum. Tanrım, evet, daha yakın.

Kimse bana bunu yapmamıştı ve şu anda aklımdaki tek şey *iyi şeyler*, çünkü bunu ondan istiyorum, sadece ondan.

Göğsüm yatakta, ellerim başımın üzerinde, boşuna bir şeye tutunmaya çalışıyorum ama tutunacak tek şey çarşaflar.

Porno yıldızlarını gururlandıracak kadar yüksek sesle inliyor ve sızlanıyorum, çıkardığım sesler içimde hiç bilmediğim bir yerden geliyor.

Kollarını uyluklarıma dolayarak beni istediği yerde tutuyor ve beni yalarken, dilini içime sokarken, kızgın bir dişi köpek gibi çaresizce uluyorum.

Bir elimi başlığa dayamayı başardım çünkü lanet olası bir dayanak noktasına ihtiyacım vardı.

Dilini içime sokuyor, derin ve sert bir şekilde itiyor ve nazik değil. Beni aç bir hayvan gibi, insanlık ve medeniyet duygusunu tamamen yitirmiş, sadece içgüdüleriyle hareket eden bir adam gibi yalıyor.

Ve ben bunu seviyorum. Onun diline kendimi sikişmek için yanıp tutuşuyorum ve öyle yapıyorum, kısıtlama yok, ritim yok, sadece

ihtiyaç, ihtiyaç, ihtiyaç, zihni uyuşturan, dayanılmaz bir zevk.

Eli altıma girip torbamı çekiyor ve yemin ederim, bir elektrik akımı tüm vücudumu titretiyor.

Ağzım açık, nefes nefeseyim, salya çarşafı ıslatıyor, Liam'ın ağzından deliğimden damlayan tükürüğün yankısı gibi. Havayı sikiyorum ve biliyorum ki, eğer o benim sikimin yakınında nefes bile alırsa, o kadar sert boşalacağım ki bayılacağım.

"Seni böyle mi sikerdim, Coop?" diye fısıldıyor cildime, kullanılmış deliğimi bir anlığına bırakıp yanaklarıma öpücükler konduruyor. "Eğil, kışını kaldır, dört ayak üstüne çök, gidecek hiçbir yerin yok, sana verdiğimi al, seni içini dışını işaretleyecek kadar doldururum?"

Kıçımı ısıyor, acı beni inletiyor, o ise sıkı yumruğuyla sikimi kavlıyor, bir, iki kez pompalıyor.

Ve ben kendimi kaybettim.

Orgazm bir yük treni gibi üzerime çöküyor, spermim neredeyse acı verici bir şekilde fışkırıyor ve dudaklarımdan sadece onun adı çıkıyor. Her damlayı sıkıyor, hareketleri takılıyor, bana karşı inliyor, sesi zevk ve tatlı ıstıرابın karışımı.

Dizlerim benden ayrılıyor, pozisyonumu tutamayacak kadar zayıf ve kendimi yatağa ve bu duyguya bırakıyorum.

Onun sert nefeslerini üzerimde hissediyorum, ikimiz de o şeyden kurtulurken başı uyluklarımdan arkasına yaslanmış durumda.

"Evet," diye boğuk bir sesle mırıldanıyorum.

"Hm?"

Başımı kaldırıp omzumun üzerinden gözlerine bakıyorum.

Yosun yeşili gözleri, hissettiğim her şeyi yansıtıyor

—savunmasızlık, korku, hayranlık, zar zor tatmin olmuş ihtiyaç.

"Bu böyle böyle beni beni," diye cevabı onun önceki sorusuna, dudaklarım gülümsemeyle

gerilir. "Başlangıç olarak."

Bakışları ateşle parladıktan sonra inledi ama benimle birlikte gülmeye başladı.

Dudaklarının sırtımın her yerine öpücükler yağdırdığını hissediyorum, ta ki yanıma uzanıp yüz yüze gelene kadar. O kadar yakınız ki kirpiklerini sayabiliyorum.

Ama önce şortundaki ıslak lekeyi fark ettim. "Sen... pantolonuna mı yaptın?"

Yüzü kızardı ve bu manzara beni deli gibi heyecanlandırdı.

"Seni ilk kez tattığımda bunu yapmayacağımı mı sandın?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Havluyu düşürdüğün anda zaten yarı yoldaydım."

Gülümsememin vahşi olduğundan eminim. "Demek sürprizi beğendin, ha?"

"Neden anladın?" diye sordu ciddi bir ifadeyle.

Gülümsüyorum, o kadar sakin ve rahat hissediyorum ki uykuya dalabilirim. "Sorun olmadı mı?" diye fısıldıyor ve az önce beni mahveden adam ile şimdi bana değerli bir şey gibi bakan adam arasındaki kontrast biri ile şimdi bana değerli bir şeymişim gibi bakan adam arasındaki kontrast kalbimi coşturuyor.

İç çekip onun sıcak tenine yaslanıyorum, etrafımızı saran yağların kokusu.

"Beni korkutuyorsun, Li," diye fısıldarım. Gözleri büyür, ama ona bir şey söylemesine izin vermem. "Beni dünyadaki her şeyden daha çok korkutuyorsun," diye dudaklarına fısıldarım. "Öp beni."

Yüzünde endişeli bir ifade belirir ama dudaklarım açıldığında, inleyerek bana doğru eğilir, ikimiz de bir kez daha tadına, dilinin dilime dokunuşuna, dudaklarının dudaklarıma değmesine karşı koyamayız.

Ve öylece, onunla çevrili, turuncu ve lavanta rengi kozamızda, son bir düşünceyle uykuya dalıyorum.

Lütfen bana bir daha zarar verme.

O gece, zihnim en kötü kabusumu tekrar oynatmaya karar verir ve tamamen dinlenmiş halimde beni pusuya düşürür.

Her zaman Liam'ın benden uzaklaşıp gittiğini gördüğüm günle başlar.

O zamanlar onun sonsuza dek uzaklaştığını bilmiyordum.

Eve geri döndüğümde, uzaktan da olsa birbirimizin hayatında olacağımızı umuyordum.

O eşyalarını toplarken mesajlaştık; kendi yurtlarımıza yerleştikten sonra telefonlaştık, oda arkadaşlarımızdan şikayet ederdik; ödevler, makaleler ve bizi çok zorlayacak projeler hakkında bilgi paylaştık.

Ama bunlar gelmediğinde ya da geldiğinde, *bizim* gibi hissettirecek kadar kibar ve mesafeli olduklarında, bunun moralimi bozmasına izin vermedim.

Kendime, işlerin yoğun olduğunu, ikimizin de hedeflerimize ve hayallerimize odaklanmamız gerektiğini ve sonunda birbirimize geri döneceğimizi söyledim. Sadece biraz zamana ihtiyacımız vardı.

Ama sonra Liam, spor takımlarından iş teklifleri aldı, bu teklifler onu benden daha da uzaklaştırdı ve o an ilk kez kararlılığımın sarsıldığını hissettim. İlk kez, belki de onun bir daha geri dönmeyeceği, beni tamamen unuttuğu, artık benim için önemli olmadığım, en iyi arkadaşım ve hayatımda en çok sevdiğim ve hayran olduğum kişinin beni gerçekten terk ettiği gibi sinsi düşünceler zihnimin köşelerinden süzölmeye başladı.

Kabus her zaman aynı şekilde biter. Hayatımın her anını gösteren bir slayt gösterisi, o orada olup şahit olamadığı her an; her seferinde telefonu kaldırıp ona komik ya da önemli bir şeyi anlatmak istediğimde kendimi durdurduğum anlar; kendi kahve dükkanına ilk kez adım attığım gün ve boğazımdaki yumru yüzünden düzgün yutkunamadığım anlar.

Yıllar geçtikten sonra, sabahları kabusumu neredeyse hiç hatırlamıyorum. Ama her zaman geride kalan

hüzün ve kayıp hissi kalır.

Bu yüzden, uyanınca hatırlamasam da, her zaman biliyorum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

GRUP SOHBETİ
Cooper+ Sis (x2)

Ginny: Hayatta mısın, ağabey?

Cooper: Şimdilik.

Lizzy: Oda arkadaşlarınla anlaşıyor musun?

Cooper: Evet.

Ginny: Mesajlaşırken tam cümleler kurman gerektiğini biliyorsun, değil mi?

Cooper: Tabii.

Lizzy: Merak etme G. Hafta sonu onu gördüğümüzde bize ayrıntıları anlatır.

Cooper: NE?

Lizzy: Evet.

Lizzy: Sana söylemeyi unuttum.

Lizzy: Doğum günü toplantısı bu hafta sonu
evimde annem ve babamın

Ginny: Ve arkadaşını da getirebilirsin.

Ginny: Hayır, üzgünüm.

Ginny: Arkadaşını getireceksin.

Cooper: Hangi arkadaşımı?

Ginny: Hangi arkadaş olduğunu çok iyi

biliyorsun. **Lizzy:** Çok eğleneceğiz.

Cooper: Nedense, bundan şüpheliyim.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Liam

Tava cızırdamaya başlar, kahvaltı yavaş yavaş hazır hale gelir. Ama tavaya gösterdiğim ilgiye bakılırsa, tava başka bir boyutta da olabilir.

Pastırmanın rengi çıtır çıtır olmaktan çok yanık olmaya yaklaştığında, içimden küfredip ocağın üstünden alıyorum.

Dün geceyi düşünmeden edemiyorum.

Cooper, onu parçalarken ellerimle sabit tutuyordum, onun dizginlenemeyen sesleri hala kulaklarımda yankılanıyor.

Ağızıma karşı kıvranıp debelenmesi, yerinde duramaması, zevkten aklını kaçırmaması.

Sonrasında söylediği yumuşak sözler.

Onun fısıldadığı itirafını düşününce boğazım düğümleniyor.

Neden benden bu kadar korkuyor?

Ona zarar verecek hiçbir şey yapmayacağımı bilmeli. Tek istediğim o. Çok fazla gülümsemekten kırılsan mavi gözlerini ve etrafındaki her şeyi aydınlatan parlak gülümsemesini görmek.

Ama o zaman,

neden... "Çok

üzgünüm, Li."

Cooper'ın sesi beni geri gerçekliğe döndürüyor.

Ona dönmek için arkamı dönüyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor. Saçları dikleşmiş ve gözleri dehşet dolu bir ifadeyle telefonuna bakıyor.

"Ne için?"

"Sana söyleyeceğim şey için."

"Tamam..."

Derin bir nefes alır ve yüzünde derin bir özür ifadesiyle gözlerime bakar.

"Birkaç gün sonra ikimiz de kız kardeşimin doğum gününe davetliyiz."

Kaşlarım yukarı kalkıyor, aynı anda içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor.

Bu kesinlikle onun söyleyeceğini düşündüğüm şey değildi.

Aslında, rahatlamam o kadar büyük ki, bana kaşlarını çatarak bakmasına gülmeden edemiyorum.

"Bu komik değil, Liam. Ginny ve Lizzie'nin nasıl olduğunu hatırlamıyor musun? Tanrım, bu bir kan banyosu olacak," diye sızlanıyor.

Hâlâ gülümserken, çenesini kaldırıp güzel, masmavi gözlerine bakacak kadar yaklaştım. "Neden kan banyosu olacak?"

Dudaklarının titreyerek açıldığını izliyorum.

Belli ki bir şey düşünüyor ama tam bana söyleyecek gibi görüldüğü anda başını salladı.

"Önemli değil. Muhtemelen abartıyorum. Sadece seni bir süredir görmediler ve ikizlerin sorgusunun tam ortasında kalacaksın."

Parmaklarım onun dağınık saçlarını tararken, o iç çekip gözlerini kısa bir süre kapatır.

"Her şey yoluna girecek, bebeğim," diye fısıldayarak dudaklarına hafifçe öpücük konduruyorum.

"Söz verir misin?" diye sorar, benim dokunuşumla eriyen küçük bir sesle.

"Söz veriyorum. Şimdi gel, sana yemek yedireyim." Elini çekerim ve o gülümsemesini gizlemek için dudağını ısırır.

"Yemek mi?" diye soruyor, yaramazca gülümseyerek ve kanım kaynıyor. Onun kıcına bir şaplak atıyorum ve o da gülmeden önce bir çığlık atıyor.

"Evet, yemek, seni yaramaz," diye cevap veriyorum, tabaklarımızı hazırlarken. "Şimdilik."

Ve o anda, yüzünde kocaman bir gülümseme varken yemek yemenin ne kadar zor olduğunu anlıyorum.

Birkaç gün sonra, tüm West ailesi etrafımı sarmış durumda.

"Babanı da bize katılmasını söylemeliydin, Liam. Onu tekrar görmek

Onu tekrar görmek güzel olurdu!" Cooper'ın annesi Myriam, yiyeceklerle dolu bir tepsiyi taşıyarak bana gülümsüyor.

Cooper'ın çocukluğunun geçtiği, ailesinin hala yaşadığı eve 1 saatlik bir yolculuk yaptık ve yemin ederim, her şey aynen aynı görünüyordu.

Çimler düzgünce kesilmiş, çocukluğumuzdan beri orada duran ağaçlar artık daha uzamış ve hafif esintiyle sallanıyor, Cooper'ın ailesi de hatırladığım kadar harika.

Hava, büyük bahçelerinde barbekü yapmak için yeterince güzeldi, bu yüzden buradayız.

"Eminim o da seni görmekten çok memnun olurdu," diye ona sıcak bir gülümsemeyle bakıyorum. "Ama bana, belli biriyle meşgul olacağını söylediğini hatırlıyorum," diye ona kaşlarımı kaldırıyorum.

O da içtenlikle güldü. "Öyle mi?"

"Oh, evet. Katıldığı tüm kitap kulübü toplantılarıyla romantik roman uzmanı rozetini kazanmak üzere."

"Bunu duymak güzel. Çok uzun zaman oldu."

"Evet." Annemi düşününce içim burkulur. "Çok uzun zaman oldu."

Dışarıya birkaç tabak daha taşımakla meşgul oluyorum, cızırdayan etin kokusu adeta ilahi. Cooper'ın babası Connor, elinde bir şişe bira ile bana el sallıyor. Ginny'nin kocası Brian, gülümseyerek başını sallıyor.

"Her şey yolunda mı, evlat?" Connor'ın sert sesi kulağıma ulaşıyor. "Her şey yolunda, efendim. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, biz burada hazırız. Çocukları kontrol etsen iyi olur, bir şey için kavga etmiyorlar mı diye bak."

Kaşlarını çatmış ama gözleri eğlence ve sıcaklıkla dolu, 30'lu yaşlarındaki çocuklarına hala "çocuklar" diyor.

Tabii ki, birkaç metre ötede kardeşlerin kavga ettiğini duyuyorum.

"Farklı görünüyorsun. Farklı görünmüyor mu, Liz?"

"Ben tamamen aynıyım!" diye bağılıyor Cooper ve ben onlara gizlice bakmaya çalışıyorum.

Ginny, Cooper'ı şahin gibi izliyor, Lizzy ise onu baştan aşağı süzdüğünü hissediyorum.

Bu arada Cooper, batmakta olan güneşin öğleden sonra ışığında lanet bir tablo gibi görünüyor.

Kafamı sallıyorum, söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum, utanmazca kulak misafiri olduğumun tamamen farkındayım.

"Evet, G bir şeylerin peşinde olmalı. Sende garip bir şeyler var. Çok fazla gülümsüyorsun, gözlerin çok parlak ve sen... lanet olsun, kızarıyor musun?"

"Ne? Hayır, tabii ki hayır, neden kızarsam? Güneş yüzünden, hepsi bu. Ne zamandan beri gülümsemek suç oldu?"

"Hm," ikisi de aynı anda, neredeyse aynı şekilde çenelerini ovuşturarak söylüyorlar.

"Ben inanmıyorum," diyor Ginny.

"Evet, ben de," Lizzie de başını sallıyor.

Cooper inliyor ve bakışları benimkilerle çarpışıyor, bana şimdiye kadar gördüğüm en yalvaran yardım çağrısını gönderiyor.

Kahkahayı zorlukla bastırarak, onu kurtarmak için yanına gittim.

Ya da kendi mezarımı kazmak için.

İki kız kardeş de bana yaklaşıırken köpekbalıkları gibi gülümsüyorlar.

Evet. Kaçmak en iyisi.

"Hey, Coop? Annene mutfakta yardım gerekip gerekmediğine bir bakalım mı?"

"Harika bir fikir, Li, kesinlikle öyle yapalım. Birazdan görüşürüz!" diye kızlara omzunun üzerinden bağırırken, beni kolumdan tutup evin içine çekiyor.

"Bu da neydi böyle?" Kulaklarının duyamayacağı bir mesafeye geldiğimizde gülümserim.

O derin bir nefes alır.

"Yemin ederim, onların tuhaf bir altıncı hissi var. Onlara söylemediğim bir şey olduğunu biliyorlar. Ayrıca, her konuşmaya çalıştığımda dikkatim dağılıyor, bu da hiç yardımcı olmuyor." Söylediklerinin farkına varınca gözleri büyüdü. "Öyle mi? Neden yine dikkatin dağıldı, Coop?" Koridorda onu duvara sıkıştırdım, birinin yaklaşıp yaklaşmadığını dinlemeye dikkat ederek. Kollarımla başını kavrardım ve şakağına burnumu sürterim, elmacık kemiğine, çenesine, boğazına öpücükler yağdırırım. "Bu sabah, sakin ağzımda uyandığın anı mı düşünüyordun? Yüzümü nasıl siktiğini hızlı ve sert sert sen atış sen boş boşa boğazıma Benim ses boğazımdan sadece boğuk kısık fısıltı. "Ve sonra sikimi yuttu ve beni kurutana kadar emdi, inleyerek

ben mi?"

"Tanrım, bunun bedelini ödeyeceksin." Göz bebekleri kocaman olmuş ve onu böyle görmek hoşuma gidiyor.

"Sabırsızlanıyorum," diyorum karanlık bir gülümsemeyle. Gözlerim çocukluk odasının açık kapısına takılıyor ve o kilitli kapının arkasında ona yapabileceğim her şey düşüncesiyle damarlarım ateşe biniyor. Gençken çok zaman geçirdiğimiz, video oyunları oynadığımız, yatıya kaldığımız odada. Ona karşı duygularımı sakladığım odada.

"Aklından bile geçirme," diyor bana, ama derin sesinden ne kadar cazip geldiğini duyuyorum ve yaramaz gözlerinde pervasız bir ışıltı görüyorum

görüyorum.

"Çocuklar, akşam yemeği hazır!" Connor'ın sesi bahçeden yankılanıyor ve birbirimize bir bakış attığımızda, gizlice öpüşmek için kaçan gençler gibi kıkırdayarak gülüyoruz.

Dürüst olmak gerekirse, tam da bunu yapmak üzereydik.

Bahçede herkesin yanına gidip yemek yemeye başlıyoruz.

Ama önce Cooper'ın sandalyesinin benimkinin hemen yanında olduğundan emin oluyorum.

Akşam yemeği muhteşem. Myriam'ın lezzetli yemeklerini ve Connor'ın barbekü becerilerinin ürünlerini tatmayalı yıllar oldu.

Çocukken, West ailesinin evinde kendi evimde geçirdiğim kadar çok zaman geçirirdim. Ben ve babamdan oluşan küçük 2 kişilik ailemi her zaman sevmişimdir, ama bu büyük ve gürültülü ailenin bir parçası olmak da hayatımda çok az şeyin başardığı bir memnuniyet duygusuyla doldurmuştur beni.

Ve bunların hepsi, yanımda oturan, hamburgerini mutlu bir şekilde çiğnerken, parıldayan gözleriyle bana bakışlar atan adam sayesinde oldu.

"Peki baba, ne zaman gemi seyahatine çıkacaksınız?" Cooper, salatasını bıçaklamadan önce sorar.

Myriam burun kıvrır. "Yani, onu buradaki işlerinden gerçekten koparabilirsem demek istiyorsun."

"Bu lanet şeyi ilk başta benim ayarladığımı hatırlatmama gerek var mı?"

"Kendine hatırlatmalısın, tatlım." Connor öksürür ve hepimiz güleriz.

"Boş ver," diye mırıldanır. "Peki ya sen, Liam? İşler nasıl gidiyor? İyi uyum sağladın mı?"

Yanımdaki Cooper'ın patates kızartmasını boğazına kaçırdığını duyarım ve gülümsemeyi zorlukla bastırırım.

"Evet, şu ana kadar her şey harika gidiyor. Yeni muayenehanenin planlaması umduğum kadar sorunsuz ilerliyor ve..." Bir an durup yanımdaki Cooper'a bakarım.

ve onun açık, berrak gözlerine dalıp gidiyorum. "Cooper sayesinde buraya mükemmel bir şekilde uyum sağladım."

Bana attığı özel gülümseme, beni içten dışa eritmeye yetiyor.

Ben eminim bu konuşma devam
devam ama o samimi gülümseme bütün gece
boyunca beni esir alıyor.

Ve birbirinden çok farklı, ama aynı zamanda birbirine çok benzeyen bu iki harika kadına "Mutlu Yıllar" şarkısını söyleme zamanı geldiğinde bile, Coop'tan hiç uzaklaşmıyorum, ona her an uzanıp dokunabileceğimi hissetme ihtiyacı, göğsümün içinde kalıcı bir yer edinmiş.

Çok geç saatlerde, gitme vaktimiz geldiğinde ve herkes başka bir yerdeymiş gibi görüldüğünde, Cooper'ın yüzündeki mutluluğu ifade eden sakın bakışları kalbimi sıkıştırıyor.

Başı bana doğru eğiliyor, memnuniyet dolu gülümsemesi hiç bozulmuyor ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirmemek, onun içinden kaçan iç çekişini yumuşakça yakalamak ve aç ruhumu beslemek imkansız. Ayrıldığımızda yanakları sevimli bir şekilde kızarıyor ve hiç bu kadar nefes kesici görünmemiştir.

"Eve gitmeden önce ailemin başka bir şeye ihtiyacı var mı diye bakacağım, tamam mı?"

Ev.

Siktir. Onun dairesi ne zaman evim gibi hissettirmeye başladı? Hayır. Daire değil.

O. Her zaman o oldu. "Tabii, git hadi."

O içeri girerken, geri çekilen sırtına o kadar odaklanmışım ki, çimlerin üzerinde adımlarının çıkardığı hışırtıları fark etmiyorum.

Lizzy'nin gölgelerin içinden çıkıp birkaç adım ötemde durduğunu gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Pembe gömleğinin önünde kollarını kavuşturmuş, uzun siyah örgüsü omzunun üzerinden sarkmış, mavi gözleri bahçenin loş ışığında delici bir şekilde parlıyordu.

O bakış, onun bir süredir orada olduğunu ve az önce gördükleri hakkında ne düşündüğünü bilmediğimi

"Liz, ben..."

Kafasını sallayarak, söylemek üzere olduğum her Şeyi kesiyor.

Bakışları kısa bir süre önündeki yere düşüyor, sonra derin bir nefes alıyor.

"Bu sefer emin ol, Liam."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı ve yemin ederim, bu darbe beni neredeyse bir adım geriye attı.

"Ne?"

"Beni duydun ve ne demek istediğimi biliyorsun." Sesi sabit ve ifadesi kararlı ama içimde bir yumuşaklık var ki göğsümü sıkıştırıyor. "Karışmayacağım ve bu Cooper'ın anlatacağı bir hikaye, ama sana Şunu söyleyeceğim. Bu sefer emin değilsen, yine onu terk etmeni seyirci kalmayacağım ve ne sen ne de başkası onun ışığını söndürmesine izin vermeyeceğim, anladın mı?" Parmağını yüzüme doğrultuyor. "Onu bir daha kırma."

Topuklarını döndü ve ben onun arkasından bakakaldım, veda sözleri kafamda yankılanarak kulaklarımı çınlatıyordu.

Onu bir daha kırma.

Ben bunu mu yaptım?

En iyi arkadaşımı mesafemi koruduğum için mi kırdım?

Böyle daha iyi olacağını düşündüğüm için mi?

Onunla yüzleşmekten korktuğum için mi?

Aklım, haftalar önce geri döndüğümde birbirimizi ilk kez gördüğümüz ana geri dönüyor.

İlk başta biraz çekingen davranmıştı, elbette. Ama iyi görünüyordu.

Öyle değil

miydi?

Ama.

Çünkü o, ne zaman üzölse, ne zaman incinse, her zaman cesur bir yüz takınırdı, çünkü o çok duyarlı biriydi ama başkalarına yük olmak istemezdi.

Tanrım. Bunu fark edemedim

mi? Ne yaptım ben?

Bu düşünceler beni boğuyor, midemi bulandırıyor.

"Hey," Cooper'ın alçak sesi beni sarmaladı ve kafamdaki çığlık atan suçluluk duygusunu geçici olarak susturdu.

Kaşları çatılır.

"Ne oldu?" Her

şey.

Boğazımı temizledim. "Önemli değil. Hadi eve gidelim."

Ve arabaya doğru yürümeye başlıyoruz, yüzümün yan tarafına yoğun bakışlarını hissederek.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cooper

Bunu daha önce de görmüştüm.

Liam bana bunun önemsiz bir şey olduğunu söylüyor, ama bu açıkça bir yalan.

O, tüm yol boyunca yaptığı gibi içine kapanıyor, gözlerime zar zor bakıyor.

Gözlerindeki o lanet olası yıkılmış bakış.

Bunu daha önce de görmüştüm ama geçen seferki gibi olmasına izin vermem mümkün değildi.

Bu yüzden içeri girer girmez, tişörtünü kavrayıp onu kanepeye atıyorum ve onun şaşkınlığını kendi lehime kullanıyorum. Onu ne kadar kolayca koltuğa oturtup bacaklarımla vücudunu sıkıştırarak, ağırlığımla kaçmasına engel olduğum, onun ne kadar dalgın olduğunun kanıtı.

Ellerimle yüzünü kavrayıp benden gözlerini ayırmamasını sağladığımda, orman yeşili gözleri vahşi bir ifadeye büründü.

"Şimdi bana ne haltlar döndüğünü anlatacaksın."

Gözlerini benden ayırmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum.

"Bunu yapma. Bir daha yapma." Sesim neredeyse bir fısıltıdır.

Liam'ın kolları beni sararken, karanlık yeşil derinliklerde anlaşılmaz duygular yüzüyor ve beni ona doğru çekiyor

, bir eliyle ensemdeki kısa saçlarımı kavrarken.

"Ben gittiğimde senin için nasıl bir şey olduğunu neden bana söylemedin?"

Nefesim kesildi, onun sözleri ondan duymayı beklediğim son şeydi.

"Nasıl..."

Kafasını sallar. "Önemli değil." Saçımı bırakır, avucuyla yüzümü okşar, tek bir amaca odaklanmış bir dikkatle, kalbimin kulaklarımda yüksek sesle atmasına neden olur. "Kapını yüzüme kapatabilirdin, beni hayatından atabilirdin, ama bunun yerine beni kabul ettin, bunca yıl sonra bile. Neden, Coop?" diye sorar ve adımı söylerken sesi kırılır.

"Çünkü senin geri döndüğüne, sonunda beni seçtiğine inanmayı hiç bırakmadım." Boğazımda oluşan yumru sözlerimi bozuyor, ama umurumda değil. Ellerim hala yüzünü kavriyor ve onu sallıyorum. "Beni seçmeni istedim. Neden beni seçmedin, Li? Neden gittin ve bir daha geri dönmedin?" Yanaklarımdan ıslaklık akıyor ve bunun gözyaşı olduğunu fark ediyorum. "Sadece kısa bir süre için olacağına söz vermiştin," diye fısıldıyorum.

Tanrım, çok acıyor. Hâlâ çok acıyor.

Başparmaklarının şimdi serbestçe akan gözyaşlarımı sildiğini hissediyorum.

Ama aramızdaki bağı asla koparmıyoruz, acı ve kederin aramızda akmasına izin veriyoruz.

"Söyle bana, Cooper," diye boğuk bir sesle fısıldıyor. "Bana her şeyi anlat."

Ve Tanrı yardımcım olsun, yapıyorum, göğsüm tam ortasından yarıyor.

"Seni çok özledim, Li. Ve senin için yeterli olmadığımı, geri dönmemi, tekrar arkadaşım olmama, beni senin kadar iyi tanıyan ve yine de uzak durmayı seçen tek kişi olmama yetmediğimi düşündüğüm her seferinde çok acıdı." Onun görüntüsü önümde bulanık, kirpiklerim tüm acıyla ağırlaşmış.

"Bu yüzden mi uzak durdun? Ben buna değmez miydim?"

"Hayır, bebeğim, hayır, lütfen öyle deme, lütfen, bir daha asla öyle deme," Liam çılgınca mırıldanıyor, sözleri ağzından dökülüyor, elleri ulaşabildiği her yerime dokunuyor, sanki orada olduğumdan emin olmak istercesine, gözleri çaresiz ve vahşi. "Çok korktum, Cooper. Yaptığım şeyden dolayı benden nefret edeceğinden çok korktum, geri döndüğümde bana farklı bakacağından çok korktum. Çok dikkatli olmaya çalıştım, sana olan hislerimdeki değişimin sana yansımaması için, ama bunun yerine onları yüzüne vurdum."

Altımda titrediğini hissedebiliyorum, itirafıyla sarsılıyor ve kalbim onun duygularına karşılık olarak sıkışıyor. Alnı alnıma değiyor ve nefeslerimiz neredeyse senkronize oluyor.

"Sana yüzleşemedim, Coop, çünkü ben bir korkaktım. Ve bu yüzden, birbirimizin hayatında olabileceğimiz kadar çok zaman kaybettik." Göz teması kurmayı kesiyor, ama sadece beni o kadar yoğun ve kararlı bir bakışla delip geçebilmek için, ben de gözlerimi ondan ayıramıyorum. "Ne kadar üzgün olduğumu sana anlatamam ve sana acı verdiğim için pişmanlığım hiç bitmeyecek," diye duraksıyor, başparmağıyla elmacık kemiğimi o kadar nazikçe okşuyor ki, ben de o dokunuşa yaslanıyorum. "Ama bana bir şans verirsen, hissettiğin tüm acıyı telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Gözleri duygu dolu bir şekilde yanarken, zorlukla yutkunduğunu izliyorum. "Seni seviyorum, Cooper. Hayatımın büyük bir bölümünde seni sevdim ve izin verirsen, bana izin verdiğin sürece bunu sana kanıtlayacağım."

Ayakta durmadığım için çok şanslıyım, çünkü onun sözlerini duyduğumda dizlerimin benden vazgeçeceğinden eminim.

O beni seviyor.

Liam beni seviyor ve söylediği her şeyin, hiçbir şeyi gizlemeyen ifadesinde açıkça, samimi ve gerçek bir şekilde yansıdığını görebiliyorum.

Ve tam o anda, çocukluk arkadaşımın kollarında, birbirimize o kadar yakın otururken, sanki tek bir vücutmuşuz gibi, onun aşk itirafı hala içimde yankılanırken, hiçbir şey bu kadar doğru gelmemiştir. Hayatım boyunca bu duyguyu aradım ama hep benden kaçtı ve şimdi nedenini biliyorum.

Çünkü onu onda çoktan bulmuştum ve genç halim bunu fark etmiş olabilir, ama onu anlamak ve kucaklamak için hiç fırsat bulamamıştı.

Ve şimdi nihayet anlayabiliyorum.

Bu korkutucu ve yıkıcı rahatlamanın beni sürüklemesine izin verebilirim.

Onunla birlikte olacağını bilerek, kendimi ona kaptırabilirim.

Ve bunun doğruluğunda kendimi mutlu hissedebilirim.

Gülümsememle dudaklarımın kıvrılmasına gözleri büyüdü, kendi yüzü de karşılık olarak gözlerimin önünde aydınlandı.

"Bana böyle sözler vermemelisin, biliyorsun," diyorum ona, parıldayan gülümsememi bastırmak için dudakımı ısırarak. Başarısız bir şekilde. "Sözünü tutmanı isteyebilirim."

Kollarını bana sıkıca dolayarak, belimi çok iyi hissettiren bir güçle kavıyor.

"Buna güveniyorum," diyor alçak, derin bir sesle, bakışları ateşlenirken, hayranlık ve tapınma ile karışık arzusu beni oraya sabitliyor, esir alıyor.

Kollarını daha da sıkarken, kasıklarım onun kasıklarına sürtünüyor ve içimden çıkan iniltiyi engelleyemiyorum.

Ellerim omuzlarına tutunur ve gözlerimi onun gözlerine sabitleyerek, cesurca kalçalarımı onun kalçalarına doğru eğiyorum, onu hissetmeye ihtiyacım var, bu sürtünme hem ilahi hem de mutlak bir işkence.

Liam'ın nefesi sığ ve zorlaşırken ağzı açılır, gözleri beni büyülenmiş, şehvetle bulanık bir şekilde izler.

"Hey, Li?"

"Hm... evet?"

Tanrım, onu bu halde görmek damarlarımda ateş yakıyor.

"Tekrar söyle. Beni sevdiğini söyle."

Onun bakışlarında yanabilirim, yanabilirim, yanabilirim.

"Seni seviyorum. Seni çok seviyorum, Coop. Sen benim hayallerimin gerçeğe dönüşmüş halisin."

Bir inilti çıkar ve gözlerim onun yarı açık dudaklarına kilitlenir, susamış, çok susamış.

Dudaklarımı onun dudaklarına sert, vahşi bir öpücükle yapıştırıyorum. Bu bir savaş ve teslimiyet, ıstırap ve rahatlama, aşk ve acı, hepsi ağızların, dillerin ve morarmış dudakların buluşmasında.

Eli saçlarımı sıkıca kavrar ve dili ağzımı yağmalar. Bu hareket sahiplenme ve mülkiyet duygusunu haykırır ve zihnim her şeyden boşalırken, onun kucağında eriyip giderim, hissettiğim tek şey o olur.

"Sana ihtiyacım var, Li," diye nefes nefese söylüyorum, o ağzımı bıraktığında. "Lütfen, sana çok ihtiyacım var."

"Neye ihtiyacın var, bebeğim?" Sesi saf çakıl gibidir ve içimi titretir.

"Seni hissetmeye ihtiyacım var," ıslak dudaklarına fısıldıyorum. "Senin bana ihtiyacım var," onu ısırarak alay ediyorum, "içimde," daha sert bir ısırik, "lütfen."

Aniden hareket etmeden önce içinden bir hırıltı çıkar.

Kahretsin. İkimizi de kanepeden kaldırıyor.

Bu adam ne kadar güçlü?

Ve bu neden beni ona karşı deli gibi tahrik ediyor?

Ayaklarım yere değdiği anda, hayatımda hiç hissetmediğim bir ihtiyaçla ona yapışıyorum. Ondan ayrılmak fiziksel olarak imkansız geliyor.

Bizi yatak odasına doğru götürmeye çalışırken beni öfkeyle öpüyor, ki nereye gittiğimizi göremediğimiz için bu oldukça zor bir şey.

Tek görebildiğim, tekrar tekrar dudaklarıma dalmadan önce gözlerindeki çılgın bakış; tek duyabildiğim, dudaklarımdan çıkan inlemeler, hıçkırıklar ve homurtular; tek hissedebildiğim, bizi gitmemiz gereken yere götürürken vücuduma değen sert vücudu.

Odaya tökezleyerek giriyoruz ve bir inilti kaçıyor.

"Hadi, Li," diye mırıldanıyorum, gömleğini çıkarmaya çalışırken. "Hadi, hadi, hadi."

O, avucuyla benim çılgın parmaklarımı kapattı ve hareketlerimi durdurdu.

Bana sıcaklık ve yumuşaklık dolu yeşil gözleriyle bakıyor.

"Acele etmene gerek yok, Coop. Ben hiçbir yere gitmiyorum," diyor, elimi dudaklarına götürüp parmaklarıma şefkatle bir öpücük konduruyor.

Ve ben başım dönüyor.

Giysilerimizi nasıl çıkardığımızı bilmiyorum çünkü ondan sonra, tamamen hislerimle hareket ediyorum ve mantıklı düşünemiyorum.

Tek bildiğim, sanki hem sonsuzluk hem de saniyeler gibi gelen bir sürenin ardından, sırt üstü yatmış olduğum, Liam'ın sert vücudunun beni yumuşak yatağa bastırdığı, elleri yüzümü okşarken, açgözlü, aklımı başımdan alan hareketlerle dilimi emdiği.

Ağzı çenemden boğazıma kayıyor ve derimi, morluklar bırakacağını bildiğim bir yoğunlukla yalayıp ısırması, ayak parmaklarımı kıvırıyor ve sikimi zıpllatıyor.

"İşaretlenmek hoşuna gidiyor mu, bebeğim?" diye boğuk bir sesle fısıldadı. "Üzerinde benim izlerimi mi istiyorsun?"

"Siktir, evet. Herkesin görmesi için onları taşımak istiyorum." Ve bunu gerçekten kastediyorum. Yaptığımız şeyin kanıtını üzerimde istiyorum. Aynanın önünden her geçtiğimde onu görmek istiyorum. Parmaklarımın altında zonkladığını hissetmek istiyorum.

"Tanrım, Coop. Bana ne yapıyorsun?"

"Umarım aklımı kaçırmadan önce seni acele ettiriyordumdur," diye homurdanıyorum ve piç kurusu karanlık bir kahkaha atıyor.

"Bu sadece işleri yavaşlatmak istememe neden oluyor," diyor dudakları meme uçlarıma doğru hareket ederken. Birini ağzına alıyor ve emdiğinde ıslak ve sert kalması için beni fiziksel olarak aşağıda tutmak zorunda kalıyor.

İçgüdüsel olarak ona doğru eğilirim, saçlarını yumruklayarak hassas meme ucumu yalamaya ve ısırmaya devam etmesini sağlarım.

"Tanrım, bu çok iyi geliyor, Li."

Gözleri benimkilere bakmak için kalkıyor, sonra sırtlıyor ve diğerine geçmeden önce son bir kez emiyor.

"Siktir, çok sertleşmişim," diye sızlanıyorum. Yılın en hafif tabiri. Uçum sanki para ödülünü almış gibi sızıyor ve Liam her hareket ettiğinde sikimin onun cildine sürtünmesi, benim hareketsiz durmamı imkansız hale getiriyor.

"Evet, çok sertleşmişsin bebeğim. Bu benim için mi?" diye alaycı bir sırıtışla sordu ve bacaklarımın arasına yerleşene kadar aşağı inmeye devam etti, gözleri benim acımın kaynağını yutarcasına bakıyordu.

"Hepsi senin için, Li. Lütfen, lütfen bunu daha iyi hale getir."

Ağzımdan çıkan sözler, en yakın arkadaşşıma söylediğim her şeye yansıyan çaresizlik karşısında içimi bir utanç duygusu kaplar, ama o bana attığı bakışla bu duygu anında yok olur; sınırsız arzu ve sevgi dolu bir bakış.

Ucumu yaladığında, göğsümden acı dolu bir inilti çıkar, parmaklarım bir şeye tutunmak için çarşafları sıkıca kavrar.

Beni dünyadaki en sevdiği şeymiş gibi yalıyor, ama beni kolaylıkla boğazının arkasına aldığında, bu konuda nasıl bu kadar iyi olduğu düşüncesiyle, sahiplenme duygusu kalbimin atışlarına uyum sağlıyor.

Parmaklarımın saçlarına dolandığını hissettiğinde gözleri kısaca yukarıya doğru bakar, ama niyetimi anladığında hemen ısınır.

Boğazını gevşetir ve ben de sikimi derin ve yavaşça sokarım, dilinin yukarı aşağı kaymasına izin veririm. Ağzını benim kişisel seks oyuncağım gibi kullanırım, çünkü o benimdir.

O benim.

"Li-Liam, oh lanet olsun, çok iyisin. Ben – ah – boşalmadan önce durmam lazım. Lütfen, beni durdur. Henüz boşalmak istemiyorum," diye gevelerken, kalçalarım onun sıcak, ıslak ağzında sikimi pompalamaya devam ediyor.

Kalçalarımı kavrar, etkili bir şekilde itmelerimi durdurur ve ağzı penisimden çekilir.

"Henüz boşalma, tatlım," diyor kötü bir gülümsemeyle, ucuma yumuşak bir öpücük kondurarak içimi elektrikle dolduruyor

"Bana kayganlaştırıcıyı at."

Nefesim nefesim düşer . onun sözleri benim elim aceleyle yatağımın başucundaki çekmecedeki bir şeyler aramaya başladı.

Ona şişeyi atıyorum, beklenti ve hafif bir endişeyle zorlukla yutkunuyorum.

Tabii ki o bunu fark ediyor, çünkü beni çok iyi okuyor.

"Hoşuna gitmeyen bir şey olursa bana söyle, Cooper. Anladın mı?"

"Evet," diye cevap verdim, her şeyi bir şahin gibi izleyerek, bana yaptığı hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum.

"Güzel. Şimdi bu güzel bacaklarını benim için daha fazla aç."

Uyluklarım sanki onun emrini bekliyormuş gibi açıldı.

Parmaklarını bolca yağlar, ama deliğimi ilk bulan dilidir.

Beni yumuşatan, içeri iten, gevşetip ıslatan onun lanet olası dili.

Tanrım, bu hissi asla unutamayacağım. Bu yatakta eriyip gidecekmişim gibi hissediyorum.

Dilinin hissi, beni kolayca delen kaygan parmağıyla yer değiştirir. Çok kolay.

Yavaşça içeri itiyor, gözleri yaptığı şeye dalmış, beni içine girerken izlemekle iyi olduğumdan emin olmak arasında gidip geliyor.

Cevap olarak kalçalarımı parmağına doğru eğiyorum ve o, parmağıyla kendimi sikkemi izlerken homurdanıyor.

"Daha fazla, Li. Daha fazlasına ihtiyacım var," diye nefes nefese söylüyorum ve sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, o bana iki parmağını santim santim sokuyor.

Garip bir his ama hoş olmayan bir his değil ve bunu bana onun yaptığını bilmek, damarlarımda ateşin dolaşmasına neden oluyor.

Onun parmakları içimde kıvrılıp prostatımı bulduğunda, hayal edilemez bir zevkin kör edici nabzı vücudumu titretir ve sarsar. Benim tepkimi görünce dişlerini göstererek sırıtıyor ve ben nefes almaya zaman bulamadan, acımasızca bastırmaya, durmaksızın masaj yapmaya başlıyor

ben onun parmakları üzerinde kıvrana, zihnim boşana, gözlerim kör olana kadar.

Üçüncü parmağın içeri girdiğini hissettiğimde tıslarım, ama rahatsızlık kısa sürer çünkü sıcak bir ağız bir kez daha sikimi yutar ve yemin ederim ki derimden çıkacakmışım gibi hissederim.

"Liam," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Liam, lütfen."

Ne istediğimi biliyor. Neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Ve aynı ihtiyacı, vücuduma tırmanıp beni neredeyse ikiye katlarken gözlerinde de görüyorum.

"İçine girmem lazım, Coop. Seni sertçe sikmem lazım, bebeğim. Yapabilir miyim?"

Bana hala bunu istediğimden emin olmak istiyor ama güvenlik konusunda zaten konuşmuştuk ve o da benim onu asla tehlikeye atmayacağımı biliyor, tıpkı benim de onun atmayacağını bildiğim gibi.

"Evet, Li. Hadi, seninle dolmam lazım."

Ondan çıkan ses neredeyse insan sesine benzemiyor ama hareketleri şaşırtıcı derecede nazik. Penisinin kaygan başını dikkatlice deliğime yerleştiriyor ve yavaşça içeri itmeye başlıyor.

Onun penisiyle parçalanıyormuşum gibi hissederek inliyorum, baskı delice, ama o benim alışmam için zaman tanıyor, küçük, yavaş itmelerle penisini içime sokuyor.

Ancak o, sonunda testisleri içime girene kadar ilk gerçek nefesimi almış gibi hissediyorum.

Gözlerimi kapattığımı fark etmiyorum bile, ta ki gözlerimi açıp Liam'ın bakışlarıyla karşılaşana kadar.

Liam, sanki tüm dünyasını kollarında tutuyormuş gibi bana bakıyor. Sanki kelimelerle ifade edilemeyecek, akıl almaz bir coşku yaşıyormuş gibi. Sanki beni seviyormuş gibi.

Ellerim yüzünün iki yanına dokunmak için yükseliyor ve tek önemli kelimeleri fısıldıyorum.

"Seni seviyorum, Liam."

Ve o anda kontrolünü kaybeder.

Kalçaları geri çekilir ve yavaş ama o kadar derin bir hamle ile içime girer ki, onu boğazımda hissedebiliyorum.

Dizlerimden birini tutar ve beni istediği gibi hareket ettirir, benim tek yapabileceğim ise bana verdiği şeyi kabul etmektir.

Beynimi eritecek şekilde içeri girip çıkıyor, o lanet noktayı o kadar acımasız bir verimlilikle hedefliyor ki, kısa sürede sadece çığlık atıp, küfür edip, vücuduma yaptıklarına inleyebiliyorum.

Çünkü bana ne yaptığını biliyorum.

Bana verdiği zevk olmadan bir daha asla işlev göremeyeceğimden emin oluyor, tıpkı söz verdiği gibi.

Ve lanet olsun, başaracak.

İçimdeki sıcak, kalın penisinin kayması, hiç bu kadar iyi hissettireceğini hayal etmediğim bir şey. Onunla o kadar doluyum ki.

"Ah - *ah* - Liam, oh - orada, oh Tanrım, orada."

"Burada mı, bebeğim?" diye soruyor, sert nefesler arasında. "Tatlı noktayı vurmamı mı istiyorsun?" Derin bir şekilde sürtünmeye başlıyor ve ben ağlamaya yakınım. "Zaten benim etrafımda titriyorsun, Coop, biliyor musun?"

Oh lanet olsun, haklı.

Onun darbelerinin hızı artıyor ve hiçbir uyarı olmadan, omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayılıyor ve ben onun etrafında şiddetli bir şekilde titriyorum, kendi titremelerimle onun sert sikini içimde boğarken, neredeyse acı verecek kadar iyi hissettiren sürekli bir sperm akışı serbest bırakıyorum.

Oh siktir, daha önce hiç böyle boşalmamıştım. Sperm, prostatıma karşı onun sikinin itişine uygun darbelerle içimden sızıyor, sanki içimden sikiyormuş gibi ve bu devam ediyor, devam ediyor, devam ediyor, beni çılgına çeviriyor. Aklımı kaçıyorum.

Titrememi durduramıyorum, ama penisim hiç yumuşamıyor.

"Siktir, dokunulmadan boşaldın bebeğim," Liam hayranlık dolu bir sesle fısıldıyor, itişleri yavaşlıyor. "Sadece benim sikim içindeyken boşaldın."

"Evet. Siktir, boşaldım," diye mırıldanıyorum, vücudum hala az önce olanlardan dolayı titriyor ve uğulduyor.

"Coop," diyor, alnı alnıma değiyor. "Sertleşmem lazım, bebeğim. Lütfen, sertleşebilir miyim?"

Saçlarını yumruklayıp başını kaldırarak gözlerine bakıyorum.

"Evet, lanet olsun. Söz verdiğin gibi beni al."

Yüzünde vahşi bir gülümseme belirir, sonra nazikçe içimden çıkar ve beni karnımın üstüne çevirir.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Liam

Cooper dört ayak üstüne çöktüğü anda, işimin bittiğini anlıyorum.

Sanki başından beri bitmiş bir adam değilmişim gibi.

Güzel sırtı kıvrılırken kıcını havaya kaldırır ve bana kullanılmış deliğini gösterir, ben de neredeyse dilimi yutacağım.

Omzunun üzerinden bana şeytani bir gülümsemeyle bakar, yüzü kızarmış, saçları dağınık ve benim sikim zonkluyor.

Yanaklarını tutup ayırıyorum, az önce benim yaptığım deliğe doyamıyorum. Gerginliği hissetmek için başparmağımı içeri sokuyorum ve onun çıkardığı inilti beni vahşileştiriyor.

"Başlığı tut, bebeğim."

O da öyle yapıyor, ben de sert sikimi tekrar girişine yerleştiriyorum, kolayca içeri girdiğini hissediyorum, sıcak vücudu beni tek bir yumuşak, derin kayışla tamamen içine alıyor.

Beni bu kadar iyi aldığına inanamıyorum. Onun içinde olduğuma inanamıyorum.

Onun benim olduğunu inanamıyorum.

Ve son söz, içimi şehvet ve arzuyla doldurur. Kontrolümü kaybederim ve kalçalarımı geri çekerim,

hiçbir şey saklamadan içeri giriyorum.

Kendimi onun içine gömüyorum, tekrar tekrar sapına kadar batarken, o da duvara çarpan başlığa karşı saldırıya hazırlanıyor.

Onu sertçe sikiyorum, ağzından çıkan tek ses çaresiz inlemeler olana kadar, her vuruşuma karşılık verene kadar, elleri başlıktan kayıp göğsü yatak üzerine düşene kadar.

Onu bu halde görmek, göğsü aşağıda, kığı yukarıda, benim sikimle doldurulurken, içimdeki canavarı zevkle kükretir.

Boynunu kavrayıp onu sabit tutarken, hareketlerimi ayarlarım ve neredeyse her itişte prostatına çarptığımdan emin olurum.

Yatağa karşı çığlık atıyor, vücudu titriyor.

Kayıyor olduğumu hissediyorum. Bu kadar uzun süre nasıl dayandığını bilmiyorum, ama ondan daha fazlasını istiyorum.

"Bana bir tane daha var mı, Coop?"

Cevabı bir inilti ama onun zaten titrediğini hissedebiliyorum. O kadar yakın ki tadını alabiliyorum.

"Hadi, bebeğim. Yapabilirsin. Bir tane daha ver bana." Kalçasına tutunduğum elimi, üzerinde iz bırakacağından emin olacak kadar sıkılaştırıyorum. Boynunu bırakıp, inip çıkan sırtını okşayarak, arkasına dolanıp kaya gibi sert sikini sıkıyorum. Kalçalarımınla hızlı ve sık darbelerle onu istediği yerde sikmeye başlarken, onu sıkıca çekiyorum.

Vücudu beni sıkıca sararken, yatağa adımı haykırıyor, beni acı verecek kadar sıkı sarıyor ve kalın spermiyle çarşafı ıslatıyor.

Orgazmım nefesimi kesen bir güçle içimi parçalarken, gerçeklik duygumu tamamen yitiriyorum. Onun içine boşalıyorum ve o, benimle o kadar dolacak ki, önümüzdeki birkaç gün boyunca benim spermimi akıtacak.

Ve eğer benim sözüm geçerse, öyle olacak.

Onun içinde yumuşadığımı hissediyorum ama yine de kendimi onun sıcak, kaygan vücuduna sokmaya çalışıyorum, tekrar sertleşene kadar onu doldurmak istiyorum. Ama bacaklarının titrediğini hissediyorum, bu yüzden nazikçe dışarı çıkıp tamamen uzanana kadar ona yardım ediyorum.

Hala zor nefes alıyor, gözleri yarı kapalı, odaklanmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"S-siktir, Li. Ne oldu az önce?" Sesi boğuk, bitkin ve ben buna bayılıyorum.

"Ne zaman istersen hafızanı tazelemekten mutluluk duyarım, aşkım," diyorum ona, bakışlarım kalçalarında bıraktığım izlere, gevşek deliğinden sızan spermime sabitlenmiş.

O boğuk bir kahkaha atıyor ama dudaklarımın kalçalarına, yanaklarına, deliğine öpücükler kondurduğunu hissettiğinde nefesi kesiliyor.

"Tanrım, Liam, beni öldüreceksin," parmaklarımın gevşek deliğini daireler çizerek dolaştığını ve spermimi tekrar içine doldurmaya çalıştığını hissedince nefes nefese söylüyor.

Aslında sperm oyunlarına hiç ilgi duymamıştım, ama bu adamla ilgili her şey beni vahşi bir hayvana dönüştürüyor.

Son bir öpücükle, onun arkasına yerleşene kadar kendimi kaldırıyorum ve onu nazikçe göğsüme çekiyorum.

Boynunun arkasını okşuyorum, teri, kokusu ve seks beni neredeyse sarhoş ediyor.

"İyi misin, Coop?"

Bana doğru iç çekiyor ve ben bunu ruhumun derinliklerinde hissediyorum.

"Öyleyim, Li." Kolumu daha da kendine doğru çekiyor, o kadar yakınlaşıyoruz ki göğsümde kalp atışlarını hissedebiliyorum. "Ben mükemmelim. Tek sorun," diye başlıyor ve sesinde alaycı bir ton duyuyorum, "muhtemelen önümüzdeki birkaç gün hiçbir yere yürüyemeyeceğim."

Onun ensesine gülümserim. Evet, ona oldukça sert davrandım.

"Sana bakacağım, aşkım," diyorum ve şakağına öpücük konduruyorum. "Söz veriyorum."

"Mm, bir daha söyle." Sesi artık boğuk, uyku onu çekip götürmek üzere.

"Seni seviyorum, Coop," diye fısıldıyorum. "Uyu. Uyandığında ben burada olacağım."

"Söz mü?" diye mırıldanıyor. "Söz."

Nefesi düzeliyor ve günün stresi ile gecenin yoğun duygularının üzerimde etkisini göstermeye başladığını hissediyorum.

Ama henüz uyuyamıyorum. Onun yumuşak hatlarını, doygun ve sakın dinlenişini biraz daha seyredebilirken uyuyamam.

Aniden hareket ederek kollarımın arasına girip bana yaslanır.

"Benim Liam'ım," diye mırıldanır ve kalbim sıkıca sıkışır.

"Senin, Cooper," diye onun tenine bastırırım.

Şimdi ve her gün benim olacaksın.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ağustos

Cooper

Ter şakaklarımdan damlıyor, Liam'ın göğsüne düşüyor, ben onun kalın penisine batarken.

Tanrım, vücudumun pes edip onu kabul ettiği o ilk birkaç saniye lanet olasıca bağımlılık yapıcı hale geldi. Boşluk, içimdeki sıcak kayma, birbirimize kilitlendiğimiz o mükemmel an.

Çadırımızın naylon çevresi, yaz başlangıcının yavaşça yükselen sıcaklığına hiç yardımcı olmuyor. İkimizin de vücutları nemli havayla terlerken, sanki hayatımız buna bağılıymış gibi sevişirken hiç yardımcı olmuyor.

Liam'ın gözleri vahşi ve dipsiz, nefesleri hırıltılı çıkarken, ellerim göğsüne tutunuyor ve bedenimin kontrolü ele almasına izin veriyorum.

Onu derin ve sert bir şekilde sürüyorum, hareket etmek için fazla yerim olmadığı için istediğimden daha yavaş. O, benim üzerinde sürtünmeme ve onun sıcak sapına geri dönmeme izin veriyor, bu ritim onun için çok acı verici olmalı çünkü benim için de öyle. Ama bu çok iyi.

Yarı kapalı gözlerimin önünde sabrının tükenmesini, çılgınlığın onu ele geçirdiği ve kalçalarımı sıkıca kavradığı anı izlemeyi seviyorum. Bu beni istenen biri gibi hissettiriyor. Tapılan biri gibi.

Bana doğru sallanmaya başlıyor, beni ılık attıracak noktaya doğru itiyor. Seslerimin dışarı çıkmasını engellemek için dudağımı kanayacak kadar sert ısırıyorum, ama bu imkansız. Ben kıımı onun kucağına vururken, ıslak, şaplak sesleri çadırı dolduruyor, onun sikini tekrar tekrar yutuyorum.

Liam avucuyla ağzımı kapatır, dudaklarında pis bir gülümseme belirir.

"şşş, bebeğim. Bizi ele vereceksin," diye karanlık bir sesle fısıldıyor, yukarı doğru itişleri daha derin ve daha sert hale geliyor. "İnsanların burada ne yaptığımızı bilmesini istemezsin, değil mi?"

Elinde benim çaresiz inlemelerimi yakaladı.

Tanrım, insanlar bizi duysalar umurumda olur mu? Ne yaptığımızı hayal etseler?

adırımızın kapısını açıp, azgın bir hayvan gibi onun penisini srtğm görselerdi?

Hayır, umurumda olmazdı.

Liam'ın avucunun üzerinden gözlerine bakıyorum ve ter ve bizim kokumuzun karıştığı derisini yalıyorum.

Ağzımı bırakıp karanlık bir kahkaha atıyor, dizlerini büküp belimi sıkıca kavırıyor.

"Hayır," der ve sözünü, beni bir bez bebek gibi üzerine düşüren bir itmeyle vurgular, onun verdiği zevke kendimi teslim etmekten başka çarem yok.

Beni sabit tutarken, tekrar tekrar içimi doldurur, ta ki sesimi onun derisinde boğmak, boynunu öpmek, omzunu ısırarak zorunda kalana kadar.

"Bunu çok seversin, değil mi? Herkesin seni a bir fahişe gibi inlemeni duymasını? Sanki bunun için yaratılmışsın gibi benim sikimde kıvranıp zıplamanı izlemelerini ve benim şu anda yaptığım gibi seni doldurmak istemelerini?"

"Oh, lanet olsun, Li," sesim kırılıyor, bana verdiği sahip olma hissinden boğuklaşıyor.

Parmakları saçlarımı okşayarak başımı kaldırır ve yanan gözlerine bakmamı sağlar.

"Kimse seni böyle görmeyecek, Coop," diye yemin eder, alt dudağını emerek, dilini kaydırarak bana bu sözü mühürleyen bir öpücük verir. "Sen benimsin, aşkım. Ve bu bizim, duydun mu?" Kalçaları tam doğru açıyla eğilir, sıvı ateşin belimden aşağıya ve testislerime doğru akmasını sağlar. Penisim onun karın kaslarında patlar ve o boynumu avuçlar, dudaklarımı dudaklarıyla çarpıştırır, karşılıklı inlemelerimiz birbirimizin ağızlarında boğulur.

Hala kaygan karın kaslarına sikimi sürtüp, onları spermimle kaplarken, hareketlerinin kesintiye uğradığını ve Liam'ın içime boşaldığını hissediyorum. Derinlere boşalıyor ve ben de onu sıkıca kavrayıp, nefesi kesilene kadar içindeki her şeyi emiyorum.

"Bebeğim," diye fısıldadı yumuşak bir sesle, kelime ıslak dudaklarımın üzerinde hecelendi.

"Stud," diye mırıldanıyorum, hala onun üstünde uzanmış halde, ve ikimiz de kıkırdamaya başlıyoruz, kahkahalarımız, vücut sıvıları, nemli hava ve saf mutlulukla karışana kadar devam ediyor.

"Bunun yaygınlaşmasına sevindim," diyor, eli ulaşabildiği her yerimi o kadar şefkatle okşuyor ki, kalbim sızlıyor.

"Koşullarımızı göz önüne alarak bunun uygun olduğunu düşündüm. Bu arada," diye heyecanla ona gülümserim, "programda ne var?"

Liam ve ben, hafif esintiyle yumuşakça sallanan ağaçların gölgesiyle kaplı güzel patikalarda adımlarımızı izlerken, içimi ısıtan bir nostalji duygusu kaplar.

Her şey tamamen aynı görünüyor. Sanki zamanda geriye gitmişiz, 18 yaşındaki gençler olarak aynı yollarda yürüyormuşuz gibi.

Gezi mükemmel geçiyor.

Birkaç hafta önce Liam beni bununla şaşırttığında, onu yere yatırmadan önce başka bir şey söyleme şansı bulamadığı için çok mutlu oldum.

Gün boyunca suda sıçrayıp oynuyoruz, dalgalar nihayet sakinleşip belimize kadar suya girip ısınan cildimizi serinletmemize izin veriyor. Uzun yürüyüşler ve bisiklet turları yapıyoruz, o zamanlar göremediğimiz her şeyi görüyoruz. Liam'ın kaygısız kahkahasını duyuyorum ve her gittiğimiz yerde elimi tutması, dudaklarıyla hafifçe dokunması ya da saçlarımı yumuşakça okşaması gibi davranışlarıyla kendimi ona kaptırıyorum.

Orman yeşili gözlerinin, ölçülemez bir sevgi ve arzu ile beni her zaman takip etmesi.

Ve geceleri. Tanrım.

Gece boyunca çadırımız, bunu ilk kez yaptığımızdan bu yana aylar geçmesine rağmen hala doyumsuz hissettiğimiz susuzluğumuzu gidermeye çalıştığımız bir koza haline gelir. Sanki yıllardır birbirimizi görmemişiz gibi, sanki bu ilk ve son kezmiş gibi sevişiriz. Ve ben her zaman onun kollarında uykuya dalarım. Güvende. Sevilen.

Şimdi, öğleden sonra güneşi yapraklar ve dallar arasındaki boşluklardan sızarak bizi turuncu ışıyla yıkıyor, içimde bir tanıdıklık hissi kök salıyor.

Burası beni pek çok çelişkili duygu ile dolduruyor.

Bir bakıma, aramızdaki her şeyin bittiği yer burası.

En iyi arkadaşımı kaybettiğim yer.

Yanımdaki ona bakıyorum, parmaklarımız birbirine dolanmış.

Artık ifadesinde her zaman sakinlik ve kendinden emin bir hava var. Gençliğimden hatırladığım o istikrarlı tavır.

İzleri takip ediyoruz ve açıklığa ulaşana kadar bu tanıdık hissin kaynağını anlayamıyorum.

O zamanlar bisikletlerimizle tırmandığımız açıklıkla aynı, dik bir uçurumun üzerinde duran,

parıldayan denizin üzerinde, batmakta olan güneşin yüzeyini ışıklarla doldurduğu yer.

O zaman olduğu gibi, bu manzara karşısında nefesim kesiliyor, ayaklarım beni önümdeki manzarayı görebileceğim kadar yakına taşıyor.

Liam burayı hatırlıyor mu acaba?

Gözlerim onu bulduğunda kalbim hızla çarpmaya başladı, çünkü o önümüzdeki nefes kesici manzaraya değil, bana bakıyordu, dudaklarının köşelerinde hafif bir gülümsemeye.

Tıpkı o zaman yaptığı gibi.

Yaklaşıp yaklaştıkça aramızdaki bağı asla koparmıyor, ta ki aramızda sadece hava kalana kadar. Başımı yukarı doğru eğdiğini izliyorum, gözlerimi kaçıramıyorum. Gözlerim ancak dudaklarıma en nazik öpücüğü kondurduğunda kapanıyor, kalbi kıran ve onaran aşkı anlatan, dünyanın tepesinde kalıcı bir dokunuş.

Ayrılıyoruz, ama sadece onun yosun yeşili gözlerine bakabilmem, kumral saçlarının batan güneşte yanık turuncuya boyandığını görebilmem için yeterli kadar.

Elimi eline aldığını hissediyorum, ama sadece tutmak yerine, avucumun ortasına soğuk ve sert bir şey koyduğunu hissedince irkiliyorum, sonra elimi sıkıca kapatıp yumruğumu kendi yumruğuyla sarıyor.

"Ne..." Kaşlarım şaşkınlıkla çatılır, ama o, birbirine kenetlenmiş ellerimizi göğsüne, kalbinin üzerine götürdüğünde, sözler boğazımda takılır.

"Seni ilk gördüğüm günü hatırlıyorum," diyor sessiz bir sesle. "Mavi gözlerini neredeyse tamamen kapatan siyah saçlı, bir şeyi korumaya çalışan, kendisi yaralanma riskiyle karşı karşıya olan küçük bir çocuk gördüm." Boğazını temizleyerek, göğsünde tuttuğu elimi sıkıyor. "Ve sana baktığım ve kalbimin senin yanında farklı bir şekilde atmaya başladığı günü hatırlıyorum, tıpkı bugün olduğu gibi."

Sesi sonunda kırılır ve onun sözleri gözlerimi ve boğazımı yakar.

"Aramıza koyduğum mesafeyi ya da senin yanında olmadığım zamanları asla geri alamam, ama izin verersen, hayatımızın geri kalanında mutlu olman için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Liam, birbirine kenetlenmiş ellerimizi aramıza getirir ve kalbim o kadar hızlı atar ki, ondan başka her şeyi ve herkesi engeller. Avucumu nazikçe açar, yüzünde o kadar çok şefkat vardır ki, onu bir şişeye koyup sonsuza kadar saklamak isterim.

Gözlerim elimdeki şeyi algıladığında, dileğimin kabul edildiğini anlıyorum.

İki basit gümüş yüzük avucumun ortasında duruyor ve solan güneş ışınlarını yakalıyor.

"Li..." diye fısıldarım boğuk bir sesle, bakışlarım yüzükleri izlemekle, her gün bana olan sevgisini kanıtlamaktan hiç vazgeçmeyen önümdeki bu adamın görüntüsünü içime çekmek arasında gidip gelir.

"Seni çok seviyorum Cooper, ve senden asla ayrılmak istemiyorum. Beni kabul ettiğin sürece seninle birlikte olmak istiyorum ve senin sadece benim olmanı istiyorum. En iyi arkadaşım ve kocam." Son kelimeyi söylerken sesi hafifçe titriyor, içten duygularıyla bana bakıyor. "Lütfen?"

Kendimi ona atıyorum, yüzünü sıkıca kavrayıp onu o kadar derin öpüyorum ki, o şaşırp neredeyse tökezliyor, sonra kolları beni sarıp sıkıca kucaklıyor, ben de pek hoş olmayan bir çığlık atıyorum, bu da onu gülmekten titretip bana yaslanmasına neden oluyor.

"Bu evet mi?" diye gülümser bana, o kadar parlak bir sevinç yayar ki ona bakmak acı verir.

"Kesinlikle evet, bebeğim," diye gülümsüyorum, birbirimize düşerken, birbirimize tekrar tekrar aşkımızı fısıldıyoruz.

Ve Liam, çadırımıza dönerken beni durdurup belirli bir ağacın gövdesine gizlice öpücük kondurursa, birbirimize verdiğimiz sözün ağırlığıyla parmaklarımızı birbirine kenetlersek, bunu sadece biz biliriz.

EPILOG

Cooper

Liam'ı ilk gördüğüm günü hatırlıyorum.

Kıçımın tekmelenmemesi için uğraşırken, açık kahverengi, sarımsı saçlı bir çocuk çalılardan arkasından bana göz kırptı.

O bir yabancıydı ama gözleri nazikti.

Beni orada kendi başıma bırakabilirdi ama yapmadı.

Kısa süre sonra en iyi arkadaşım oldu. Suç ortağım. En sevdiğim kişi.

Yıllar sonra, bana hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmemizi teklif ettiği günü de hatırlıyorum.

Ve o anda, bunca zaman sonra nihayet eve döndüğümü anladım.

Çünkü evim her zaman oydu.

TEŞEKKÜR

Hayatımın her aşamasında bana sevgi ve destek veren aileme en büyük ve en içten teşekkürlerimi sunarım. Onlar olmasaydı, bugün olduğum kişi olamazdım.

Ve tabii ki, benim sözlerimi okuduğunuz, hikayelerime şans verdiğiniz ve aşk hakkında yazmama izin verdiğiniz için siz okuyuculara da en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Beni takip etmeye devam edin, size anlatacak çok hikayem var.

YAZAR HAKKINDA

Marina Pirlimpou, kendini kitap sever olarak tanımlayan ve kasvetli sonbahar günleri, rahat battaniyeler ve sıcak içecekler için yaşayan gururlu bir introvert.

Onu en sevdiği köşede kitap okurken, müzik dinlerken veya romantizmle ilgili her şey hakkında yazarken bulabilirsiniz.

Yeni çıkan kitapları hakkında her şeyi öğrenmek veya sadece yeni kitap önerileri aramak istiyorsanız, Instagram'da @marinas_readingcorner adresinden onu takip edin.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

